

ALCRIS

121

COLECȚIA DE AUR

Liniiile vieții

Meg Wisgate

gianninajollys

MEG WISGATE

Linile vietii

ALCRIS

Capitolul 1

Undeva departe, se auzeau clopotele unui orologiu, în vreme ce vântul se întetea. « Aceste ultime ploi de aprilie sunt cu atât mai neplăcute cu cât știu că vremea bună este atât de aproape » își spuse asistenta Penelope Shepherd aruncând o privire grăbită spre ceasul de la mână. Era deja ora două după-amiază! Trebuia să se întoarcă la muncă. Cuibărită sub umbrela care o apăra de ploaie, Penny – așa îi spuneau prietenii și apropiații – iuți pasul spre clădirile mari situate la intersecția dintre străzile Stevenson și Crawford.

Un bărbat grăbit care trecu pe lângă ea, cu o servietă de piele sub braț, se întoarse și o privi admirativ. Într-adevăr, Penny era frumoasă. A avea nasul mic, buzele cărnoase, bărbia voluntară. Părul adunat la ceafă era auriu-castaniu, aproape șaten, și ochii mari, migdalați, erau înconjuțați de gene lungi care îi scoteau în evidență prospețimea feței.

Cu toate astea, pentru moment, trăsăturile îi erau sumbre, deoarece era contrariată. Cu cât se gândea mai mult, cu atât

regreta că plecase de la secția de chirurgie a spitalului Saint-Vicent. De fapt, această nouă slujbă de infirmieră la Leisure Television nu o încânta deloc. Să dea o aspirină, să aplice un plasture pe degetul unei secretare neatente; iată la ce se limitau de acum înainte sarcinile ei cotidiene.

Penny, dezamăgită, oftă din tot sufletul. De bună seamă că toate astea i se păreau niște lucruri superficiale și monotone în comparație cu activitatea neîntreruptă de care avusese parte la urgența spitalului. Plecând de acolo, făcuse probabil o greșală, dar Clive Shaw, cel care o considera ca pe o logodnică fără acte, îi descriesese un tablou atât de idilic... E drept că avea darul de a deforma considerabil realitatea și de a o face mai atrăgătoare decât era într-adevăr.

Penny zâmbi îngăduitor. Clive aparținea de câțiva ani lumii audio-vizualului și nu își dădea seama că pentru ea, fiecare zi însemna o nouă descoperire. În această lume străină, avea dificultăți să se adapteze, concluzionă în sinea ei în timp ce se pregătea să treacă pragul intrării principale.

Traversă curtea interioară decorată cu statui moderne și cu narcise al căror galben înveselea puțin cenușiul. Apoi urcă fără entuziasm treptele turnului Strand, cea mai înaltă construcție a complexului LTV. Locația rezervată asistenței medicale se afla la etajul cincisprezece.

Ajunsa la baza edificiului, Penny își înalță capul să privească impresionanta construcție. Apoi, cu o expresie de ciudă, dădu năvală pe ușa rotativă. Chiar în clipa aceea, puse în mișcare de un impuls puternic, panourile de sticlă începură să se rotească repede. Surprinsă, lăsă umbrela să-i scape pieziș, blocând din nefericire sistemul de rotație.

Surprinsă, Penny se străduia să scape din această închisoare transparentă trăgând de mânerul curbat când deodată, o zdruncinătură violentă o împinse de data asta înapoi. Fără să-și dea seama ce i se întâmpla, se trezi aruncată brusc în grădina unde se aflase cu câteva secunde înainte.

Furioasă, tânăra femeie își ridică șuvița de păr care se desfăcuse din cocul frumos aranjat și acum îi atârna jalnic pe frunte. Pe urmă, aranjându-și pliurile fustei, căută cu privirea cauza acestei serii de catastrofe. De bună seamă, trebuia să fie vorba de un nesimțit care se purta ca un bătăran!

Penny era gata să explodeze, nerăbdătoare să aibă cui să-i adreseze amenințările la care se gândea. Însă cuvintele jignitoare pe care se pregătea să le rostească i se opriră pe buze în clipa în care îl văzu pe bărbatul care venea spre ea. Înalt și zvelt, bronzat la față, se deplasa cu mersul unei feline. De o eleganță sobră, purta un costum cu vestă, croit admirabil, și cămașa lui în tonuri pastel îi puneă în valoare adâncul ochilor albaștri.

Sub privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă necunoscutul, inima lui Penny începu să bată ca o tobă în timp ce se simțea roșind.

– Am impresia că ai probleme cu accesoriile, spuse el, întrucâtva ironic, arătând umbrela îndoită.

Cu râsuflarea tăiată de atâta îndrăzneală, Penny rămase câteva clipe fără grai. Revenindu-și, îi flutură obiectul stricat pe sub nas și spuse, furioasă:

– Ești răspunzător pentru încurcătura asta! Uite ce-ai făcut... pur și simplu ai rupt-o!

La aceste cuvinte, bărbatul se aplecă spre ea cu o expresie consternată.

– Îmi dai voie?

Fără să-i mai aștepte răspunsul, îi luă grăbit umbrela din mână apoi o privi încruntat.

Încurcată și foarte furioasă, căuta cu disperare o replică tăioasă cu care să-l trimită în banca lui. În mod curios, în fața lui, nu se simțea în stare să se apere. Constatarea asta îi spori confuzia. Strânse pumnii, exasperată de propria slăbiciune.

În clipa aceea, ca și cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul o studie din nou, cu o expresie indescifrabilă. Ochiul i se întunecă, cercetându-i repede conturul gâtului, decolteul corsajului, apoi privirile coborâră atent până la gleznelor fine și pantofii din piele de căprioară. Examinarea aceasta nu era ostentativă încât femeia să se supere, totuși obraji i se împurpurau în timp ce o tulburare ciudată o cuprindea, fără să vrea.

– Poftim, îți dau înapoi ce-i al tău, spuse el deodată. Nu-i vorba de o ruptură, ci doar de o îndoitură. O s-o mai poți folosi fără nici o problemă.

O expresie amuzată i se citea pe chip în timp ce palpa umbrela ca și cum ar fi fost vorba despre o mână sau un picior rănit. Penny se încordă. Probabil că reușise să-și dea seama cu ce se ocupa și acum își bătea deschis joc de ea ...

Femeia trase adânc aer în piept, hotărâtă să pună capăt imediat acestei scene ridicole. Dar necunoscutul, care nu părea deloc grăbit să plece, începu primul:

– Are o formă originală, rânji arătând spre ciocul de rață cu care se termina mânerul. Eu unul, nu sunt un fantezist. A mea este neagră, uni, cu sistem telescopic. Este foarte practică, nu crezi?

– De bună seamă, răspuse, politicoasă.

Apoi păstră tăcerea. Încă un cuvânt și simțea că avea să explodeze. Ce mitocan! Ce pretenții pe el! Dar cine era și cu cine credea că vorbește? Fizicul lui extrem de seducător, în fața căruia orice femeie ar fi dat ochii peste cap, nu-i dădea dreptul să-i vorbească așa.

Sleită de puteri, îl privea pe furiș când deodată, o jenă teribilă începu să-i dea târcoale. Se înșelase: îl cunoștea pe omul ăsta! Se întâlнисeră undeva... Trăsăturile lui, culoarea părului, bărbia energică i se păreau familiare. Tresări, dându-și seama că îl sorbea din priviri. Dumnezeuule, ce avea să creadă despre ea? își spuse întorcându-se repede. Ca să-și ascundă confuzia, decretă glacial:

– Te felicit pentru echipamentul foarte sofisticat. Umbrela asta trebuie să fie foarte ușor de transportat. Ținând seama de viteza cu care ieși pe ușă și totala lipsă de atenție pe care o ai față de ceilalți, e fără nici o îndoială instrumentul ideal.

El o privea, vizibil năucit. Femeia continuă imediat, neputând să se oprească:

– În ceea ce mă privește, știu foarte bine că nu sunt singură când folosesc o ușă rotativă.

Aparent indiferent la spusele ei, bărbatul se întorsese și privea cu interes peisajul verde care-i înconjura, ceea ce o făcu pe Penny să se simtă umilită.

– Bine, spuse el până la urmă. Câtă vreme stricăciunile pe care le-am pricinuit nu sunt ireparabile, dă-mi voie să-ți urez o după-amiază plăcută!

Cu asta, se înclină scurt și se îndepărtă cu pași mari. Penny, care îl urmări cu privirea, îl văzu ajungând pe trotuar, apoi

instalându-se într-o limuzină rezervată membrilor importanți ai LTV. Un șofer în uniformă închise portiera în urma lui.

Rămase ținută locului câteva clipe, surprinsă și neliniștită. Se temea deodată că făcuse o gafă. Scuturând din cap să alunge întrebările neliniștitoare care o frământau, intră în turn. În vreme ce traversa holul de la intrare, Georges Raft, unui dintre oamenii de pază, o interpelă:

– Ce uragan e tipul, nu-i așa domnișoară Shepherd?

– E puțin spus! replică tânăra, zâmbitoare. Aproape a dat cu mine de pământ.

– Da, am văzut și eu ce s-a întâmplat. Dar fiți înțeleghătoare, se gândea la altceva. Jeremy Wheeler tocmai îi strânsese mâna în semn de rămas-bun. Trebuie să fi luat masa împreună pentru că l-am văzut ieșind din salonul roșu. Cel al VIP-urilor...

– Șeful serialelor documentare nu se deranjează pentru oricine, spuse, gânditoare. Era cu siguranță un vizitator de marcă.

Supraveghetorul încuviință, în vreme ce Penny se chinuia să descifreze cât mai discret numele înscris în registrul în care erau consemnate intrările și ieșirile. Spre rușinea ei, Georges întoarse documentul ca să poată citi mai bine. « Justin Welles », era scris pe pagina curentă.

– Nu-l cunosc, spuse femeia ridicând din umeri.

– Nici eu.

De fapt, o vagă amintire continua să o tulbure. Impresia că se mai întâlniseră în ultima vreme persista, însă nu-și amintea nimic precis. Îi mulțumi lui Georges, apoi se duse spre ascensoare.

La etajul cincisprezece, sala infirmeriei era inundată în lumină și plantele pe care le adusesese înveseleau pereții imaculați.

O încăpere mică, pe ușa căreia scria „Personal“ îi folosea în același timp ca vestiar și chicinetă. Într-adevăr, un ceai pentru ea sau o cafea pentru cei care treceau pe acolo erau deseori binevenite. « Cei care lucrează în televiziune beau o cantitate necrezut de mare din acest amestec oribil ; din cauza asta sunt atât de nervoși », își spusese îmbrăcându-și uniforma albă pe care o purta în timpul serviciului. Se încălță cu o pereche de pantofi albi, fără toc, apoi începu să se aranjeze în fața oglinzii.

Văzându-și chipul reflectat, făcu o mutră nemulțumită; părul puțin ciufulit îi conferea o expresie mai severă decât ar fi vrut. Dacă buclele lungi și mătăsoase le-ar fi lăsat peste umeri ar fi părut mai destinsă. Dar ce-ar fi crezut pacienții dacă de fiecare dată când s-ar fi aplecat peste ei, buclele acestea i-ar fi mângâiat pe vârful nasului...

Amuzată de gândul acesta, Penny zâmbi, malițioasă. Avea o fire veselă care-i încânta pe cei cu care avea de-a face. În momentul acesta, buzele ei purpurii scoteau la iveală un șir de dinți minunați în timp ce pupilele irizate îi dădeau feței strălucirea inegalabilă a tinereții. După o ultimă privire a imaginii măgulitoare din oglindă, tânăra femeie își potrivi cordonul și se așeză la birou.

Contrariată, constată imediat că planul după-amiezii era doar o pagină albă. Își aduse aminte că își planificase să se ocupe de probleme administrative, deosebit de plictisitoare, dar absolut necesare. Resemnată, Penny puse mâna pe un

teanc de dosare care așteptau în coșul « dosarelor în lucru » și începu să-l răsfoiască, distrată. Nu parcursese nici o jumătate când sună telefonul.

– Miss Shepherd la telefon, spuse când răspunse.

– Alo? Sunt Remington, de la contabilitate. Avem o mică problemă. Una dintre colaboratoarele noastre s-a lovit când a închis prea brutal un sertar. Mobila care de bună seamă că era deja instabilă s-a răsturnat. Evitând-o, fata s-a împiedicat și a căzut. Mă tem că...

– Unde-i acum? Întrerupse Penny, hotărâtă.

– Secretara mea, domnișoara Shortey o aduce la dumneavoastră. O cheamă Carole Manning.

– Mulțumesc, domnule Remington. Mă ocup de ea de îndată ce o să ajungă aici. La revedere.

Lăsă jos telefonul și căută imediat fișa angajatei care urma să vină cât de curând. Acum își aducea aminte foarte bine de fată. Avea șaptesprezece ani. Era la prima slujbă. Emotivă, timidă. În timpul vizitei medicale obișnuite, pufnise în râs tot timpul. Peste câteva minute îi trecu pragul o adolescentă cu lacrimi în ochi. Fără îndoială suferea, pentru că era palidă, trasă la față.

– Carole, ce s-a întâmplat? o întrebă grijulie Penny, făcându-i semn să intre.

– Mi-a fost frică să nu leșine pe hol, interveni domnișoara Shortey cu o expresie alarmată.

– Te rog să te așezi! O să vedem cum stau lucrurile.

Impresionată de tonul calm al infirmierei, fata se liniști.

– Poți să îndoii încheietura palmei? întrebă Penny palpând-o cu vârful degetelor.

– Nu, domnișoară! Mă doare prea tare.

– Nu-i nimic grav. În cazul ăsta, nu mișca, și fii atentă. Când ai căzut, ai pus mâinile așa?

Spunând acestea, mimă o cădere, cu palmele întinse pe podea.

– Da. Chiar așa s-a întâmplat.

– Așa credeam și eu. Probabil s-a deplasat un os care se cheamă radius. Nu-ți face griji, se întâmplă des în asemenea cazuri. Ca să fiu sigură că așa stau lucrurile, am să te trimit la spitalul St. Vicent pentru o radiografie.

Carole reîncepuse să plângă însă hotărârea lui Penny era luată.

– Domnișoară Shortey, poți face rost de o mașină? Trebuie doar să ajungem pe malul celălalt al Tamisei. O cursă rapidă. Câtă vreme pui la punct transportul, o să am grijă să confecționez o atelă pentru copila asta.

Secretara domnului Remington se dovedi extrem de eficace. Nu după mult timp, Penny și tânăra pacientă se instalau confortabil în partea din spate a unei limuzine a rețelei de televiziune.

– Astăzi mergem cu clasa întâi, spuse infirmiera ca să mai destindă atmosfera.

Însă Carole avea în continuare o expresie îngrijorată. Penny își îndreptă atenția asupra șoferului. Imediat, avu un șoc; îl recunoscu pe cel care-l condusesese mai adineaori pe arogantul domn Welles. Nu-l dusesse prea departe, își spuse în sinea ei, dacă se întorsese deja. Împinsă de o curiozitate care nu-i stătea în fire, îi spuse prin geamul despărțitor care rămăsese deschis:

– Compania îți dă mult de lucru în după-amiaza asta!

– Nu prea, domnișoară. După învălmășeala de la prânz, am dus pe cineva pe Harley Street, nu departe. Asta-i tot.

Numele străzii îți trezi în minte o reminiscență, însă înaintea să aibă timp să se gândească la așa ceva, Carole gemu trăgându-o de mânecă:

– Aș vrea să fie prevenită mama, vă rog. Altfel o să moară de frică dacă nu mă întorc la vreme.

– O să rezolvăm problema asta de îndată ce vom ajunge la spital. Ți promit că o să-i dau telefon.

Mergând pe aleea care ducea la Urgență, limuzina somptuoasă opri în fața intrării. În timp ce o conducea pe Carole prin labirintul liniștit, Penny se simți copleșită de o adâncă nostalgie. Nimic neobișnuit, la urma urmei, își spuse uitându-se de jur-împrejur. Aici, între acești pereți învățase meseria. Aici, în căminul anexă, suferise primele accese de singurătate, departe de casă. Pe urmă, după ce căpătase experiență și își trecuse examenele, împărțise un apartament modest dar în care se simțise bine alături de prietena ei, Karen. Se înțelegeau de minune, pentru că pe lângă afinitățile personale, le apropia faptul că erau amândouă infirmiere. Într-adevăr, Karen avea grijă de secția de pediatrie.

Cu un zâmbet melancolic pe buze, Penny dădu colțul pavilionului A. Lângă ea, Carole, pe care o ajuta să meargă, se plângea acum de o înțepeneală în mână.

Se pregăteau să intre în secția de radiografie când își încrucișară drumul cu doctorul David Emerson care ieșea.

– Penny! exclamă acesta văzându-o. Ce surpriză plăcută. Întâmplător ți-ai revenit? O să te întorci printre noi?

– Nu. Îmi pare rău că te dezamăgesc, îi răspunse, binevoitoare.

Văzându-i expresia dezolată, pufni în răs. David era doctorul cel mai adorabil pe care îl cunoștea. Știa să ungă la inimă pe oricine, chiar în cele mai grele clipe. De puțin timp, Karen și cu el se logodiseră și formau împreună un cuplu ideal.

– De fapt, sunt aici pentru domnișoara aceasta, preciză desemnând-o pe Carole. A căzut și am nevoie de o radiografie la mână.

Doctorul Emerson o privi pe rănita care se smiorcăia și îl privea cu o vagă teamă.

– Mă ocup imediat de domnișoara... spuse în cele din urmă cu blândețe. Vino cu mine, te rog... Radiografia ne va da imediat diagnosticul și poate o să-ți recapeți zâmbetul.

Le invită să intre în încăperea din care era gata să iasă cu câteva clipe înainte. În mai puțin de o oră, situația Carolei era clară; încheietura mâinii bandajată, culoarea revenită în obraji. Complet revenită din emoțiile de mai înainte, sorbea dintr-o cană cu ceai așezată pe unul din scaunele de la primiri, în timp ce Penny îi anunța doamnei Manning sosirea mai devreme a fiicei. Pe urmă, odată Carole condusă acasă, se întoarse cu limuzina la televiziune.

La infirmerie, se prăbuși pe un scaun și se lăsă copleșită de gânduri. După-amiaza care se anunțase mai devreme monotonă, până la urmă se dovedise destul de agitată. Cele câteva ore petrecute la St. Vicent îi încărcaseră bateriile și o revigoraseră, făcând-o să uite gândurile negre. Îl revăzuse pe David și pe alți doctori. Toți, fără nici o excepție, o întrebaseră

ce mai făcea, grăbindu-se să afle dacă venea sau nu la balul din seara următoare organizat la spital. Era o tradiție, în fiecare an pe vremea asta.

Aparent fără nici un motiv, se agita nervoasă pe locul ei. De fapt, cu această ocazie îl întâlnise pe Clive Shaw prima dată, cu exact un an în urmă... Brunet, cu ochii negri, se distingea printr-o alură de atlet, mijlocul zvelt, și mai ales printr-o formidabilă înclinație către vals. Plăcut surprinsă, Penny îl găsisse irezistibil. El, la rândul lui, spusese tot timpul că se îndrăgostise la nebunie de ea din prima clipă în care o văzuse.

Cu toate astea, ea se întreba care era natura adevăratelor sentimente pe care le avea pentru el. Poate nu era sigură de atașamentul lui Clive, atâta tot. Uneori, purtarea lui o dezorienta. Însă era de cele mai multe ori obosit; postul pe care îl ocupa la LTV îi ocupa mult timp.

Penny oftă, apoi se uită la pendula rotundă agățată de perete. Repeziciunea cu care se succedaseră orele de astăzi o surprindea plăcut. Se ridică și începu să-și pună lucrurile în ordine, închizând sertarele ca în ajunul fiecărui week-end. După care, când era gata să termine să se schimbe, sună telefonul.

– Alo, Penny? Sunt Clive. Ce mai face asistenta mea preferată?

– Nemaipomenit. Eram pe punctul de a pleca, dar dacă mă inviți la restaurant, încă mai e timp.

– Îmi pare rău, dar am treabă. Directorii de program au o conferință decisivă și vreau să profit de ocazia care mi se oferă. Pot să obțin niște responsabilități mai mari, înțelegeți, draga mea?

– Firește. În acest caz, cred că am să mă duc acasă și mă voi culca devreme ca să fiu cea mai frumoasă mâine seară. Abia aștept să merg la bal. N-ai uitat, nu-i așa?

– Nu... nu. Însă părinții mei au insistat să te cunoască și le-am spus că o să mergem la ei mâine seară. Ne-au invitat la pânz duminică, așa încât...

– Of Clive, ai uitat! accentuă Penny pe un ton extrem de dezamăgit.

– Da, din păcate.

Urmă o tăcere apăsătoare. Penny se gândea. Cuprinsă de inspirație, ea spuse imediat:

– Am putea să mergem la ai tăi după recepție. Nu suntem obligați să rămânem până la sfârșit.

– Minunat! exclamă Clive. O să fiu la tine la șapte și jumătate. Îi sun imediat pe ai mei să le spun că vom veni, dar să nu ne aștepte la cină. Și acum scuză-mă dar trebuie să închid. Jeremy Wheeler iese din sală și trebuie neapărat să vorbesc cu el. Pe mâine, îngerăș!

*

* *

Pe stradă, ploaia încetase. O rază slabă de soare lumina acoperișurile caselor și coroanele copacilor. Pe strada pe care locuia Penny se simțea mireasma gazonului proaspăt tuns. Veselă, vârî cheia în broasca ușii. Dar aceasta nu era încuiată; Karen se întorsese deja.

Cele două prietene se amuzară pregătind masa în bucătărie, sporovăind vesele. Se bucurau încă de pe acum pentru ce avea să se întâmple a doua zi.

– Pe urmă vă duceți direct la domnul și doamna Shaw? întrebă Karen zâmbind pe sub mustață. Presupun că a pus la cale o manevră abilă ca să le prezinte viitoarea soție.

– Drept să-ți spun, nu știu. Cu Clive, nu vreau să fac nici o presupunere pentru că mă înșel totdeauna. Totuși, cred că s-a gândit la așa ceva.

– Penny, ar fi minunat! Cine știe? Am putea să ne căsătorim în aceeași zi, în aceeași biserică. Ți s-ar împlini visul cel mai drag, nu?

Tânăra femeie nu spuse nimic, părând a contempla ceva departe în fața ei. Până la urmă, rosti cu un glas curios de detașat:

– Evident. Totdeauna mi-am dorit să-mi împart viața cu bărbatul pe care îl iubesc. Așadar, de ce n-aș fi fericită?

– Ai dreptate! exclamă cu entuziasm Karen. Să ne ținem pumnii strânși ca să ne poarte noroc. Până atunci, dacă spaghetetele sunt gata, cred că am putea să mâncăm. Mi-e o foame de lup.

După ce mâncară, își spuseră noapte bună în timp ce fiecare se ducea în camera ei. Stând pe pat, Penny se uita la dezordinea care o înconjura. Se ridică și în câteva minute toate erau la locul lor. Se pregătea să pună umbrela într-un colț al dulapului când mânerul strâmb îi atrase atenția.

În clipa aceea, își aminti de incidentul de la prânz. Și de necunoscutul arogant. Simți că se înroșea în vreme ce o stânjenală inexplicabilă o copleșea. Agasată, scutură capul ca și cum ar fi vrut să alunge o idee care nu-i era pe plac.

Mai târziu, în timp ce somnul o cuprindea încet-încet în brațele lui, i se păru că vede trecându-i prin fața ochilor

privirea albastră, pătrunzătoare, silueta zveltă și elegantă a lui Justin Welles. Dar degeaba se răsucea în pat, iar și iar, pentru că tot nu reușea să-și aducă aminte unde și când îl mai întâlnește.

Cu toate astea, dormi adânc. Dimineța, o trezi cântecul păsărelelor. Odihnită și bine dispusă, Penny se grăbi să deschidă obloanele. Pe cer nu era nici un nor. Hotărât lucru, ziua se anunța a fi frumoasă, își spuse tânăra femeie trăgând adânc în piept aerul încă rece la ora aceea.

După ce se trezi și Karen, luară micul dejun după care, cele două prietene plecară să facă o tură prin magazinele din centru. Apoi, epuizate, savurară un ceai delicios la Woolworth, salonul cel mai frecventat și mai scump al capitalei. Dar perspectiva excitantă a seratei le împingea să facă nebunii. Fără să-și dea seama de timpul care se scursese, se întoarseră acasă destul de târziu. Îngrozite, se duseră imediat în baie să se pregătească.

Terminau să se machieze când clopoțelul de la ușă sună imperativ. Karen se grăbi să-i deschidă lui David care era îmbrăcat pentru această ocazie cu un magnific smoching alb cu o garoafă roșie la butonieră.

– Nu-i așa că este cel mai frumos bărbat? exclamă Karen agățându-i-se de gât.

– Recunosc că îți ia ochii, răspuse Penny sărutându-l pe doctor pe obraji.

Acesta se uită atent și la una și la cealaltă, apoi declară satisfăcut:

– Doamnelor, observ că amândouă ați avut mare grijă de toaletele voastre. Sunteți impecabile.

Karen purta o rochiță neagră care-i punea în valoare roșul aprins al părului, iar Penny un corsaj și o rochie fină de mătase roșie, care fremăta în jurul ei la fiecare pas.

– Este aproape opt, le informă David uitându-se la ceas. Ar trebui să plecăm. Clive poate are probleme cu mașina, din cauza asta întârzie.

– Nu mă așteptați, interveni repede Penny. Ar fi păcat să pierdeți începutul.

– Și tu? întrebă Karen, puțin neliniștită, aruncând o privire către însoțitorul ei.

– Eu... am să vin cu Clide. Probabil că trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

– Bine, în cazul ăsta te lăsăm. Pe curând!

Karen își agită degetele de la mâna înmănușată, mățăsoasă, apoi ea și cavalerul ei ieșiră din salon braț la braț.

Rămasă singură, Penny dădu la o parte perdeaua ca să vadă strada. Din păcate, nimeni. Oftând decepționată, se așeză cu precauție pe un fotoliu evitând să șifoneze țesătura delicată, și luă o revistă. Revistele nu o interesau prea mult, cu excepția sfaturilor medicale de pe ultimele pagini. De fapt, era convinsă că doar ele aveau importanță. Cititorii care scriau erau de multe ori tineri, timizi care nu ar fi îndrăznit niciodată să pună o întrebare unui medic în carne și oase. Ori, această revistă le furniza soluții pentru problemele lor. Penny o răsfoise deseori, și practicienii care răspundeau erau întotdeauna specialiști eminenti.

Deodată, făcu ochii mari, ajungând la rubrica medicală. Dumnezeule!... nu era nici o îndoială, fotografia de la începutul articolului nu era a altcuiva decât a lui Justin Welles.

Acolo, pe hârtie, aceeași privire atentă părea să se adâncească în a ei, era aceeași bărbie energică. Nici un zâmbet nu îi destindea chipul sever, totuși o ciudată bunăvoință emana din figura lui, confirmând rolul afectuos și uman pe care era obligat să-l îndeplinească.

În calitate de chirurg recunoscut pe plan mondial, vorbea astăzi în coloanele care îi fuseseră rezervate despre fracturile de șold și problemele psihologice pe care le ridica uneori o operație.

Tânăra infirmieră citi cu interes conținutul articolului și nu putu să nu constate că doctorul dădea dovadă de luciditate și de o limpezime excepțională a raționamentului. Pe de altă parte, părea că se exprima pe înțelesul tuturor, fără să facă paradă cu fraze pretențioase și sclipitoare. Din păcate, purtarea lui în viața de zi cu zi era cu totul altceva, își spuse Penny amintindu-și tonul superior pe care îl folosisese când stătuse de vorbă cu ea la baza turnului Strand.

Imaginea retrospectivă o făcu să-și muște buzele și o cuprinse o neliniște surdă. Era conștientă că se adresase cu tupeu unei persoane care avea o situație respectabilă în lumea medicală. Ca un recul la prima reacție, acum se simțea rușinată. Spera doar că atitudinea ei nu va avea consecințe grave asupra postului său de la infirmeria LTV. În definitiv, Justin Welles părea a fi în cele mai bune relații cu șefii rețelei de televiziune.

Penny oftă din adâncul sufletului, apoi închise revista cu un gest obosit. Cel puțin nu se înșelase. Impresia familiară pe care o încercase când îl întâlnise nu era într-un tot eronată.

Iată locul unde văzuse de multe ori trăsăturile seducătoare ale medicului. Fotografia era de format mic, dar suficient ca să nu-l fi uitat...

Claxonul violent al unei mașini o trezi brutal din gândurile ei. Tresări și se uită imediat la pendula veche de bronz așezată pe șemineu. Limbile arătau opt și douăzeci și cinci. Afară, mașina nu mai așteptase și se îndepărtase cu zgomot. Crezuse că era vorba despre Clive, și se așază din nou, puțin descurajată.

În definitiv, unde era? se întreba în timp ce încerca să-și stăpânească neliniștea care o copleșea. Poate avea o pană la mașină... Poate avusese un accident? Doar își conducea atât de repede Jaguarul!

Neputând să mai reziste întrebărilor neliniștitoare care o asaltau, Penny se prăbuși hohotind cu capul pe brațul fotoliului.

În clipa aceea, în încăpere răsună soneria telefonului.

– Îmi pare rău, draga mea, dar sunt puțin în întârziere, spuse Clive, la celălalt capăt al firului. A intervenit ceva în ultima clipă. Știi tu... una dintre eternele ședințe. Partea neplăcută este că sunt obligat să mai rămân. Deci, am vrut să te anunț că pentru bal, ar fi mai bine să te duci fără mine. Ce părere ai, iubito?

Răspunsul ei fu o tăcere apăsătoare. El continuă cu un glas mult mai nesigur:

– Penny, fii drăguță. Pune-te în locul meu. Nu puteam să fac altfel. Te asigur, draga mea. Spune-mi ceva, te rog.

Tânăra femeie își șterse lacrimile care îi șiroiau pe obraji și rosti pe un ton mecanic:

– Am înțeles, Clive. Dar nu trebuia să mergem la părinții tăi după recepție? Probabil vor fi foarte dezamăgiți.

Spunând aceste cuvinte, glasul i se frânse. Totuși, Clive care parcă nu remarcase nimic, continuă, ușurat:

– Nu-ți face griji. Le-am spus și lor că vizita se contramandază. Am o treabă urgentă de terminat mâine. Nu eram obligat să accept, dar dacă aș fi refuzat ar fi apărut imediat altcineva să-și ofere serviciile. Și nu vreau să ratez nici o șansă... Nu se știe niciodată... De altfel, mama și tata sunt obișnuți cu asemenea schimbări imprevizibile. Țin foarte mult la mine și cariera mea contează mai mult ca orice. Și pentru tine, nu-i așa?

– Bineînțeles, șopti tânăra.

– Aș fi fost decepționat dacă ai fi răspuns altfel, trâmbiță bărbatul, bucuros. Bine, pentru că am pus lucrurile la punct, du-te repede să te întâlnești cu prietenii tăi și petrecere frumoasă, îngerăș! Promite-mi că o să fii cuminte, pentru că medicii sunt adevărați donjuani. Ne vedem luni, mica mea infirmieră preferată. Te sărut.

Îi lansă un sărut sonor apoi închise repede. Năucită, Penny se uita la receptorul pe care-l ținea în mână fără să-l vadă. Rămase mult timp așa, cu degetele crispate pe aparat, apoi îl lăsă jos, asemenea unei somnambule.

Mașinal, traversă salonul și se duse în camera ei. Acolo, se aruncă în pat, cu fața pe perna de dantelă albă. Deodată, torente de lacrimi pe care nu mai reușea să le oprească începură să-i curgă din ochi și se porni să hohotească în accese violente.

Se simțea teribil de nefericită, dar în primul rând umilită. Fusese atât de nerăbdătoare să ajungă la bal și acum, nici nu se mai gândea la el. Cum ar fi arătat dacă ar fi ajuns acolo cu fusta șifonată și fără un cavaler pe care să-l țină de braț? Abandonând-o, Clive îi risipise iremediabil plăcerea. Dar făcuse mai mult de atât... îi distrusese iluziile.

În lumina noilor evenimente și ținând seama de ușurința cu care dispunea de ea, tânăra femeie înțelegea în sfârșit clar că făcându-i curte, probabil niciodată nu avusese de gând să se însoare cu ea. Nu fusese decât o cucerire printre multe altele. Cum putuse să-și închipuie că avea să o prezinte părinților lui ca viitoare soție, pe ea, o simplă infirmieră? În vreme ce el era devorat de ambiții...

Deodată, Penny se ridică, cu pumnii strânși de furie. Nu avea rost să plângă. Clive se comporta pur și simplu ca un bărbat imatur, superficial și egoist, preocupat doar de viitorul lui profesional. Până la urmă, fusese naivă, nedându-și seama mai devreme de ce se întâmpla. Slavă Domnului, nu era prea târziu să reacționeze.

Hotărâtă să facă niște schimbări în viața ei sentimentală, respiră adânc, ca și cum o povară i s-ar fi luat dintr-o dată de pe umeri. Și, cu zâmbetul pe buze, se dezbracă și se strecură între cearsăfuri cu o stranie impresie de confort.

Capitolul 2

Penny aștepta autobuzul care nu mai venea. Trebuie să fi fost blocat pe undeva, pentru că, așa cum se întâmpla în fiecare luni dimineață, era mare aglomerație. Un lanț continuu de mașini urcau și coborau bulevardul, în vreme ce șoferii nervoși completeau cu claxoanele un vacarm infernal.

Stând în stație, tânăra femeie dădea dovadă de mult calm uitându-se undeva în lungul străzii. Cufundată în gândurile ei, rememora discuția pe care o avusese ieri cu Karen. Într-adevăr, în ciuda faptului că se întorsese mai târziu, ea fu cea care-i aduse la pat platoul cu micul dejun. Penny îi mulțumise, și băuse o sorbitură de ceai fierbinte. În sfârșit, cu o expresie care îi trăda neliniștea, Karen o întrebase cu blândete:

– N-ai venit aseară. De ce?

Penny lăsă ochii în jos și spuse pe un ton neutru:

– N-am putut. Clive mi-a dat telefon să-mi spună că nu mai era liber. Pe urmă, am preferat să mă culc.

– V-ați certat?

– Nu.

– Atunci?

– Nimic. De fapt, am reflectat și cred că este timpul să mă ocup de mine mai degrabă decât să mă gândesc să întemeiez un cămin.

Surprinsă de ceea ce auzise, Karen își înalță sprâncenele. După câteva clipe de tăcere, se uită afectuos la prietena ei și o întreabă:

– Tu și Clive nu vă mai înțelegeți?

– Este foarte sclipitor și foarte atrăgător, dar nu este bărbatul care îmi trebuie, explică brutal Penny. De altfel, nu a avut niciodată intențiile pe care le credeam eu. Asta e răspunsul la întrebare.

Ridicându-și capul, își fixă interlocutoarea cu gravitate înainte de a continua:

– Nu știu ce se întâmplă cu mine... Sunt obosită. O descurajare vremelnică, bănuiesc... totuși, aș vrea să întorc pagina, să încep o viață nouă. Clive o să-mi rămână un amic excelent, sunt sigură. Și pe urmă aș pleca de la LTV unde mă cam plictisesc, trebuie să-ți spun.

Karen tăcea, atentă la spusele interlocutoarei.

– Vrei să te întorci la Saint Vicent? întreabă după câteva clipe.

– Nu. Cred că mi-ar plăcea să-mi găsesc un serviciu legat de meseria mea, dar într-un alt sector. Este confuz ceea ce spun, nu-i așa? E posibil să nu prea știu ce vreau.

Din păcate, asta era adevărata problemă, se gândea Penny scrutând orizontul. Deodată, scoase un mic strigăt de bucurie,

pentru că mașina așteptată se profila în sfârșit la capătul străzii. Împinsă de mulțimea călătorilor, urcă în autobuzul care o lăsa chiar în fața intrării principale a clădirii rețelei de televiziune.

Abia descuiase ușa infirmeriei când telefonul începu să sune:

– Alo, Penny, sunt eu, Clive. Cum ți-ai petrecut weekendul? Îmi închipui că minunat.

În timp ce îl asculta, femeia își dădu seama că el dădea sistematic răspunsuri la întrebările pe care tot el le punea. Curios, constatarea aceasta o amuză.

– Alo! se enervă el. Repet întrebarea: ești liberă după-amiază?

– Depinde, replică, laconic. De ce?

– Pentru o propunere extraordinară! spuse el cu entuziasm. Îți amintești că sâmbătă seara, eram pe punctul de a afla niște noutăți importante?

– Da, răspunse glacial.

Imperturbabil, Clive continuă:

– Ei bine, până la urmă am cinat cu Jeremy Wheeler care mi-a propus să realizez o serie de documentare ce va debuta la toamnă. Este minunat, nu-i așa?

– Firește, mă bucur pentru tine, răspunse, politicoasă. Care sunt subiectele la care vei lucra de data asta?

– Ăsta-i motivul pentru care te-am sunat. Poți să mă ajuți. E vorba despre emisiuni medicale care vor purta titlul generic „Liniile vieții“. Am vorbit cu Wheeler despre tine și în principiu este de acord.

– Dar Clive, e... e imposibil, bombăni ea. Nu știu nimic despre televiziune. Cum crezi că...

– Liniștește-te, o întrerupse el imediat. Avem mai multe echipe de tehnicieni pregătiți pentru fiecare problemă. Ceea ce ne lipsește este o persoană care să ne ghideze în lumea medicinei. Cineva care să ne fie comentator, înțelegi?

– Firește, șopti Penny, nesigură. Dar... postul meu, aici, în turnul Strand?

– Nici o problemă, tranșă el cu fermitate. Nu ești obligată să pleci. Totuși, dacă este nevoie, dacă de exemplu ar trebui să lipsești o perioadă mai lungă, direcția ar angaja o infirmieră temporară.

– Fără îndoială, este o perspectivă care mi se pare interesantă, rosti ea, prudentă.

Nu uitase că interlocutorul ei avea darul de a transforma un eveniment banal într-un foc de artificii orbitor.

– Ei bine, ce spui? întrebă nerăbdător. Aș fi atât de mulțumit dacă aș găsi soluția. Inițiativa asta ar fi un atu suplimentar în cariera mea.

La aceste cuvinte, tânăra femeie nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet ironic. Cu siguranță, Clive era incorrigibil. Nu se va schimba niciodată...

– N-am nimic împotriva, spuse calm Penny, însă poți să-mi spui mai multe amănunte?

– N-am timp. Este extrem de urgent. Punem la punct liniile directoare ale programului la prânz, pentru că prezentatorul, care va fi un cadru medical eminent, va pleca mâine în Elveția. O parte din treaba ta se va desfășura sub coordonarea lui, și din cauza asta este esențial să fii prezentă.

– Despre cine este vorba? întrebă, curioasă.

– Unul dintre responsabilii celebrului centru chirurgical de pe Harley Street. Este cunoscut și ca om de televiziune, trebuie să-l fi văzut deja prin reviste. Stai puțin..., trebuie să-l fi notat pe una dintre hârtii. Justin Welles, dacă-mi aduc bine aminte.

Îl aștepta pe Clive să răsfoiască febril în foile teancului de dosare pe care le avea totdeauna pe birou. Bătăile inimii o împiedicau să-i acorde atenție.

Penny avu impresia că trecuse o eternitate până ce Clive să ia receptorul în mână.

– L-am găsit! strigă în sfârșit. Welles! Este vorba despre Justin Welles.

Penny care își ținuse respirația, lăsa să-i scape o exclamație. De fapt, în clipa în care Clive îi rostise numele, își dorise și se temuse în același timp, să-i audă și celălalt nume.

– Deci suntem de acord? Pot să-i confirm lui Wheeler că o să fii la conferință. Notează-ți. Turnul Niepce. Sala B. Etajul 4. Să fii acolo la patru și jumătate.

Penny inspiră profund, apoi murmură, ca și cum s-ar fi aruncat în apă:

– Da, Clive, spune-i domnului Wheeler că accept.

Abia după ce lăsa telefonul jos își dădu seama ce spusese. În timp ce doar cu o zi înainte hotărâse să plece de la LTV, astăzi se gândea tocmai la contrariu.

Tânăra femeie se muștră în sinea ei că se schimba după cum bătea vântul. Participând la această emisiune, s-ar face de râs. Neștiind nimic despre televiziune, ar fi imediat taxată drept incompetentă. Și poate, în transmisiune directă. Se înțelege de la sine, în fața doctorului Welles.

Harley Street... vastul și renumitul complex medical unde se găseau birourile, era de fiecare dată citat de el în fruntea articolelor pe care le redacta: acum își amintea perfect. Dumnezeu, cum de nu se gândise la asta, ultima oară, când îl întrebasese imprudent pe șoferul de taxi? Spera doar ca renumitul chirurg să nu o umilească bătându-și joc de ea în fața echipei de lucru. Perspectiva asta o paraliza de teamă.

Dimineța se desfășură în continuare, cu monotonia obișnuită. Carole Manning, care se întorsese la serviciu, veni să-i ceară o aspirină și îi mulțumi că avusese grijă de ea. Aceasta fu singura vizită de care avu parte, apoi veni ora prânzului ca o ușurare.

După ce gustă ceva la o cafenea, tânăra femeie care se simțea înseninată, se întoarse repede la infirmerie. După telefonul lui Clive, cântărise mult între da și nu și hotărâse până la urmă să-și asume sarcina pe care i-o propusese cât mai serios cu putință. În fond, nu era mai proastă decât o alta. Numeroasele diplome pe care le obținuse dovedeau acest lucru. Nu era destul de sigură pe sine însăși, atâta tot. În mod deosebit, când doctorul Welles se amuza să o măsoare din cap până în picioare de la înălțimea lui.

Hotărâtă să nu se lase impresionată la apropiata lor întâlnire, Penny se îndreptă spre vestiar. Se pregătea să îmbrace uniforma albă când o idee contrariantă îi trecu prin minte. N-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus la conferință în ținută de orăș?

Imediat, se privi în oglinda agățată pe perete. Vântul și aerul rece de afară îi coloraseră obrazii, luminându-i chipul cu

tenul de culoarea piersicii. Deux-piece-ul verde îi punea în valoare auriul părului. Cu o prospețime orbitoare, semăna cu florile de primăvară abia deschise, în culori vii.

În ciuda fricii, la ora indicată, întrucâtva motivată, se duse la turnul Niepce. La etajul patru, coridoarele lungi și liniștite erau tapisate cu o mochetă albastru-petrol, aspectuoasă, care conferea o impresie de lux. Mergând pe ea, tânăra femeie avea strania impresie că plutea peourași. De data asta, ceva în adâncul sufletului îi spunea că zarurile fuseseră aruncate; schimbarea vieții pe care și-o dorise atât de mult era în mâinile ei.

Ținându-și răsuflarea, bătu la ușa de lemn lăcuit a sălii de conferințe. Înăuntru se auzeau glasuri, totuși nimeni nu îi spuse să intre. Poate nu o auziseră? Neștiind ce să facă, ezită apoi apăsă pe clanță și pătrunse discret înăuntru. Un grup format doar din bărbați discutau la capătul unei mese de sticlă, în jurul căreia erau o mulțime de fotolii.

Copleșită de o subită timiditate care o împiedica să mai facă un pas înainte, tuși ca să le atragă atenția. Imediat, unul dintre ei, corpulent și cu tâmplele grizonante, îi veni în întâmpinare.

– Sunt Penelope Shepherd, infirmiera, spuse cu un glas cât putea de ferm.

Preț de o clipă, pe chipul interlocutorului se întipări o expresie de profundă stupefacție. Un zâmbet călduros îi luă locul în timp ce îi răspundea:

– Ce surpriză plăcută, domnișoară Shepherd! Clive Shaw mi-a vorbit despre dumneata dar a uitat să precizeze că ești încântătoare. Numele meu este Jeremy Wheeler. Și acum, lasă-mă să-ți prezint restul echipei.

Spunând asta, o prinse de braț și o luă cu el autoritar. Directorul de imagine, de scenarii, toți o salutară cu bunăvoință, ceea ce te va face să te simți în largul tău. Până la urmă, oamenii din televiziune nu erau atât de teribili, trase concluzia în sinea ei în timp ce domnul Wheeler îi desemna o ultimă persoană:

– Și iată-l pe Angus Murray, în carne și oase, glumi el. Un caracter groaznic, dar un realizator excelent. Unul dintre cei mai buni, iată de ce i-am încredințat acest serial.

Uimită, Penny fu cât pe ce să replice că era o greșală. Într-adevăr, Clive nu-i spusese că fusese desemnat să filmeze aceste emisiuni? Îi va cere să-i spună ce făcuse până acum, ca de obicei? O mână uscată și nervoasă o readuse la realitate.

– Sunt încântat să colaborez cu dumneata, declară domnul Murray pe un ton repezit.

„Omul ăsta are fără nici o îndoială un temperament coleric din cauza surmenajului meseriei“, își spuse imediat. Anii de practică în spital o învățaseră să dea diagnostice imediat. La ea devenise un adevărat automatism; ochiul vigilent de infirmieră veghea în permanență.

Îi mulțumi politicoș pentru primirea pe care i-o făcuse când deodată, ușa se deschise cu un trosnet, făcându-i loc unei tinere brunete, scunde și plină de nuri, care căra un teanc de dosare. Ocupația asta părea să o amuze formidabil, pentru că pufnea în râs, cu obrații aprinși. Penny se simți curios de stânjenită când îl văzu pe Clive închizând ușa în urma necunoscutei.

– Ah! Ai venit în sfârșit, Samantha! exclamă domnul Wheeler văzând-o. Și tu, Clive! Ce frumos din partea ta că ai venit să ne faci o vizită...

Nu căutase să ascundă ironia din cuvintele lui, și încurcat, Clive bombăni:

– Îmi pare rău că am întârziat, Jeremy, dar Sam a avut probleme cu copiatorul și am crezut că este bine s-o ajut.

Auzind aceste cuvinte, Samantha începu să-și râdă în barbă punând câte un fascicul de hârtii în fața fiecărui participant. Lumea ignorându-i prezența, tânăra se opri brusc. Clive, caree își dăduse seama de prezența lui Penny, se apropie de ea. Aceasta observă că era îmbrăcat ca de obicei, cu o eleganță studiată. Într-adevăr, o simplă ședință de lucru nu justifica un costum gri-perlă și batista asortată, pe care o etalase cu grijă la buzunarul hainei.

În vreme ce se uita cum se apropia de ea, Penny se întreba cum putuse să fie cucerită de farmecul lui, câtă vreme, doar fațada era strălucitoare.

Neștiind ce gândea despre el, Clive ajunsese lângă ea și îi oferi zâmbetul cel mai fermecător.

– Sunt mulțumit că până la urmă ai subscris la ideea mea, rosti suficient de tare ca să-l audă toată lumea. Știam că nu ai să refuzi participarea la o inițiativă atât de importantă.

Spunând astea, fără să-și ascundă satisfacția, se întoarse spre ceilalți pentru a primi complimentele pe care le aștepta. Degeaba, pentru că nimeni nu auzise.

Chiar în clipa aceea, responsabilul documentarelor, ceru să se facă liniște.

– Doamnelor și domnilor, începu el, doctorul Welles mi-a spus că poate nu va veni la ora exactă, pentru că are mai multe întâlniri. Vă propun deci să începem ședința. Luați loc, vă rog.

Penny se așeză între un scenarist și un director de imagine. Jeremy Wheeler se așeză în capătul mesei, cu Angus la dreapta lui. Clive și Samantha, care era clar că îl urmărea ca o umbră, se așezaseră în fața ei. El se aplecă peste masă.

– Sam este secretara mea, îi șușoti.

Se pregătea să continue, dar nu mai avu timp. Superiorul lui luase din nou cuvântul.

– Ei bine, dacă sunteți toți de acord, am putea consulta rezumatul pe care îl avem fiecare în față. Pe urmă, îl vom discuta pe larg.

Un murmur de aprobare ținu loc de răspuns. Câteva minute, fiecare se cufundă în lectura foilor dactilografiate. Penny le parcurse pe ale ei cu o atenție deosebită. De când intrase în sală și îi întâlnise pe realizatorii viitoarei emisiuni, un declac se produsese în ea. Acum, era sigură de reușită. Nimic nu ar fi chinuit-o mai tare decât să înșele încrederea care i se acordase cu atâta bunăvoință.

Își mușcă buza ca să se concentreze mai bine. Din câte înțelegea, fiecare episod din serialul « Liniile vieții » se interesa de o boală și de desfășurarea lucrurilor de la diagnostic până la vindecare, urmând un tratament. Ciclul medical complet era în felul acesta închis. Tema medicală era filmată pe platou, în studiourile de la LTV, abordând un caz cu medicul specialist. Apoi camerele de filmat se deplasau prin spital unde avea loc intervenția, și înregistrarea în direct. În

concluzie, era vorba despre secvențe cotidiene arătând tratamentul, convalescența și întoarcerea la viața normală.

Penny tocmai termina de citit o pagină când un zgomot de pași hotărâți pe culoar o făcu să ridice capul. Era o impresie curioasă, dar se gândi că tot timpul îi pândise sosirea. Roșie de rușine la gândul acesta, își vârî nasul în hârtii, făcându-se a căuta. În realitate, avea mâinile înghețate și i se tăiase răsufierea.

El intră atât de încet, încât nimeni nu îl auzi. Cu toate acestea, aroma unei discrete ape de toaletă, puțin condimentată, îi trădă prezența. Jeremy Wheeler se întoarce, apoi se grăbi să ajungă la noul venit cu brațele deschise.

– Ce mai faci, Justin? exclamă el entuziast. Vino alături de noi.

– Îmi pare rău, dar programul meu de lucru a fost dat peste cap, se scuză el așezându-și neglijent împermeabilul pe dosarul lui.

Cu tonul lui grav și blând, și manierele pline de o încredere nonșalantă, dovedea că era un om extrem de cultivat, cu o clasă deasupra mediei. Spre deosebire de Clive, își spuse Penny privindu-l pe ascuns, Justin Welles era îmbrăcat cu gust, într-un costum antracit, sobru și elegant. Poate prea sobru, își spuse femeia în sinea ei.

Cu un gest simplu, ocupă scaunul care rămăsese neocupat până atunci, în timp ce trecea în revistă chipurile celor care îl înconjurau. Penny îi simți privirea albastră trecând repede peste ea, apoi deodată revenind ca să o privească atent preț de o clipă. Cuprinsă de o ameteală inexplicabilă, lăsă ochii în pământ în timp ce își simți obrazii luând foc fără voia ei.

Cum îi ghici motivul tulburării, doctorul Welles schiță un zâmbet șiret. Obligat să joace rolul gazdei primindu-și invitații, directorul de programe spuse din nou numele persoanelor așezate la masă. De fiecare dată, practicianul îi saluta cu un laconic « încântat », abia auzit. Ce trufie insuportabilă! își spuse Penny chiar în clipa în care i se rostea numele. Aparent indiferentă, se uită la cel care îi vorbea:

– Cred că ne-am întâlnit deja, domnișoară Shepherd. Însă nu mai știu precis unde.

Pe urmă, își așează în față luxoasa geantă de piele pe care o deschise cu ușurință. Fascinată, Penny nu putea să nu admire degetele lungi și fine ale chirurgului. În ciuda aparentei delicate, din ele parcă radia forță, ceea ce o tulbură mai mult decât ar fi vrut.

Fără grabă, scoase un raport pe care îl răsfoi, aruncând o privire întrebătoare spre Jeremy Wheeler.

– Haide, te rog, îl îndemnă acesta din urmă, curtenitor.

– Am luat cunoștință de proiectul pe care mi l-ai înmânat personal vineri. L-am studiat cu atenție și am tras niște concluzii. Dacă vreți, pot să vi le spun în câteva cuvinte...

Vorbind, cu o ridicare a sprâncenelor, îi întreba pe cei de față.

– Te ascultăm cu plăcere, spuse Angus Murray, aplecându-se ca să-l facă să continue.

– Perfect. Nu sunt specialist în televiziune, dar cred că obiectivul vostru, prin această emisiune medicală, este să informați și să educați. Or, deseori, cel mai bun mijloc de a preveni este de a te interesa.

– Exact, Justin, îl întrerupse Clive. Ai înțeles repede una dintre cheile meseriei noastre.

Remarca și familiaritatea cu care i se adresase doctorului spunându-i pe nume, îi atrase imediat o privire aspră din partea directorului. Deodată vinovat, își puse o palmă lacăt la gură și se așeză imediat pe scaunul lui.

Chirurgul, neluându-i în seamă intervenția, își continuă expozeul, imperturbabil:

– Prin această optică, eu sugerez deci ca serialul să înceapă cu subiecte ușoare accesului la marele public. Pe urmă, de îndată ce vom avea un indice de audiență suficient, vom trece la un eșalon superior, abordând cazuri mai complicate. Ce părere aveți? Am dreptate?

Adunarea încuviință în unanimitate, pentru că toți erau conștienți că doctorul Welles avea o gândire foarte limpede, care mergea direct la esențial. Penny, la fel ca ceilalți, era sedusă de farmecul personalității lui ieșite din comun. În ciuda eforturilor pe care le făcea să se protejeze de atracția lui, se surprindea privind atent chipul bronzat al medicului, pomeții înalți care îi dădeau o expresie severă, buzele frumos conturate, negrul când mat când lucios al părului său. Fără îndoială, Justin Welles era unul dintre bărbații înzestrați cu o stranie putere de seducere, de care se îndrăgosteau nebunește toate femeile.

După o clipă, acesta adăugă:

– Bine, câtă vreme toată lumea pare să fie de acord, vă propun ca prima serie să se refere la cataractă. O boală foarte răspândită în rândurile bătrânilor și în momentul de față total vindecabilă.

– Excelentă idee, aprobă Angus. Acum, trebuie să hotărâm ce spital să alegem.

Imediat, Penny își aduse aminte că David, logodnicul Karenei, vroia să se specializeze în chirurgia oftalmologică. Un nume îi revenea mereu pe buze...

– Centrul Stanton! propuse ea în același timp cu doctorul Welles.

Aparent surprins s-o vadă cunoscând acest stabiliment, el o privi dintr-o dată curios. Privirea lui pătrunzătoare, de un albastru azur, parcă vroia să-i citească gândurile cele mai ascunse.

– Da, acolo este un chirurg renumit pe plan mondial, spuse el nescăpând-o din ochi. La secția lui sau obținut succese în domeniul lentilelor acrilice. Din păcate, am uitat cum îl cheamă.

– James MacMillan, interveni ea imediat.

Doctorul o privi din nou cu stupefacție.

– Într-adevăr... acceptă el.

Apoi i se adresă lui Jeremy Wheeler, precizând:

– Te felicit. Secretarele tale au făcut un efort considerabil să parcurgă documentația.

Umilită să fie comparată cu o zăpăcită ca Samantha, Penny își strânse pumnii sub masă în timp ce obrajii își pierdeau culoarea.

– Ah, nu! se grăbi să intervină Angus, domnișoara Shepherd nu este...

Totuși, înainte de a-și termina fraza, cineva bătu la ușă apoi anunță că sala trebuia să fie eliberată curând, pentru o altă întrunire.

– Deja! exclamă domnul Wheeler uitându-se repede la ceas. Nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

Pe urmă se întoarse spre ceilalți participanți așezați în jurul mesei.

– Doamnelor și domnilor, cred că am abordat principalele subiecte în timpul acestei ședințe pregătitoare. Câtă vreme nu vom merge mai departe cu discuțiile pe ziua de azi, vă ofer ceva răcoritor la mine.

Biroul directorului era la parter, și toată echipa se grăbi să se ducă la ascensor. Din păcate, acesta se opri la fiecare etaj, lăsând să urce un val de angajați. Printr-un concurs de împrejurări, Penny se trezi înghesuită în pieptul impozant al lui Justin Welles. Umerii lați ai doctorului o dominau de la înălțimea lor în timp ce femeia respira parfumul lui puțin picant, pe care îl simțise adineauri, când intrase în sala de ședințe.

Tulburată de această intimitate cel puțin jenantă, încercă să se retragă puțin dar în zadar. Dimpotrivă, mișcarea celorlalți o împinse și mai tare în brațele lui.

– Este o fatalitate, spuse el, cu un zâmbet poznaș în colțul gurii. Orice s-ar întâmpla, suntem condamnați să ne înghesuim unul în altul, s-ar zice.

Remarca asta o exasperă pe Penny. Cum îndrăzne să glumească atâta timp cât el era singurul vinovat pentru primul incident care-i pusese față în față? În plus, nu o ridiculizase în public, cu câteva minute înainte? Îi părea rău că nu se îmbrăcase cu uniforma de infirmieră, pentru că astfel ar fi înțeles și el că știa să mai facă și altceva în afară de a bate la mașina de scris, sau de a căuta documentație pentru superiori...

Această amintire neplăcută, o făcu să simtă că-i sare muștarul. Ofensată, nu spuse nimic, uitându-se fix la balustrada metalică.

Biroul lui Jeremy Wheeler era decorat somptuos. Suprafața lui, de două ori mai mare decât a infirmeriei, o impresionă pe Penny. La un capăt era o masă lungă, lăcuită în negru, pe care era așezat un televizor, cealaltă era întinsă în salon. Cu un gest amabil, responsabilul de programme îi invită să se așeze pe sofa și pe fotoliile confortabile de piele cărămizii.

După aceea, apăsă pe un buton, lângă bibliotecă, și un bar turnant ieși din perete. Apăru o sticlă de șampanie, într-o frapieră de argint. Imediat, cupele de șampanie trecură din mână în mână.

– Să toastăm pentru „Liniile vieții”, propuse directorul ridicând paharul. Șansa să fie de partea noastră!

În timp ce discuțiile se purtau vesel, Penny, care se ridicase să admire obiectivul unei camere de filmare enorme, aflată bineînțeles pe un suport special pentru prezentare, avu deodată impresia că cineva o atinge pe umăr.

– Îmi pare rău că te deranjez din meditație, auzi vocea caldă și gravă a doctorului Justin Welles.

Apoi aruncă o privire năucită spre instrumentul care se afla sub ochii lui și spuse, arătându-l:

– Pentru tine, firește, ustensila asta nu are nimic misterios? Dacă nu mă înșel, colaborezi cu LTV de mai mult timp, nu-i așa?

– Îmi pare rău că te contrazic, dar te înșeli, replică femeia cu răceală. De fapt, și eu sunt o profană.

– În cazul acesta, îmi reînnoiesc complimentele. Cu siguranță, ai pregătit remarcabil dosarele pentru că spusele tale, în cadrul reuniunii, au fost foarte pertinente.

La aceste cuvinte, nu-și putu reprimă o tresărire. De bună seamă, era prea mult! Stăvilind valul de exasperare care o copleșea, preciză cu calm:

– Ar fi fost surprinzător să fie altfel. Sunt infirmieră calificată. Nu cu mult timp în urmă, îmi practicam meseria la secția de urgențe a unui spital. Acum, am grijă de personalul rețelei de televiziune. Turnul Strand, etajul cincisprezece. Acum, ți-am satisfăcut curiozitatea?

Imediat ce rosti cuvintele acestea își mușcă buzele, consternată. Din cauza furiei pe care o acumulase, își ieșise puțin din fire, și tonul insolent pe care îl folosisese se părea de neacceptat. Nu vorbea cu un chirurg celebru? Trebuie să-și fi pierdut capul ca să vorbească atât de împertinent. Avea să se răstească imediat la ea, cum merita din plin. Dându-și seama de greșeala pe care o făcuse, Penny se făcu roșie ca un bujor.

Însă doctorul o privea fără să spună un cuvânt. Ochii mijiiți lăsau să se vadă o privire mai mult aspră decât nemulțumită. Pentru o clipă, Penny crezu chiar că citește pe chipul lui o expresie de bunăvoință și interes. Pupilele fixate asupra ei se împlânzeau imperceptibil.

– O veste excelentă, miss Shepherd, spuse în sfârșit. Și pentru că văd că mă aflu în prezența unui membru al corpului medical, ai putea să mă ajuți? Pentru că am nevoie de un sfat judicios...

Zâmbi, puțin malițios, și ei îi veni greu să-l recunoască pe omul distant și riguros, care examina pe fiecare din cap până în picioare, cu un aer superior. Să fi fost acesta mijlocul pe care îl găsisese ca să-i alunge pe nepoțiți? Penny își dădea seama că oamenii renumiți erau de multe ori obligați să se protejeze pentru că erau permanent solicitați.

Chiar dacă era conștientă că doctorul aștepta un răspuns de la ea, rămase mută ca un pește. Această bruscă schimbare de comportament o năucise, și pur și simplu nu mai era în stare să rostească un cuvânt.

Chirurgul îi mulțumi, apoi reîncepu, de data asta serios:

– Este vorba despre emisiunea la care vom colabora; mă întrebam ce fel de cataractă să alegem prima dată. După cum știi, sunt mai multe feluri, cu cauze multiple. Ce părere ai?

În continuare convinsă că nu vroia decât să-și bată joc de ea, Penny îl privi cu neîncredere. Dar nu, trase concluzia în sinea ei, părea sincer gata s-o asculte. Respiră adânc ca să capete siguranță, apoi începu, cu un glas a cărui fermitate o surprinse:

– La fel cum ai explicat dumneata la conferință, și eu sunt convinsă că este important să începem cu niște exemple mai ușoare, pe înțelesul majorității telespectatorilor. Din cauza asta, mi se pare că o boală de ochi, datorată înaintării în vârstă, ar fi interesant de abordat cu prioritate. Pe urmă, pe tema lentilelor acrilice, mă gândisem să alegem un pacient mai tânăr. Sau un caz de handicap provenit în primul rând de la diabet.

După ce termină ce avusese de spus, își privi interlocutorul cu o teamă nedeslușită, temându-se de reacția lui.

Doctorul clătină din cap de câteva ori, încrunțat.

– De ce nu? spuse după câteva clipe. Poți să stai de vorbă pe tema asta cu Angus și scenariștii cât lipsesc eu? Săptămâna viitoare plec în Elveția și vorbim după ce mă întorc.

În prima clipă, Penny rămase cu gura căscată. Până la urmă, reuși să bâiguie un „mulțumesc“, abia auzit.

– Dar te rog... adăugă doctorul Welles. Sunt sigur că împreună vom face o treabă bună.

El îi zâmbi din nou, cu căldură. Buimacă, Penny se uită în jurul ei. Deodată, avu impresia că nu mai știe dacă era aici, în biroul luxos al domnului Wheeler, sau pe un noraș care o purta într-un vis minunat. Era posibil ca simpla anunțare a unei sarcini profesionale să aibă asupra ei un efect euforic? Sau era mai degrabă vorba de prezența încântătorului doctor lângă ea?

Atunci, în încăpere se auzi glasul puternic și jovial al directorului. Imediat, discuțiile încetară.

– Doamnelor și domnilor, spuse el, mi-a plăcut compania voastră, însă datoria mă cheamă. Am o întâlnire, și cel mai bine ar fi dacă ne-am despărți până la următoarea întrevvedere. Vă doresc o zi bună în continuare.

După aceea, se duse la Justin, și după ce schimbară câteva cuvinte, îi strânse prietenește mâna.

În ultimele ore, Penny aproape uitase de existența lui Clive. Totuși, acesta o abandonă pe Samantha, pe care nu o părăsise toată după-amiaza, ca să vină s-o întâlnească în pragul ușii.

– Pen, îngerașul meu, te conduc acasă, decretă el prinzându-i mijlocul cu un gest posesiv.

Extrem de jenată, tânăra femeie se împurpură imediat în obraji. Într-adevăr, sosirea inoportună a lui Clive întrerupsese discuția cu Jeremy Wheeler și Justin Welles. Cu diplomatie, ei se făceau că nu-i remarcă rușinea evidentă, în timp ce ea încerca stângaci să înlăture brațul care o strângea. Reuși până la urmă și replică pe un ton aparent relaxat:

– Îți mulțumesc Clive, e drăguț din partea ta, dar mai am de pus la punct niște lucruri la infirmerie și nu aș vrea să te rețin.

Stupefiat, o privi fără să spună nimic. Imediat, dornică să risipească jena care se instala, Penny se întoarse grăbit spre domnul Wheeler ca să-și ia rămas-bun.

– Sunt încântat că sunteți printre noi, miss Shepherd. Și nu numai eu. Profesorul mi-a vorbit despre părerile duminicale despre cataractă. Este foarte mulțumit. Cât despre mine, eu îți dau carte albă.

Auzind acest compliment, Penny roși de plăcere în timp ce directorul îi zâmbea călduros.

– La revedere, Clive! Pe mâine! mai spuse tânăra femeie îndepărtându-se.

Deceționat că nu este tratat cu mai multă atenție de șeful lui, Clive mormăi un răspuns nedeslușit, apoi puse mâna pe o cupă cu șampanie rămasă pe o tavă.

Penny nu îndrăznea să ridice ochii pentru a întâlni privirea ironică a chirurgului. Era perfect conștientă că nu pierduse nimic din scena care se desfășurase între ea și Clive. Or, acest gând o paraliza din cap până în picioare. Adunându-și curajul, se hotărî să-l înfrunte.

– Pe curând, doctore Welles, spuse femeia cu aparentă siguranță. Sper că sejurul în străinătate va fi odihnitor și distractiv.

– Cu siguranță nu, replică doctorul, cu o expresie șireată pe chip. Mă duc acolo pentru afaceri și mă tem că nu o să am timp să mă distrez .

Hotărât lucru, nu spunea decât prostii, se gândi femeia, simțind că ochii i se umezeau. Era ridicolă, știa, dar cel mai rău era că el părea să se amuze. Câtă cruzime! Cât cinism! trase concluzia în sinea ei, cu pumnii strânși de furie.

Țeapănă ca un băț, trecu prin fața chirurgului fără să-i arunce o privire. O umilise destul pentru ziua de azi! Cu un zâmbet poznaș, el se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă.

– Draga mea, așteaptă-mă! strigă Clive, grăbindu-se să pornească în urma ei.

Femeia se încordă, apoi continuă să avanseze, mimând indiferența. Dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. N-avea nici un rost să se întoarcă și să vadă disprețul afișat de doctor. De altfel, avea dreptate să o judece aspru. Era clar, Clive Shaw nu era un companion cu care să se poată mândri. . .

Ferm hotărâtă să pună capăt acestei relații nefericite pe care o regreta din tot sufletul, Penny se îndreptă, străduindu-se să meargă cu capul sus. Va vorbi cu Clive de îndată ce va avea ocazia. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Capitolul 3

Seara, lui Penny îi veni foarte greu să adoarmă, pentru că avusese o zi plină de evenimente.

În dormitor, comod așezată cu capul pe pernă, rememora fiecare oră, fiecare minut. Cumva, de curând, se gândise să plece de la televiziune sau doar visase?... Începea să nu mai știe foarte bine. Totul mergea atât de repede de la un timp. E drept, voise să-și schimbe viața. Cu toate astea, avea până la urmă impresia curioasă că lucrurile scăpau de sub control. De fapt, adevărul era poate că pierduse obișnuința unui ritm de muncă susținut.

Totuși, își spuse mușcându-și buza, chiar și Clive avea un comportament ciudat. Îți venea să crezi că un farmec misterios plutea în aer, contaminând mai ales personalul de la LTV. Înainte, nu-l văzuse niciodată atât de pedant față de secretare. Deci, atitudinea sugestivă pe care o avea față de Samantha, era cel puțin șocantă. Cât despre dezinvoltura cu care o tratase în fața tuturor, prefera să nu-și aducă aminte.

Dar nu era deloc ușor. Doamne, ce trebuia să gândească despre ea domnul Wheeler și doctorul Welles? Clive îi propusese să o conducă acasă într-un fel atât de nelalocul lui. Trimițându-l la loc, păruse o adolescentă șireată care se străduiește să tempereze ardoarea prietenului ei de saisprezece ani.

Amintindu-și asta, obrazii îi luară foc, în timp ce vedea expresia batjocoritoare a eminentului chirurg. Îi plăcea să râdă pe seama ei, dar puțin îi păsa. Îi încredințase o sarcină și spera din toată inima să reușească să o ducă la bun sfârșit. El era convins că va eșua, de asta îi și făcuse propunerea. Însă orice-ar fi, îi va dovedi contrariul. Aerul de superioritate și prestanța lui o intimidaseră până la urmă.

Se trezi a doua zi dimineața, proaspătă ca un trandafir. La acest început de mai, soarele strălucea, îndemnându-te la voioșie. Penny, care era bine dispusă, se hotărî să se îmbrace elegant. Își alege din garderobă o fustă roșie-cireașă și un bluză de mătase, cu mâneci largi prinse la încheietură. Pe urmă ieși afară, închizând încet ușa apartamentului, pentru că, fiind liberă, Karen dormea încă.

Traversând curtea interioară plină cu flori care ducea la turnul Strand, Penny se trezi fredonând un cântec la modă. În holul de la intrare, îl salută pe Georges făcându-i un semn cu mâna, și se grăbi să intre în ascensor, ca și cum acesta ar fi dus-o în al nouălea cer.

Ajunsă la etajul cincisprezece, descuie ușa infirmeriei, se schimbă și udă plantele așezate de-a lungul ferestrelor. În mod inexplicabil, se simțea fericită la culme, își spunea privind în depărtare peisajul însorit al orașului sub cerul clar.

Când sună telefonul, tresări, parcă trezită dintr-un vis minunat.

– Bună ziua, miss Shepherd, se auzi vocea nervoasă a lui Angus Murray. Ce mai faci?

– Mulțumesc, sunt într-o formă excelentă.

– Pari încântată. Te-am sunat pentru că patronul însuși mi-a cerut să te includem în următoarea planificare de programări. Întâlnirea va avea loc la sfârșitul săptămânii și trebuie să ne grăbim. Apropo, ești foarte ocupată, în dimineața asta?

– Ei bine, pentru moment nu, decretă tânăra infirmieră uitându-se pe carnetul de întâlniri.

– Minunat! Am să fiu la dumneata la zece și jumătate cu unul dintre scenariști.

– Dar... nu știu dacă este cel mai bun loc unde să facem treabă, îi răspunse, confuză. Aici nu prea este loc și...

– N-are nici o importanță. Și pentru că tot vorbim despre medicină, e mai bine să găsim un cadru adecvat, trase concluzia interlocutorul ei pe un ton glumeț.

Penny închise telefonul, ridicând din umeri, resemnată. De bună seamă, renunța definitiv să-i înțeleagă pe oamenii de televiziune, erau mult prea complicați pentru ea.

Tocmai termina de copiat lista cu medicamentele care lipseau din farmacie în momentul în care doi bărbați intrară în cameră. Îngrozită, Penny aruncă o privire spre pendula din perete. Angus Murray și colaboratorul lui erau punctuali. În schimb, ea nu era gata. Absorbită de diferitele treburi, nu își dăduse seama cum trecuse timpul.

Dădu repede la o parte tot ce avea îngrămădit pe birou, apoi apropie două scaune pe care îi invită pe musafiri să se așeze.

– Scuzați-mă, interveni gazda pe nepusă masă. Clive nu participă la discuția noastră?

Realizatorul păru că șovăie o clipă. Pe urmă, răspunse hotărât:

– Nu, nu cred.

Răspunsul era net, fără nici o explicație, și Penny renunță să-l întrebe mai departe. Totuși, în sinea ei își punea întrebări. În calitate de asistent, Clive ar fi trebuit să asiste la această întrevedere. Care era deci motivul absenței lui?

– Bine, suntem cu toții de acord că prima emisiune se va ocupa de cataractă? Întrebă deodată Angus, întrerupându-i brusc șirul gândurilor.

Penny încuviință. Apoi, îl privi mai atent. Într-adevăr, Angus rășfoia febril notițele pe care le luase cu o zi mai devreme la conferință, în timp ce pe față i se citea încordarea, nerăbdarea. De fiecare dată când se uita, constata că domnul Murray se agita prea mult. Dacă nu încetinea ritmul acesta infernal, risca din nefericire să facă un infarct. De altfel, genul acesta de accidente se întâmpla destul de frecvent în meseria lui.

– Da, dar cine va lua legătura cu James MacMillan? Ar trebui să luăm legătura cu el astăzi. Nu crezi și dumneata, domnișoară?

Scenaristul o întrebă din priviri. Absorbită de gândurile ei, Penny se uită la el cu ochi mari.

– Poftim? Întrebă imediat.

– Spuneam că ai fi persoana potrivită, nu poate altcineva să joace rolul ăsta. Ulterior va veni și o scrisoare de recomandare din partea directorului. Însă contăm pe dumneata ca să facem demersurile preliminare.

– N-am înțeles. Imposibil! Vreți să spuneți că eu, o simplă infirmieră, voi fi cea care să vorbească la telefon cu unul dintre cei mai celebri oftalmologi pe plan mondial?

– Ești consiliera medicală a unei rețele de televiziune foarte importante și te asigur că ești foarte calificată, afirmă Angus. Și pe urmă, nu-ți face griji, dacă ai nevoie de ajutor la nivelul tehnic, noi vom fi purtătorii de cuvânt.

– Vreți să-l sun acum?

– Bineînțeles. De ce să mai așteptăm? Dă-mi aparatul să formez numărul.

Neputând să-și ascundă dezamăgirea, îl privi rugătoare pe scenarist. Din păcate, acesta făcu o mutră dezamăgită, apoi declară:

– Îmi pare rău, însă nimeni nu a reușit până acum să-l întoarcă pe Angus din drum, odată pornit.

– Spitalul e pe fir, le spuse în cele din urmă. Penny, poftim, ține telefonul.

Înainte de a înțelege ce se întâmpla cu ea, tânăra femeie se trezi întrebând-o pe secretară dacă doctorul MacMillan era acolo.

– Cine îl caută?

Glasul era dintr-o dată rece. Preț de o clipă, mută de teamă, păstră tăcerea apoi se aruncă în apă.

– Sunt miss Shepherd, de la Leisure Television, rosti pe un ton sigur care o uimi. În momentul de față punem la punct un proiect referitor la afecțiunile de origine oculară. Știind că domnul MacMillan este un specialist în problemele din acest domeniu, ne-ar fi plăcut să obținem participarea dânsului la programul nostru.

Penny, care rostise discursul fără nici o întrerupere se opri, cu răsuflarea tăiată.

– Îmi dau seama... continuă secretara, mult mai amabilă de data asta. Doctorul este în consultație pentru moment. Totuși, poate... Ah, două clipe vă rog, am impresia că tocmai a ieșit... Rămâneți la telefon.

Urmă un declic, urmat de un zgomot de pași care se îndepărtau repede ca să revină imediat.

– Alo, vă ascult, domnișoară. Ce aveți atât de interesant să-mi spuneți? mormăi imediat un bărbat la capătul celălalt al firului.

Luată prin surprindere, Penny îi privi înnebunită pe Angus și pe scenarist. În fața semnelor lor de încurajare, bombăni:

– Sunteți... domnul doctor James MacMillan?

– Evident, replică el sec. Dacă vreți să vorbiți cu mine, dați-i drumul! Sunt foarte grăbit.

Jignită de această întâmpinare brutală pe care nimic nu o justifica, tânăra infirmieră își reveni, apoi îi explică detaliat principalele caracteristici ale « Liniei vieții ». Ajungând la capătul prezentării, tăcu, așteptând reacția interlocutorului.

După câteva clipe de pauză, care i se părură o eternitate, doctorul continuă:

– Ei bine, ideea asta mi se pare foarte interesantă, miss Shepherd. Totuși, aș prefera să stăm de vorbă pe viu. De fapt, ca să fiu sincer, îți mărturisesc că mi-e groază de telefon, acest instrument barbar.

Penny schiță un zâmbet de ușurare. Acum înțelegea reticența doctorului, și motivul proastei dispoziții de la începutul discuției. Doamne ajută, lucrurile păreau să

debuteze sub bune auspicii, se gândi în timp ce Angus îi pune în față o hârtie pe care scrisese: « Stabilește o întâlnire».

Imediat, Penny încuviință clătînând din cap.

– Am putea să venim la dumneavoastră ca să stăm de vorbă mai pe îndelete? sugeră, grăbită. Mâine v-ar conveni?

– Cu condiția să vă deplasați la Stanton. Sunt ocupat toată ziua, dar beneficiez de un răgaz după dejun. Vă aștept la două și jumătate.

– Am să fiu acolo, spuse Penny străduindu-se să-și stăpânească bucuria.

Se auzi un sunet sec când doctorul puse receptorul în furcă. Penny așează și ea la loc receptorul și îl privi pe Angus, visătoare. În realitate, nu-i venea să creadă că obținuse o întrevedere cu eminenta personalitate care era James MacMillan.

– Ei, ce ți-a spus? întrebă nerăbdător scenaristul.

– Mă întâlnesc cu el mâine după-masă, rosti tânăra, cu ochi sclipitori.

Auzind acestea, cei doi bărbați săriră de pe scaune și se grăbiră să-i strângă mâna.

– Felicitări, Penny! rostiră cu entuziasm amândoi.

Ea se înroși și spuse, întorcându-se spre Angus:

– Sper să mă însotești, pentru că profesorul vrea informații mai ample, și doar cineva de la LTV ar fi competent s-o facă.

– Nu-ți face griji, vin cu dumneata. Dar am să mă mai gândesc, reluă dintr-o dată. Mi-e cu neputință, sunt nevoit să vizionez niște încercări în sala de proiectie.

Își frecă bărbia, aparent reflectând adânc.

– Am găsit soluția! exclamă dintr-o dată. Te duci cu Clive. Cu un pic de șansă, va fi prezent dacă îl anunțăm din timp...

Penny crezu că remarcă o aluzie sarcastică în această frază, dar nu căută să afle mai multe. Perspectiva de a merge împreună cu Clive la Stanton nu-i făcea nici o plăcere. Într-adevăr, recent, se îndoise nu numai de eficacitatea, ci și de conștiința lui profesională. Era clar că îl preocupau mai mult secretarele drăguțe decât slujba. Cariera lui, la care ținea atât de mult, putea să aibă de suferit dacă nu avea grijă. Penny nu știa nimic precis în legătură cu asta, totuși avea un presentiment.

Gânditoare, își mușcă buza de jos, apoi își îndreptă toată atenția asupra lui Angus.

Instalat la un birou, parcurgea un teanc de notițe pe care îl avea în față.

– Problema asta e rezolvată. Să abordăm acum intrarea în emisiune. Prezentarea lui Justin Welles o să fie bineînțeles determinantă, dar ca să o completăm, ne-am gândit să facem niște panouri explicative pe care să le înțeleagă și copiii. Contăm pe dumneata, Penny, să ne comunici niște lucruri de bază referitoare la cataractă.

Tânăra infirmieră tresări, pentru că numele chirurgului îi produsese o tulburare inexplicabilă. Inima îi bătea în piept ca o tobă în timp ce revedea silueta zveltă și elastică, privirea atentă de un albastru pătrunzător pe care îi plăcea să o planteze cu aroganță în adâncul ochilor ei migdalați.

– Am ce vă trebuie, se grăbi să răspundă pentru a-și ascunde roșul care îi apărea în obraji. Am păstrat manualele de la cursuri. Am să le aduc data viitoare.

– Penny, devii o nestemată pentru noi, glumi Angus adunându-și hârțiile. În condițiile astea, propun să terminăm întvederea. La revedere și încă o dată bravo!

Penny era pe punctul de a-i oferi lui, cât și scenaristului, o cană cu cafea. Înainte de a o lăsa să deschidă gura, realizatorul dispăruse deja, urmat de colegul lui care, fatalist, ridică din umeri către ea înainte de a închide ușa. « Omul ăsta e un adevărat uragan », constată femeia revăzându-l în minte pe Angus strângându-și hârțiile, apoi ieșind pe ușă în fuga mare. Cu el, evenimentele se succedau cu viteza sunetului. Alături de el, nimeni nu mai avea răgaz să stea pe gânduri. În fond, poate asta era bine, trase concluzia în sinea ei. Probabil nu ar fi avut niciodată îndrăzneala să stabilească o întâlnire cu MacMilan dacă nu ar fi reacționat automat, împinsă de văpaia momentului.

Restul zilei petrecute în infirmeria din turnul Strand trecu încet. Nici o secretară nu își prinse degetele într-un sertar, pe nici un cameraman nu îl duru capul. Fără grijă, Penny contempla ferestrele, abătută. Aranjase la locurile lor toate medicamentele din farmacie, terminase inventarul, citise cele câteva circulare administrative pe care le avusese în coș. Acum, se plictisea de moarte, invidiindu-l pe Murray pentru activitatea lui frenetică.

Într-adevăr, această vizită la centrul Stanton îi stârnea interesul. Când fusese stagiară, auzise deseori laude la adresa echipamentelor perfecționate care se găseau aici.

Încă se mai gândea la asta seara, când se întoarse acasă. În dimineța următoare se trezi plină de entuziasm. Încântată, își întinse brațele mormăind satisfăcută, pentru că astăzi, la ora

unu, lua trenul de la gara Waterloo. Calculase că mijlocul ăsta de transport avea traseul cel mai scurt ca să ajungă la spital la ora dorită.

Totuși, înainte de asta trebuia, ca de obicei, să-și facă treaba la LTV. Se ridică imediat din pat și se duse în baie. După câteva minute, machiată, coafată, parfumată, respira aerul răcoros de afară. Lui Penny îi plăcea foarte mult luna mai, pentru că avea impresia că pe stradă oamenii păreau mai veseli. Iarna, era contrariul; toată lumea avea o expresie gravă, sinistră. Foarte asemănătoare cu cea a lui Justin Welles, uneori. De altfel, era curios cum putea să-și schimbe dispoziția într-o fracțiune de secundă. Uneori, din cale afară de serios și tăios, imediat vesel și destins... Pe măsură ce se gândea mai mult, Penny își spuse că nu mai cunoscuse niciodată pe cineva atât de nestatornic.

Deodată, îi trecu prin minte o idee asemenea unui fulger și rămase parcă bătută în cuie pe trotuar, prea năucită să mai poată face un pas înainte. Dar de ce se gândea tot timpul la chirurg? Ce reprezenta în mintea ei, de se simțea atât de obsedată de el? În minte... sau în sufletul ei? Bineînțeles, nimic. Toate astea erau atât de ridicole, decretă Penny, plecând din loc cu pas grăbit. Nu avea nici un motiv să se atașeze de bărbatul ăsta mai mult decât de un oricare altul. Imaginația o ducea prea departe, atâta tot.

Tocmai atunci, în depărtare apăru silueta autobuzului. Când Penny coborî din el, uitase de toate, în afară de întâlnirea de la prânz. Ferm hotărâtă să profite cât putea de mult, odată ajunsă în infirmeria de la etajul cincisprezece, se grăbi să-și îmbrace uniforma, apoi scoase din geantă cărțile

medicale și le etală pe masă. În minutul următor, se adânci în studiu, sânguincioasă ca o studentă în primul an. Capitolul pe care îl citea se referea la afecțiunile oculare.

Ajunsese la jumătate când se auzi soneria telefonului. Era Jeremy Wheeler, care o suna să-i ceară să vină imediat în biroul lui. Deși nu făcuse nimic greșit, tânăra femeie simți cum o cuprindea o stranie neliniște. Nu-i spusese că era urgent și o aștepta imediat? Când bătu la ușă, crezu că or s-o lase picioarele.

– Intră, miss Shepherd, intră. Ia loc, îi propuse directorul arătându-i sofaua. Ceai? Cafea?

– Ceai, vă rog, articulă cu greutate.

Gazda apăsă pe interfon să ceară două ceaiuri. Pe urmă, se așeză pe un fotoliu în fața ei și începu, pe un ton grav:

– Am o mică problemă cu « Liniile vieții », și din păcate te privește indirect.

Copleșită de neliniște, Penny își înghiți cu greutate nodul din gât.

– E vorba despre Clive Shaw, continuă domnul Wheeler privind-o atent. Mi-e teamă că trebuie să ne despărțim de el. Băiatul ăsta e nesimțit. Am să te scutesc de amănunte, dar pe scurt lucrurile stau cam așa: să zicem că nu cunoaște prea bine programul de lucru, nici cum să se poarte ca un gentleman. Micuța Samantha și cu el au venit ieri târziu la studio. De fapt era trecut de ora trei... Înțeleg că tânărul și neliniștitul Clive nu este în stare să reziste unei domnișoare frumoșele.

Din fericire pentru Penny, chiar în clipa aceea fură aduse ceaiurile. Imediat, luă ceașca în mână și bău o sorbitură ca să-și mascheze stânjeneala. Dar foarte repede fu nevoită să o lase jos, pentru că îi tremurau mâinile.

Ridicând capul, văzu că Jeremy Wheeler o privea în continuare. O buimăceală o cuprinse imediat, făcând-o să se înroșească asemenea unui bujor.

– Nu te teme, continuă el binevoitor. Mi-am dat seama de asemenea că se dădea la tine cu obrăznicie și că erai gata să faci orice să scapi de el. Totuși, acum dacă el și secretara lui nu mai sunt ai noștri, avem o nouă problemă de rezolvat.

– Sam... Samantha a fost dată afară? se bâlbâi Penny.

– Da, firește. De asta spuneam că povestea asta tristă te privea. Clive Shaw nu era un tip prea competent dar făcea o sumedenie de lucruri. I-am transferat sarcinile lui Angus Murray, dar el spune că are treabă până peste cap și îți cere colaborarea.

– Dar... nu am nici o calificare ca secretară, rosti ea stupefiată.

– Domnul Murray are deja una, tranșă interlocutorul. Are nevoie doar de o asistentă suplimentară. Firește, din moment ce treaba asta se adaugă la cea pe care o faci în calitate de consilier medical, sunt gata să angajez temporar o infirmieră care să-ți țină locul. Atunci, care este răspunsul tău?

Bineînțeles că acceptase și hotărâse să se gândească mai târziu la urmări. În vagonul care o ducea spre Stanton, Penny schiță un zâmbet amuzat. Angus Murray o influențase în cele din urmă... Ea, altă dată atât de prudentă, nu se mai recunoștea pe sine însăși.

N-avea nici o importanță, câtă vreme nenumăratele precauții nu o împiedicaseră să se înșele. În privința lui Clive, în primul rând. Îl considerase logodnicul ei aproape un an... Ce oarbă fusese! Slavă Domnului, relația lor părea să nu se fi

făcut remarcată la LTV. În această privință, spusele lui Jeremy Wheeler păreau să fie o dovadă. Singurul care nu se lăsase tras pe sfoară rămânea arogantul doctor Welles. Își amintea expresia lui sarcastică atunci când Clive o cuprinsese de mijloc. În clipa aceea, sub privirea lui de oțel, crezuse că moare de rușine.

Prin fereastră, câmpurile înverzite defilau în goana mare în timp ce se îndepărtau din ce în ce mai mult de oraș. Cadența regulată a roților pe șine o legăna, o relaxa. Ceea ce-i spusese directorul în legătură cu Clive rupsesse definitiv legăturile care îi țineau aproape. Nu era deloc supărată pe Samantha. O considera în primul rând un copil superficial și dezinvolt. La fel de egoistă ca și Clide. Se părea că se potriveau unul cu celălalt.

Foarte liniștită, tânăra femeie închise ochii și se abandona, lipită de spătarul banchetei. Într-un brusc vacarm, trenul trecu pe lângă un marfar care scoase un țuit strident. Imediat își veni în fire. La stația următoare trebuia să coboare. Nu era momentul să adoarmă. Dimpotrivă. La drept vorbind, încă nu știa ce primire îi rezerva profesorul MacMillan.

Neliniștea i se risipi îndată ce îl văzu așezat în fața ei în sala de consultații. James MacMillan era un bărbat matur, cu tâmplele grizonante, și purta ochelari cu rame aurii. La cea mai mică mișcare, îi cădeau mereu pe vârful nasului. Cu un gest mecanic, și-i punea la loc cu degetul arătător. Pentru moment, citea atent broșura pe care i-o dăduse, ce conținea principalele informații referitoare la « Liniile vieții ».

El ridică brusc capul să o privească pe deasupra lentilelor.

– Justin Welles va participa la seria aceasta? se interesă el mijindu-și ochii.

– Da, răspunse hazardat, nesigură de reacția interlocutorului.

Însă o expresie de adâncă satisfacție se întipări pe chipul chirurgului în vreme ce replica, jovial:

– Cu atât mai bine! Am fost împreună la ultimul congres de la Los Angeles și îmi amintesc că a prezentat o lucrare grozavă. Îmi place foarte mult acest medic tânăr. Este unul dintre puținii cărora nu li s-a urcat celebritatea la cap. Ar fi păcat pentru un practician.

Remarca asta îl înveseli, pentru că începu să râdă tare. Penny se uita la el, uimită. Hotărât lucru, ca toți marii oameni de știință, profesorul era un original, când posac, când vesel ca un cintezoii.

Redevenind serios, el spuse fără nici o trecere:

– Deci prima emisiune se va referi la oftalmologie. Mai precis la cataractă, dacă am înțeles bine?

– Exact. Pe de altă parte, după ce o să abordăm problemele generale, ne gândim să ne ocupăm de un caz precis. Lentilele acrilice de înlocuire, de exemplu. A fi posibil să găsim un adolescent care să accepte să fie filmat?

Penny își dădu seama că spusese o prostie, pentru că domnul MacMillan se încruntă agitându-se nervos pe scaun.

– Se pare că nu știi despre ce vorbești, spuse el după ce o lăasă să termine ce avea de spus.

– Îmi pare rău, domnule, răspunse, precipitată. Sunt calificată ca infirmieră dar bineînțeles, sunt domenii în care...

În fața acestor explicații încurcate rostite pe tonul cel mai sincer cu putință, el o întrerupse pe un ton blând:

– Nu-i nimic, miss Shepherd, o liniști bătând-o pe mână. Scoate-ți blocnotesul. În definitiv, sunt aici ca să lămuresc unele lucruri, nu-i așa?

Și în sfertul de oră care urmă, Penny umplu cinci pagini cu scris mărunț. Plecând de la centrul din Stanton, avea din ce să redacteze un rezumat pe care să i-l prezinte lui Angus.

Trecuse bine de ora prânzului, de aceea preferă să se întoarcă acasă. După o cană cu ceai, trecu la redactarea materialului pe care și-l propusese. Profesorul îi explicase subiectul atât de clar încât nu avu probleme să-și facă tema. Fericită de eficiența ei, se uită la foi cu plăcuta senzație a lucrului făcut la timp, când soneria telefonului o obligă să se ridice.

– Penny, sunt Clive.

La început își mușcă buzele din cauza surprinderii neplăcute, dar dominându-și dorința de a închide imediat, răspunse pe un ton resemnat:

– Te ascult, dar grăbește-te pentru că sunt cam ocupată.

– Știi ce mi s-a întâmplat? E îngrozitor! LTV-ul nu avea dreptul să mă concedieze așa. Mă întreb ce-or să spună ai mei...

– Sunt sigură că vei găsi un mijloc de a le spune, fără să-i pui pe jar, răspunse Penny cu răceală.

– Da, știu, dar sunt un un pic deprimat. Pot să trec pe la tine, Pen?

Glasul lui își pierduse încrederea ca să devină cel al unui băiețel plângăcios. De milă, era gata să cedeze, dar se încordă. Nu, de data asta era hotărâtă să rupă legătura, definitiv.

- Îmi pare rău, nu se poate, rosti, calmă.
- Atunci, mâine?
- Îmi pare rău, n-o să am timp.
- În week-end?
- Nicidecum, Clive. De ce nu vorbești cu Samantha?

O liniște apăsătoare se instalează între ei. El o rupse nu peste mult timp, întrebând pe un ton sec:

- Asta înseamnă că nu vrei să mă mai vezi?
- Chiar așa.

Tăcură din nou. Când reîncepu, era furios.

- Ei bine, de acord! spuse acru închizând telefonul.

Stupefiată, rămase câteva clipe stană de piatră, în picioare în fața aparatului. Tremura mai mult de furie decât de durere. În ciuda neînțelegerilor dintre ei, își închipuise că ruptura se va desfășura altfel. Însă Clive era incapabil să se poarte ca un adult.

Conștientă că o pagină din viața ei se întorsese definitiv, Penny puse încet receptorul în furcă. Nu-i părea rău de nimic. Cât despre Clive, în ciuda lamentărilor lui, era convinsă că va găsi repede o consolare, în brațele secretarei sau ale unei asistente temporare. Într-adevăr, cu relațiile pe care le avea, nu rămânea mult timp fără serviciu.

Cum Karen era de gardă în seara aceea la spital, după o gustare ușoară, Penny se culcă devreme. Ziua de mâine avea să fie plină, și vroia să fie în cea mai bună formă. În felul acesta, încrederea pe care i-o acordase Jeremy Wheeler ar fi fost pe deplin justificată. Îi va da raportul lui Angus, va dezbate cu el și scenariștii eventuala prezentare a primului act al seriei, și va stabili ordinea de zi a apropiatei expunerii în

public. Doctorul Welles se va întoarce până atunci din Elveția. Va asista și el, și își dorea cu ardoare să-i arate că își făcuse treaba competent. Nu va putea să o critice că a uitat ceva, pentru că totul va fi profesional ireproșabil.

O copleși somnul gândindu-se la această idee încurajatoare. Curios lucru, visă că se plimba într-un peisaj încântător, și că seducătorul chirurg era lângă ea. De fapt, era prinsă de brațul lui. Deodată, o trase lângă el și adânci în ochii ei o privire albastră asemenea unui lac de munte.

Penny se trezi tulburată. Acum, o urmărea și noaptea. Era insuportabil, se gândea tânăra femeie descurcându-și buclele părului mățos. De ce era obsedată de bărbatul acesta? Poate îi făcuse farmece.

La gândul acesta ridicol, pufni în râs, râzând de ea însăși. Ce urma să mai inventeze? Începea să-și piardă bunul-simț. Doctorul Welles era o persoană cultivată și sclipitoare. În aceste condiții, era perfect normal să se fi simțit foarte impresionată. Nu era vorba de magie, nu era nici un mister.

În ciuda acestei constatări, Penny nu se simți mai liniștită. Însă nu avu ocazia să se gândească la îndoielile care o copleșeau, pentru că în curând activitățile de la LTV o antrenară într-un vârtej continuu.

În ritmul acesta, săptămâna trecu fără ca Penny să-și dea seama. Când se întoarse la turnul Strand, după un week-end odihnitor, o salută pe miss Lowry, cea care îi ținea locul la infirmerie, apoi se grăbi să ajungă în sala de ședințe situată în clădirea alăturată.

Câțiva participanți stăteau deja de vorbă în încăperea luxoasă. Abia intrată, observă imediat silueta înaltă și suplă a

practicianului. Aplecat în față, discuta cu Angus Murray. Aparent destinsă, Penny se apropie de ei.

– Bună ziua, doctore Welles, spuse politico. E o plăcere să vă revăd. Voiajul a fost agreabil?

– Detestabil, răspunse cel întrebat privind-o ca și cum ea ar fi fost responsabilă.

După care, întorcându-i spatele, doctorul se adresa realizatorului în continuare:

– Mi-au pierdut bagajele la aeroport. E ceva absurd! A trebuit să aștept o eternitate să le recuperez.

– Esențialul este că ai ajuns la timp, nu-i așa? spuse realizatorul uitându-se la ceas cu obișnuita lui nervozitate.

Penny îi remarcă îngrijorarea. Astăzi, dacă nu ar fi fost prezent Jeremy Wheeler, el ar fi trebuit să conducă ședința. Ar fi trebuit să expună concluziile și demersurile lui, pe cele ale lui Penny, apoi să stabilească un plan pentru filmarea versiunii definitive a începutului programului.

– Sper că vei fi mulțumit de pregătirile pe care le-am făcut, Justin, continuă el uitându-se spre ușă. Bine, cred că a venit toată lumea și putem să începem.

De câteva clipe, chirurgul îl privea atent pe Angus și era stupefiat de ceea ce vedea. Era clar că agitația acestuia îl descumpănea. Dat fiind cavalerismul cu care o primise adineauri, femeia ar fi trebuit să se înfurie. Dar nu reușea. Dimpotrivă, în fața expresiei de profundă stupefacție care era întipărită pe fața chirurgului, se strădui să-și stăpânească pofta de a izbucni în râs care o cuprinsese.

El își dădu seama cum stăteau lucrurile și o săgetă cu privirea. Apoi, supărat, se îndepărtă să ia loc la masă. Angus

Murray, care se așezase la un capăt, cerea celor prezenți să păstreze liniștea în timp ce foile scenariului circulau din mână în mână.

Fiecare se adânci în citirea manuscrisului. După ce doctorul Welles termină de citit, Angus i se adresa cerându-i părerea.

– Am impresia că e perfect, răspunse el, dezinvolt.

Lucru care o făcu pe Penny să se simtă în al nouălea cer, pentru că ea și Angus se făcuseră luntre și punte ca să ajungă la acest rezultat.

– Bine, punctă scurt realizatorul. Acum, dacă ești de acord, să trecem în revistă persoanele care au acceptat să apară în program cazurile lor. Să citesc lista?

– Te rog, îl îndemna practicianul.

– În primul rând, avem o doamnă în vârstă, care este încă activă, dar întâmpină dificultăți chiar și cu literele mari pe care le are în fața ochilor. Se pare că ar fi nevoie de o extracție...

Realizatorul făcu o pauză, apoi se uită din nou pe hârtiile pe care le avea în față și continuă cu o voce ezitantă:

– ... intraoculară a cataractei.

Spunând acestea, se uită întrebător la Penny. Ea îi lansă imediat un zâmbet liniștitor, să-l facă să înțeleagă că ceea ce spusese era corect. Conștientă că dintr-o dată doctorul Welles o privea foarte atent, se prefăcu a nu remarca acest lucru și continuă să-l asculte pe Angus cu atenție exagerată.

– Pe urmă, continuă acesta, avem un adolescent care distinge din ce în ce mai greu culorile. Din păcate, e student și este pasionat de desen și de pictură. Ar vrea să facă din asta meseria lui.

– Este ceva foarte răspândit, interveni practicianul. Exemplul cel mai cunoscut este cel al unor impresionisti, care suferind de această leziune, au folosit tonuri din ce în ce mai sumbre în operele lor. În ceea ce-l privește pe tânărul despre care este vorba, bănuiesc că tratamentul recomandat este o operație de implant.

Mașinal, Angus își consultă notițele ca să verifice.

– Nu, după informațiile mele, ar fi vorba despre o intervenție direct pe retină, răspunse stânjenit.

– Nici vorbă! tranșă medicul pe un ton sec. Un pacient care nu este bătrân și care este afectat de această maladie beneficiază de metoda de vindecare cea mai modernă. Și cea pe care am citat-o aparține firește acestei categorii.

Era sprijinit nonșalant de spătarul fotoliului său și îl măsura pe Angus din cap până în picioare. Încurcat, realizatorul își trecu o mână nervoasă prin păr. Deodată, parcă aducându-și aminte de un amănunt important, chipul i se luminează în timp ce o apostrofa pe Penny.

– Miss Shepherd? Ai putea să ne explici, te rog, din moment ce dumneata ai redactat acest raport...

Simțind privirile tuturor îndreptate asupra ei, Penny se înroși ca racul. Până la urmă, începu prin a-și drege glasul ca să-și limpezească vocea:

– Ei bine, și eu m-am gândit la așa ceva, doctore Welles, dar se pare că ne-am înșelat. În cazul despre care vorbim, ar fi de preferat o consolidare de retină.

La aceste cuvinte, chirurgul avu o tresărire.

– Chiar așa? întrebă după câteva clipe, în timp ce un zâmbet sarcastic îi flutura pe buze.

Jignită de disprețul cu care o trata în fața tuturor, se încordă și replică pe același ton arogant:

– Nu mi-aș permite, ca simplă infirmieră, să dau un verdict atât de categoric. Dacă insist, este pentru că țin seama de spusele profesorului MacMillan. Tratatamentul acesta se aplică la Stanton. Și asta, de puțin timp, din moment ce profesorul a făcut noi descoperiri în domeniu.

O tăcere apăsătoare urmă spuselor ei. Justin Welles se juca încet cu stiloul pe care nu-l pierdea din ochi. Ridică ochii ca să se uite la ea cu o expresie indescifrabilă.

– Înțeleg... mulțumesc, rosti abrupt. Îmi cer scuze, miss Shepherd, dar sunt de iertat câtă vreme oftalmologia nu este specialitatea mea.

Și îi zâmbi deschis. Penny rămase buimacă preț de câteva clipe. Nu-i venea să creadă în brusca schimbare de dispoziție în favoarea ei. Doctorul Welles de bună seamă își bătea joc de ea. Cu prima ocazie, avea să o mai ridiculizeze o dată. Neîncrezătoare, căuta în zadar atitudinea pe care să o adopte, când Angus Murray, fără să vrea, o scoase din încurcătură, luând cuvântul:

– Pe de altă parte, am să vă anunț o veste excelentă, spuse el adresându-se tuturor. Am primit acordul doctorului MacMillan să participe la emisiune și dreptul de a filma în cursul unei operații.

Un murmur aprobator se ridică în jurul mesei.

– Adug că datorăm această reușită consilierii noastre medicale, aici prezentă, care a avut sarcina să-l contacteze.

O arată cu degetul pe Penny în vreme ce toată lumea o lauda cu căldură.

– Avem noroc, trase concluzia doctorul Welles. Colaborăm cu o tânără femeie pe cât de competentă pe atât de seducătoare. Felicitările mele, Penny.

Nu îi mai spusese niciodată pe nume, și auzindu-l rostindu-l cu glasul lui bând și grav, se simți profund tulburată.

Când părăsi sala de conferințe, odată reuniunea terminată, rostirea aceasta îi mai răsuna plăcut în urechi. Hotărât lucru, Justin Welles se dovedea o personalitate cu multiple fațete. Atât de glacial și distant uneori, putea alteori să fie tandru și binevoitor. Era o trăsătură pe care nu trebuia să o scape din vedere, pentru că trebuia să lucreze din ce în ce mai mult cu el, trase concluzia Penny intrând în ascensorul turnului Strand.

Capitolul 4

Decorul se confunda cu sala de consultații a unui spital, gândea Penny în timp ce se uita la Tim O'Driscoll, scenograful, care făcea ultimele retușuri în tabloul conceput pentru emisiune. Trecuseră zece zile de la ultima adunare generală care se ținuse în biroul domnului Wheeler, în timpul căreia se dăduse startul tehnicienilor de la LTV și se stabilise data primelor înregistrări, pe 23 mai; adică astăzi.

Stând în picioare lângă un reflector, tânăra femeie își mușcă buza cu un gest mașinal. În câteva clipe, lumina roșie de deasupra ușii urma să se aprindă, aceasta însemnând că nu mai era voie să se intre în studio pentru că se filma.

În spatele ei, simțea căldura proiectoarelor îndreptate spre platou, auzea vocea nervoasă a lui Angus Murray care punea în cea mai mare grabă ultimele întrebări înainte de a începe:

– Justin și James MacMillan au venit? Pacienții unde sunt? Nu-i văd. Penny trebuia să se ocupe de asta, de ce a dispărut tocmai acum?

În vârful picioarelor, aceasta se retrase în grabă. Apoi, la fel de discret, se întoarse în camera unde așteptau cei doi bolnavi. Întrădevar, dispăruse o clipă. Tentativa de a vedea ce se întâmpla pe platou era mult prea mare. Așa se face că, după ce se obișnuise încet-încet cu acest univers straniu al televiziunii, Penny era acum chiar pasionată de noua meserie.

De altfel, absența ei nu era gravă, pentru că bătrâna și adolescentul nu veniseră singuri. Erau însoțiți de membrii familiei, care stăteau de vorbă degajat cu ei.

La intrarea ei, tânărul se apropie încrezător să o întrebe:

– Scuzați, domnișoară, nu a venit timpul? Abia aștept să începem. Este atât de amuzant. Am impresia că sunt un actor. La universitate, colegii mei or să moară de nechez!

– Nu-ți face griji, Steve, îl liniști zâmbindu-i, nu mai e mult.

Auzind asta, tânărul se strâmbă, încântat. Tinerețea îl făcea să nu se gândească la trac, își spuse Penny, privindu-l binevoitoare. În schimb, doamna Kehoe, mult mai în vârstă, părea neliniștită. Soțul și fiica ei, care-i stăteau alături, încercau să o liniștească.

– Dar va trebui să spun tot? o întrebă pe Penny, fără menajamente. Trebuie să mă port ca și cum aș fi la obișnuita vizită medicală la doctorul MacMillan, nu-i așa?

– Exact. Mulțumiți-vă să fiți dumneavoastră înșivă și repetați ceea ce îi spuneți profesorului într-un asemenea caz. Veți vedea că totul va merge foarte bine.

– Un sfat excelent, miss Shepherd! spuse doctorul Welles intrând pe ușă.

Pe urmă, făcu câțiva pași ca să ajungă în mijlocul încăperii.

– Ascultați-mă atent, declară nou-venitul adresându-se doamnei Kehoe și lui Steve. Profesorul vă va pune câteva întrebări cât se poate de simple, ca și cum ar fi vorba de prima întrevedere. Răspundeți-i cât mai firesc, asta-i tot. Și acum, dacă sunteți pregătiți, cred că putem să mergem acolo.

Amândoi încuviințară clătînând din cap.

– Bine. Miss Shepherd vă va arăta drumul. Plec înainte ca să verific dacă totul este în ordine. Nu vă temeți, am avut grijă ca sala unde veți ajunge să fie o copie exactă a celei de la Stanton. În felul ăsta nu veți fi dezorientați.

Ieși cu pași mari, închizând grăbit ușa. Surprinsă de această plecare vijelioasă, Penny își simți inima bătându-i mai repede. Fără îndoială, de data asta emisiunea era gata să înceapă.

– Dați-mi voie să vă ajut, îi spuse doamnei Kehoe, văzând-o că îi venea greu să se ridice din fotoliu.

– Mulțumesc, domnișoară.

Deodată, bătrâna se clătînă, vizibil cuprinsă de amețală. Imediat, Penny se grăbi să o sprijine, apoi o așeză cu grijă înapoi pe locul ei.

– Nu-i nimic, murmură bătrâna doamnă. Mi se mai întâmplă din când în când. M-am obișnuit. Eram atât de fericită să particip la un serial de televiziune, încât sunt cam nervoasă.

– Odihniți-vă puțin. Am să vă pregătesc o bucățică de zahăr cu alcool de mentă.

Penny puse mâna pe trusa de prim-ajutor care era așezată pe un raft și-i dădu pacientei medicamentul care-i făcu obraji să-și recapete culoarea rozalie.

– Mă întorc imediat, mai spuse după o clipă. Cred că o să întârziem puțin.

Alergând, tocmai dădea cotul culoarului când se ciocni cu silueta care se grăbea în sens opus.

– E absurd! N-are nici un sens! lătră violent Justin Welles. Ce mai aștepți? Toată echipa este la posturi în afară de tine!

Penny avu senzația unui duș rece. Preț de o clipă rămase pe loc, parcă bătută în cuie, cu gura căscată. Apoi o copleși furia. Strânse pumnii înainte de a replica pe un ton mușcător:

– Îmi pare rău că te supăr, doctore, dar doamna Kehoe a avut nevoie de intervenția mea imediată. Toată agitația asta a dat-o peste cap. Este suferindă.

Auzind acestea, el se calmă imediat. Adăugă apoi pe un ton destul de artăgos:

– Angus Murray devine de nestăpânit. Grăbește-te, altfel mă tem că vei avea mari probleme cu el.

– Chiar așa? replică femeia, încă afectată de umilința de care avusese parte. În cazul ăsta, îți sugerez să-i prescrii imediat niște tranchilizante. Între timp, eu o să am grijă de doamna Kehoe.

Rostind această replică usturătoare, îi întoarse repede spatele. În vreme ce se îndepărta în mare grabă, furioasă la culme, simțea în ceafă privirea insistentă a lui Justin Welles.

În culise, bătrâna doamnă își revenise deplin. Împreună cu Steve, o urmă pe Penny pe platou cu ochii scânteindu-i de excitare. Acolo, ascultară cu atenție indicațiile realizatorului și își jucară rolurile ca niște artiști de meserie.

După nemulțumirea de la început, cu ochiul lipit de camera de luat vederi, Angus arbora o expresie satisfăcută. După ce se termină înregistrarea, îi ceru lui Penny să-i acorde după-amiaza următoare. Într-adevăr, aveau de făcut în biroul lui Jeremy Wheeler o vizionare a înregistrărilor.

*

* *

Când pătrunse în vastul birou al responsabilului de programe, imediat după masa de prânz, tânăra femeie avu o ezitare când trecu pragul. Era surprinsă, pentru că se aștepta să-i regăsească pe majoritatea colaboratorilor la serial. Or, în afară de Angus, care vorbea la telefon, în încăpere nu mai era nimeni.

– Aveam întâlnire la două și jumătate? îl întreabă, deodată neliniștită, în vreme ce el închidea telefonul. Am avut de pus la punct câteva lucruri cu infirmiera care îmi ține locul, și...

– Fii liniștită, o întrerupse Angus cu un gest al mâinii. Tu, Justin și cu mine eram cei trei care trebuia să asiste la proiectie, dar de la Harley Street am fost anunțat că Justin o să întârzie.

Vorbind, se uită la ceasul cu cristale lichide așezat pe birou.

– Din păcate, mă tem că nu voi participa la această vizionare. Am o întâlnire urgentă în celălalt capăt al orașului. Dacă rămân, am toate șansele să nu mai ajung acolo. Din fericire, nu sunt indispensabil. Justin și cu tine veți ști să puneți lucrurile la punct, nu-i așa?

La gândul că va rămâne singură cu seducătorul chirurg, Penny avu curioasa impresie că i se înmoaie genunchii. Inexplicabil, ideea aceasta o înnebunea.

– De ce nu folosim sala de vizionare de la etajul superior? Este mai bine echipată și tehnicienii sunt imediat gata să intervină în caz că se produce vreo defecțiune, pretextă femeia.

Imediat, Angus pufni în răs privind-o cu superioritate, ceea ce o deranjă, cu atât mai mult cu cât se știa că rareori râdea.

– Nu credeam că ești așa de îngrijorată, decretă el apropiindu-se de aparatul pe care bobinele de film erau montate. Privește, reluă pe un ton serios, nu-ți face nici o grijă. Totul a fost pregătit. Când vrei să pornească banda, apeși pe butonul roșu. Imaginile vor apărea pe ecranul desfășurat pe peretele din dreapta. Simplu ca bună ziua, nu-i așa? Și acum, îmi pare rău, trebuie să plec.

Spunând acestea, ca de obicei, ieși din birou grăbit ca și cum ar fi participat la o cursă contra cronometru.

Penny oftă resemnată, apoi se duse să se așeze pe canapea, luând în trecere o revistă de pe un suport pe care începu să o citească distrată. Abia aștepta să revadă secvențele înregistrate în ajun, și nu reușea să se concentreze asupra paginilor revistei. Curând, abandonă lectura ca să se cufunde într-o reverie plăcută.

Revedea cu plăcere harababura extraordinară care domnise ieri sub lumina reflectoarelor. Apoi, deodată, un calm impresionant. Microfoane uriașe erau suspendate deasupra capetelor. Într-o liniște deplină, camerele se

deplasau asemenea unor insecte gigantice, gata să-și înhațe prada de care se apropiau aproape s-o atingă. Era un spectacol cu totul nou pentru ea, se gândi fascinată, revăzându-l în minte. Și în curând avea să fie difuzat, supus atenției a mii de telespectatori. Ce noroc avusese! Cu câteva săptămâni în urmă, se plictisea și se întreba care avea să-i fie viitorul la etajul al cincisprezecelea din turnul Strand.

În clipa aceea, ușa se deschise brusc, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Ah, miss Shepherd, spuse doctorul Welles apropiindu-se de ea, văd că ești deja gata de acțiune.

Ironia remarcei nu-i scăpă lui Penny. Într-adevăr, femeia își îmbrăcase din nou uniforma albă. Imediat după întrevvedere, trebuia să facă vizita medicală obișnuită a personalului LTV și nu ar fi avut timp să se mai schimbe. Ar fi vrut să-i explice acest lucru nou-venitului. Cu toate astea, sarcasmul lui o paraliza. Dezorientată, își mușcă buzele, dându-și seama că ținuta ei regulamentară nu era prea potrivită cu vizionarea la care fusese chemată.

În schimb, chirurgul etala ca de obicei o eleganță rafinată. Purta un sacou bleumarin cu o croială în același timp clasică și degajată. Cât despre pantalonii gri-bleu, aveau o dungă impecabilă. O pereche de butoni de aur îi strângeau manșetele, scoțându-i în evidență mâinile fine cu degete lungi.

Își așează servieta de piele pe un fotoliu, apoi o întrebă, dezinvolt:

– Unde sunt ceilalți?

– Au văzut deja înregistrarea, răspunse pe un ton neutru. Acum, suntem singuri. Angus trebuia să fie cu noi, dar a apărut pe neașteptate ceva mai important.

– Foarte bine, tranșă el glacial. Știi cumva cum se manevrează această ustensilă? o întrebă desemnând proiectorul.

– E foarte simplu. Am să mă ocup eu de ea.

Era clar că nu părea deloc bine dispus, își spuse Penny evitând să-i întâlnească privirea. Agasată, abia aștepta să-l întrebe dacă vameșii îi găsiseră bagajele rătăcite sau dacă i se servise micul dejun cu întârziere...

– În cazul ăsta, să ne grăbim. Nu prea am timp, ordonă el.

Apoi se așeză pe canapea, în vreme ce Penny se ridică să apese pe butonul care să pornească derularea bobinei. Pe urmă, cu o nonșalanță ostentativă, se întoarse să ia loc și ea. Pernele erau confortabile, dar prea subțiri și fără să vrea, fu cât pe ce gata să se răstoarne peste medic.

– Scuză-mă... mormăi imediat, roșie ca un bujor.

Se așeză cu precauție și, ca să facă ceva, puse picior peste picior. În fața lor, ecranul rămânea disperant de alb.

Doctorul, care nu spunea nimic, se uita la ecran cu o expresie impenetrabilă. În clipa aceea, în culmea buimăcelii, Penny își dădu seama că își etala gleznele fine sub nasul chirurgului. Imediat își corectă poziția dojenindu-se în sinea ei. Doamne, ce avea să-și închipuie despre ea? Că îi făcea avansuri sau se purta ca Samantha, sau ca o altă femeiușcă fără minte?

– N-ai putea să vezi dacă nu e vreo problemă? sugeră bărbatul, lepădându-și brusc mutismul. Poate s-a încurcat banda.

Ea tresări, parcă prinsă în flagrant. Pe urmă, sări în picioare. Chiar în clipa aceea, ecranul se luminează, făcând să apară imaginea doctorului Welles stând în picioare pe holul centrului Stanton.

Stupefiată, lui Penny îi veni să se frece la ochi ca să fie sigură că nu era victima unei iluzii optice. Dar nu era. Era exact scena pe care camera o filmase cu o zi înainte. Doar că fasciculele de lumină ale proiectoarelor, cablurile întinse peste tot, dispăruseră ca prin farmec. Nu mai rămăsese decât chirurgul, prezentând « Liniile vieții » într-un scurt expozeu.

Ascultându-l, femeia simți că inima începea să-i bată mai repede. Într-adevăr, cuvintele lui erau cele pe care ea le redactase. Munca ei își atinsese țelul. Și era mândră de asta.

– ... ca să ilustrăm această boală, am selecționat două cazuri. Doi pacienți pe care i-am pus să stea de vorbă cu un specialist în domeniu, profesorul James MacMillan.

Pe ecran, odată fraza terminată, doctorul Welles se răsuci pe călcâie ca să înceapă să pășească liniștit de-a lungul culoarului. Secvența următoare fu aceea în care Steve și doamna Kehoe se aflau în sala de consultații.

Se auzi un declic. În spatele lor, aparatul se oprise automat. Proiecția era terminată. Cu toate astea, Justin Welles nu făcea nici o mișcare. Ușor aplecat înainte, continua să se uite fix la peretele din fața lui.

Fără să vrea, Penny se trezi privind-l pe ascuns. Observase că de câte ori era absorbit de ceva, avea obiceiul să se ciupească de bărbie. Adineauri, când îi descoperise chipul în gros-planul de pe ecran, se simțise cuprinsă de o mare tulburare. Mai mult ca niciodată, remarcase blândețea care putea deodată să-i atenueze răceala din privire, pliurile din obraji când zâmbea. Nu rezistase tentației de a-l contempla îndelung. Pentru că era mai ușor de privit pe ecran decât în realitate, unde ochii lui albaștri, prea pătrunzători, o inhibau repede.

Alături de ea, chirurgul în sfârșit se îndreptă, pe urmă, întorcându-se spre ea o întrebă:

– După părerea ta, cum a ieșit? Personal, nu sunt sigur că mă recunosc în omul acesta care ne-a vorbit acum câteva clipe. Recunosc că sunt foarte impresionat pentru că mă credeam mult mai rău. Tu, nu?

El făcu o strâmbătură în ciudată. O secundă, Penny crezu că simula o falsă modestie destinată să-și atragă o laudă în plus. Însă intuiția feminină îi șoptea că era absolut sincer. Până la urmă, în privința asta, era ca toți ceilalți, își spusese tânăra femeie. Gândul de a fi filmat pentru prima dată îl preocupa, îl făcea dintr-o dată mai neîncrezător în sine însuși. Curios, această fragilitate pe care i-o constata din întâmplare, o întremă. Până la urmă, sub aceste aparențe de dur, eminentul practician era și el o ființă umană. . .

– Cred că a fost excelent. Ai fost pe înțelesul tuturor. . . ai fost sclipitor, spuse în cele din urmă, conștientă că i se aștepta răspunsul.

Preț de o clipă, ceva greu de definit pluti între ei. Justin Welles o privi atent, cu o expresie indescifrabilă, ca și cum ar fi vrut să-i afle secretele cele mai ascunse. Datorită stânjenelii și tulburării care o cuprindeau, obrazii lui Penny se îmbujorară.

Deodată, bărbatul se încordă în timp ce expresia feței i se înnegura pe neașteptate.

– Fii drăguță și ia-ți agenda ca să notezi câteva modificări, spuse el aspru. Pentru că în ciuda indulgenței tale, materialul este departe de a fi fără reproș.

În ciuda dorinței de a-și ascunde decepția la această schimbare brutală de poziție, tristă, Penny puse mâna pe notesul așezat pe masă lângă ea. Degeaba îl ura din toate puterile, de fapt nu reușea să se adapteze la succesiunea de dușuri calde și de reci pe care i le aplica. Nu-și dădea seama nici de motivațiile lui. De bună seamă că el regreta deja clipa de abandon și interesul pe care părăsise să i-l arate. Acum, încremenit într-o atitudine distantă și tacticoasă, îi dicta o listă de comentarii pe care ea abia reușea să le scrie, din cauză că vorbea prea repede.

Bineînțeles, era sclipitor și seducător. Și n-avea cum să nu-i ia în seamă numeroasele cuceriri. Cu toate astea, trebuia să-și dea seama că nu toate femeile or să-i cadă la picioare. De altfel, de acum înainte nu-i mai păsa de vorbele și purtarea lui Justin Welles față de ea. Orice s-ar întâmpla mai târziu, era ferm hotărâtă să nu se mai gândească la el.

– ... mai notează că ar fi de preferat să se scoată intervenția fiicei doamnei Kehoe în timpul consultației.

Vorbele ei nu sunt atât de adânci cum ar fi vrut, și prezența ei riscă să distragă atenția publicului. N-are rost, nu-i așa?

În acest stadiu al monologului, făcu o pauză și-i adresă un zâmbet radios. Parcă uitase cu totul de atitudinea lui dezagreabilă de acum câteva clipe.

Penny oftă descurajată în timp ce, fără să vrea, pe față i se așternu o expresie sceptică.

– E ceva care nu merge, miss Shepherd? întrebă chirurgul privind-o atent. Pari contrariată sau mi se pare?

Convinsă că de data asta își bătea deschis joc de ea, femeia se pregătea să i-o spună verde în față. Dar se înșela. Se aplecă spre ea cu grijă, la fel de nevinovat ca un miel abia născut.

– Mă simt foarte bine, fii sigur de asta...

– Perfect. În cazul ăsta, să continuăm.

Și imediat, fără să-i mai lase timp să-și tragă sufletul, continuă despre atenționarea— care fusese omisă în film, spuse el— asupra consecințelor intra și extra-capsulare privind operația de cataractă.

Notând tot, Penny îl privea pieziș. Vorbitorul se uita fix la perete, continuându-și dictarea. Vizibil pasionat de subiectul despre care vorbea, era la mii de kilometri distanță.

Tânăra femeie ridică imperceptibil din umeri. În sinea ei își spunea că e proastă. N-avea nici un rost să-și pună tot timpul întrebări referitoare la doctorul Welles. În fond, era mult mai simplu decât își închipuia. Era clar că era un lucrător încrâncenat, pentru care meseria conta extrem de mult. Și ceea ce lua de multe ori drept indiferență sau dispreț față de ea nu era decât o distracție pentru el. Acești oameni care

ieșeau din comun față de ceilalți muritori erau de bună seamă foarte greu de înțeles, își spuse Penny rozând vârful pixului.

În clipa aceea, doctorul se întoarse spre ea.

– Cred că am terminat pe ziua de azi, trase el concluzia adunându-și hârtiile pe care le avea în față.

Apoi, se opri brusc s-o întrebe:

– Chiar crezi că acest program va folosi la ceva? Nu sunt specialist în materie de televiziune. Nici nu-mi dau seama cum poți să informezi fără să plictisești. Sper să ne facem cunoscuți, dar nimeni nu poate fi sigur sută la sută. În afară de imbecili, bineînțeles.

La aceste cuvinte, o sclipire amuzată îi licări în ochii albaștri. Și Penny se gândi înduioșată că această sclipire răutăcioasă îl întinerea deodată cu zece ani.

– În locul dumitale, nu mi-aș face griji, doctore Welles, replică femeia, convingătoare. Eu găsesc încercările astea instructive și distractive. Sunt convinsă că « Liniile vieții » se vor bucura de succes în ochii publicului.

Vorbise cu un entuziasm sincer. Într-adevăr, credea că numeroasele emisiuni care se transmiteau pe micile ecrane nu erau întotdeauna de calitate. Totuși, era sigură că telespectatorii cereau altceva decât mediocritate. Pentru că obosiseră să urmărească aceleași terne emisiuni. Acesta era motivul pentru care ideile, temele noi nu puteau decât să câștige favorurile unei largi asistențe. Penny era gata să bage mâna în foc pentru asta.

Atâta sinceritate și ardoare păzură să-l atingă pe chirurgul care până la urmă zâmbi, înainte de a spune pe un ton nefiresc de blând:

– Trebuie să fii un înger binefăcător, pentru că ascultându-te, temerile mele s-au risipit ca prin minune. Însă dacă ai o baghetă magică, poate am să te suspectez... Uneori pari atât de pornită împotriva mea încât ai fi în stare să mă transformi într-o broască, nu-i așa? Chiar atât de dezgustător sunt? Totuși, de câțiva ani mă străduiesc să-mi schimb caracterul groaznic. Cu toate astea, mă tem că sunt incurabil. Din păcate, medicul din mine nu poate vindeca o asemenea maladie.

În prima clipă, Penny pufni în râs, apoi tăcu, stânjenită. O liniște apăsătoare se instalează între ei, liniște care păru să se prelungească la infinit. Tulburată, se agită nervos pe perne. Gândul că erau singuri în acea încăpere se impunea deodată în sinea ei cu o forță și o claritate care o înnebuneau. O clipă, avu curioasa impresie că avea să se aplece spre ea s-o sărute.

Cu toate astea, se înșela, pentru că ridicându-se brusc, el rosti fără nici o umbră de emoție în glas:

– Bine. Dacă nu mai avem nevoie de biroul lui Jeremy Wheeler, am să-i telefonez secretarei, așa cum am stabilit, ca să-i spun că plecăm imediat.

Ca un automat, femeia încuviință clătinând din cap, în timp ce el se îndrepta cu pas hotărât spre telefon.

– Angus va fi foarte mulțumit că lucrezi în echipa lui, îi spuse după ce vorbi la telefon. Trebuie să recunosc un lucru, nu mă așteptam să fie un consum atât de mare de energie pentru realizarea asta. Dar n-are nici o importanță, îmi pare bine că am acceptat.

Tot vorbind, se întorsese la canapeaua lângă care ea stătea în picioare, gata să plece. Văzându-și servieta pe măsuta joasă, o luă și închise pe rând încuietorile cu câte un zgomot sec.

– Dacă ai probleme cu transcrierea notițelor pe care le-ai luat adineauri, nu șovăi să treci pe la biroul meu din Harley Street. Am să stau acolo până târziu.

Deodată, se ridică și o privi în ochi.

– Doamne, ce stângaci sunt! recunosc, decepționat. Ca de obicei, m-am exprimat greșit. Știu că ești perfect calificată să transcrii notițele. Ceea ce am vrut să spun este că ți le-am dictat puțin cam repede și în consecință, dacă ai nevoie de ajutorul meu, îți stau la dispoziție.

Ochii lui nu îi dădeau pace. Disperată, Penny încerca în zadar să se întoarcă. Parcă era paralizată, asemenea unei prăzi fascinate de un șarpe, gata să o înghită. Un geamăt îi scăpă fără să vrea atunci când doctorul Welles se apropie de ea. Pentru că de ceea ce se temea, dar spera din prima zi când se întâlniseră, urma inevitabil să se întâmple.

În timp ce se apropia cu mersul lui elastic, femeia îi văzu ochii albaștri întunecându-se până deveniră închisi ca fundul oceanului. O expresie gravă i se citea pe chip în clipa în care o prinse cu violență ca s-o tragă lângă el. O clipă, încercă să i se împotrivescă apoi se abandonă în brațele puternice care o strângeau cu patimă. Bărbatul o contemplă îndelung înainte de a pune stăpânire pe buzele ei. Sărutul lui avea savoarea ametoare pe care o așteptase în visurile ei. Prizoniera

buzelor care păreau că vroiau s-o reducă la tăcere la nesfârșit, femeia își simțea inima bătându-i să-i spargă pieptul, în timp ce un val de senzualitate îi străbătea trupul.

Deodată, ca și cum s-ar fi răzgândit brusc, el se grăbi să o respingă. Febril, își trecu degetele prin părul negru ca smoala.

– Iartă-mă! Nu știi ce-i cu mine, murmură bărbatul.

Pe urmă, repede ca un fulger, își luă servieta și ieși din încăperea trântind ușa în urma lui.

Prea abătută ca să mai reacționeze, Penny se uita fix la peretele din fața ei, fără să facă nici o mișcare. Până la urmă, cu o serie de gesturi automate, își aranjă părul, își puse în ordine uniforma. Omul ăsta era un monstru, își spunea tânăra în timp ce lacrimi fierbinți îi alunecau ușor pe obraji. Înainte de a-i arăta clar că o iubea, o alungase cu dispreț. Ca pe un obiect fără importanță.

Umilită și rănită, Penny își strânse pumnii cât putu de tare. Era furioasă pe doctorul Welles și pe ea însăși. Nu-i răspunsese cu ardoare îmbrățișării imperative? Nu ar fi vrut să dureze toată viața?

Capitolul 5

Treptat, bățile neliniștite ale inimii se calmară. Penny se uită în jurul ei dezorientată, pe urmă se prăbuși pe canapea. Imaginea biroului luxos îi producea deodată o ciudată senzație de ireal. Oare aici, numai cu câteva clipe în urmă, Justin Welles o strânsese în brațe? Acum, nu mai era sigură. Biroul negru, lăcuit, al directorului, mocheta ocru groasă, pereții ornați cu tablouri moderne i se păreau deodată reci și fără personalitate. Se cutremură, cu toate că nu-i era frig.

Văzând blocnotesul așezat lângă ea, își dădu seama că nu visase. Paginile acoperite cu un scris grăbit conțineau informațiile pe care i le dictase cu puțin timp înainte. Ecranul era desfășurat încă, în fața ei...

Îl privi cu o expresie detașată, ca și cum imagini invizibile s-ar fi profilat pe pânza albă. Nu era primul bărbat care o sărutase. Totuși, nu fusese niciodată atât de tulburată până în adâncul sufletului. Dar ce folos, câtă vreme doctorul Welles nu căuta decât să se joace cu ea și cu sentimentele ei? Era mai bine să uite tot.

De ce se purtase așa cu ea? Îl ofensase, fără să vrea, în orgoliul lui masculin? Voise după aceea să se răzbune? Un om atât de celebru și un bărbat atât de seducător, probabil trebuia să fie obișnuit ca genul feminin să se conformeze legilor lui. Or, ea îl contrazisese de mai multe ori, și chiar în public. Motivul umilinței la care o supusese avea de bună seamă această explicație. În orice caz, pentru moment, nu găsea nici o altă explicație.

Tânăra femeie își șterse lacrimile, hotărâtă să vorbească mai puțin cu el data viitoare, când aveau să se întâlnească. Lucru care era inevitabil, câtă vreme conjunctura îi obliga să colaboreze.

Restul zilei trecu din fericire fără nici o încurcătură. După ce termină vizita medicală a personalului de la turnul Strand, care dură toată după-amiaza, își scoase grăbită uniforma și ieși pe stradă. Avea nevoie să se gândească la altceva. Așa încât se hotărî să meargă pe jos acasă.

Soarele mai strălucea încă, luminând pavajul cu o lumină caldă. Trecând pe lângă un părculeț unde copiii se jucau în nisip, schiță un zâmbet vag. Îi plăceau copiii și își dorea din toată inima să aibă și ea unul, într-o zi. Din păcate, nu găsisese companionul ideal care să le fie tată. La gândul acesta, un vâl de tristețe îi umbri ochii. Grăbi pasul, pentru că se temea să nu izbucnească în plâns în plină stradă.

În ultima vreme, nu avusese ocazia să stea de vorbă mai mult cu Karen. Într-adevăr, aceasta fusese deseori de gardă la spital în timp ce ea se trezise devreme în fiecare dimineață. Când intră în apartament, prietena ei se grăbi să-i pună

întrebări. Cum mergeau lucrurile la LTV? În ce relații mai era cu Clive? Karen avea o curiozitate nesățioasă, pe care Penny nu era dispusă să o satisfacă în seara aceea.

După ce îi dădu câteva răspunsuri neclare, fără tragere de inimă, își lăsă prietena singură în salon și se duse să se culce.

– Scuză-mă, dar sunt obosită, îi dădu explicația, văzând expresia nelămurită a tovarășei sale.

Pe urmă, închise ușa și se duse în camera ei unde adormi nu peste multă vreme, într-un somn greu. Se trezi epuizată, ca și cum gândurile ar fi frământat-o toată noaptea. Totuși, nu-și aducea aminte nimic. Se duse la studiouri fără tragere de inimă, lucru care nu o caracteriza de obicei. Însă degeaba se muștra în sinea ei. O melancolie inexplicabilă îi apăsa inima. Oare doctorul Welles era răspunzător pentru disperarea ei? Dacă așa stăteau lucrurile, era cu atât mai ridicol, cu cât nu-i făcuse până la urmă nici o declarație. Un sărut nu era dovada că simțea ceva pentru ea. Era absurd să se pună într-o asemenea situație. Totuși, era mai mult decât putea ea. Timp de o săptămână, continuară să-i treacă prin minte o sumedenie de gânduri negre.

În week-end, apărură perspectiva unei ieșiri plăcute. Dintotdeauna, mama sa dovedise o pasiune formidabilă pentru balet. Pentru aniversarea ei, care avea loc sâmbătă, Penny rezervase două locuri la Covent Garden. Magnificul teatru, cunoscut în toată lumea, avea spectacol cu Royal Ballet în spectacolul « Cenușăreasa » de Prokofiev.

Prima parte a spectacolului a fost splendidă. Evoluția plină de grație a trupei era în deplin acord cu muzica plină de mister și neliniște.

Cortina se lăsă pentru pauza dintre cele două acte ale reprezentației. Imediat, Penny se întoarse către doamna Shepherd și constată că radia de fericire.

– Draga mea, mi-ai oferit un cadou minunat, murmură mama îmbrățișându-și fiica într-o pornire spontană.

– Nu mi-a fost foarte greu să-ți fac o plăcere cunoscându-ți gusturile, răspuse Penny, malițioasă. Toată copilăria te-am auzit vorbind despre balet.

– Nu-mi pare rău decât că tatăl tău nu e aici. Dar știi cum e el... Este omul pentru care meseria este pe primul plan. În timp ce noi ne distrăm, el studiază cheltuielile casei. În sfârșit, până la urmă e soțul meu de atâta timp și nici nu mă gândesc să renunț la el... Tu ce părere ai?

Penny îi zâmbi tandru în loc de răspuns. Părinții ei alcătuiau o pereche care se iubea din toată inima. Nu ar fi renunțat la ei pentru tot aurul din lume.

– Propun să sărbătorim evenimentul acesta cu o răcoritoare la bar, sugeră veselă mama ei, care se ridicase.

În josul scărilor de marmură, fumoarul era plin de o mulțime de spectatori. De bine de rău, Penny își croi drum și comandă barmanului două pahare cu băuturi răcoritoare. În timp ce aștepta, își plimbă privirile prin holul somptuos. În candelabrele mari străluceau sute de becuri, fotoliile savant așezate erau tapițate cu catifea roșie. Își îndreptă atenția asupra publicului, îmbrăcat cu eleganța cerută de ocazie. Majoritatea stăteau la taifas, cu câte un pahar în mână. Deodată, înlemni.

La câțiva pași în fața ei, se înălța silueta înaltă și zveltă a lui Justin Welles. Stătea în picioare. Îl vedea din profil turnând o

cupă de șampanie celei care îl însoțea. Examinându-l pe furis, Penny avu un șoc. Doamne, tânăra femeie care-l însoțea, era frumoasă foc. Blondă ca un lan de grâu, avea părul răsfirat pe umerii albi ca laptele, purta o rochie de mătase roz-pal care i se potrivea de minune. Un șirag de perle și o brățară la fel îi ornau gâtul și încheietura mâinii.

Era evident, toaleta și bijuteriile aveau o valoare inestimabilă, remarcă Penny în sinea ei. Fără să vrea, se compara cu frumoasa necunoscută, și nu putea să nu simtă o crudă gelozie. Cu atât mai mult cu cât chirurgul, extrem de seducător în smochingul lui negru, părea fascinat de ea. De fiecare dată când frumoasa spunea ceva, el râdea vesel. Penny fu cuprinsă de o tristețe îngrozitoare. Într-adevăr, niciodată nu-l mai văzuse atât de destins, atât de bine dispus.

– Ei bine, draga mea, ai hotărât să-ți deshidratezi mama? interveni deodată doamna Shepherd care se apropiase. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă? Ești lividă. Parcă ai fi văzut o fantomă.

– Poftim? întrebă Penny tresărind. Scuză-mă, mă gândeam la splendidul program la care am asistat.

– Te înțeleg. Să ne grăbim totuși, pentru că soneria ne va chema în curând în sală.

Spunând acestea, plăti consumația, apoi o prinse pe fiica ei de braț.

A doua parte a spectacolului a fost la fel de remarcabilă ca prima. Totuși, Penny nu reuși să o aprecieze așa cum ar fi trebuit. Imaginea doctorului și a încântătoarei lui însoțitoare o împiedica să savureze momentele acestea fermecătoare.

Imaginea din pauză o urmărea ca un supliciu. Când se dezlănțui ropotul de aplauze anunțând sfârșitul, tânăra femeie își părăsi locul, ușurată. Spectacolul pe care îl urmărise era un fiasco. Acum, nu se mai gândea decât să ajungă mai repede acasă, să se încuie în camera ei și să dea frâu liber lacrimilor pe care abia reușea să și le stăpânească.

Își prinse capa de catifea pe umeri în timp ce doamna Shepherd, ignorând drama care se petrecea lângă ea, își strângea binoclul fără tragere de inimă.

– S-a terminat. Ce păcat... șopti pentru ea însăși.

Ieșind pe ușile mari ale teatrului, Penny se opri o clipă în fața unui afiș expus în hol. Balerina înveșmântată cu o rochie vaporosă se apropia de prințul ei.

Schiță un zâmbet cinic și întoarse repede capul ca să-și ascundă dezamăgirea. Cenușăreasa avusese noroc! Îl găsisese până la urmă pe bărbatul visurilor ei. Din păcate, realitatea era mult mai puțin atrăgătoare. Doctorul Welles nu era decât un donjuan abia așteptând să-și exercite puterea asupra femeilor. În condițiile astea, poveștile păreau atât de îndepărtate... trase concluzia Penny, izbucnind în lacrimi.

*

* *

La LTV, Jeremy Wheeler era în culmea fericirii. Conducătorii rețelei, cărora le arătase probele de la « Liniile vietii », se arătaseră foarte mulțumiți de rezultate. În consecință, îi fusese acordată mână liberă ca să pornească seria. După cataractă, fuseseră lansate mai multe alte teme.

Penny avea de lucru de dimineată până seara. Angus Murray declara în jurul lui că tânăra femeie devenise colaboratoarea cea mai indispensabilă.

În fiecare seară, Penny ajungea acasă răpusă de oboseală, ceea ce nu o neliniștea prea mult pe Karen. Într-adevăr, aceasta atribuia oboselii mutismul în care se izola prietena ei de câțva timp. Totuși, se înșela. Penny era obosită, de bună seamă. Însă treaba pe care o făcea nu era motivul principal. Știa bine lucrul ăsta. Nedeslușit, presimțea că mai era o cauză, mai adâncă, a proastei dispoziții care o cuprinsese. Totuși, nu era în stare să recunoască acest lucru.

Zilele se scurgeau una după alta, în această agitație febrilă, fără să mai aibă ocazia să-și încrucișeze pașii cu doctorul Welles. De fapt, de îndată ce auzea de prezența lui prin apropiere, făcea în așa fel încât să dispară în peisaj. Cu toate astea, într-o după-amiază, nu putu să împiedice întâlnirea.

Era cu ocazia turnărilor de la centrul Straton. James MacMillan trebuia să fie filmat când opera două cazuri pe care le examinase în fața camerelor, în sala de consultații amenajată. Penny nu era direct angajată în treaba asta. Totuși, ținuse să asiste la ceea ce se întâmpla pentru că era direct interesată profesional.

Intrând în spital, întrebă care era numărul camerei doamnei Kehoe. Într-adevăr, bătrâna doamnă era mai mult sau mai puțin atașată de ea. Și tânăra infirmieră vroia să o îmbărbăteze înaintea intervenției.

– Copila mea, nici nu-ți dai seama ce plăcere îmi face vizita ta! exclamă doamna Kehoe văzând-o. I-ai întrebat când trebuie să cobor în sală? Abia aștept să se termine. Mă înțelegi, nu-i așa?

Penny încuviință, clătinând din cap cu o expresie de bunăvoință. Ceea ce aduse un zâmbet pe buzele interlocutoarei sale.

– Am venit să admir măiestria cu care profesorul va acționa asupra ochilor dumitale frumoși.

Bolnava pufni în râs. Chiar atunci, doi bărbați îmbrăcați în alb deschiseră ușa cu o targă pe roți.

– Urează-mi noroc, șopti curajos bătrâna doamnă așezându-se pe targă.

– Nu-ți face griji. Totul o să fie bine, sunt sigură de asta.

Spunând acestea, Penny o apăsă afectuos pe mână înaintea de a ieși din cameră. Porni pe culoarul A, care ducea la amfiteatru. În mijlocul gradinelor, un dom de sticlă permitea să se vadă ce se întâmpla jos.

Tânăra femeie se aplecă. Deocamdată, anestezistul verifica presiunea aparatelor.

– Ei, e interesant? auzi un glas în apropiere.

Surprinsă, tresări. Ridicându-se, îl descoperi pe Tim O'Driscoll, decoratorul, instalat pe unul din locurile aproape de sfera luminoasă. Îi ură bun venit în timp ce se așeză lângă el. Abia în clipa aceea observă că obrajii, de obicei roșii ai acestui irlandez get-beget, își pierduseră culoarea.

– Nu cred că am să pot să stau prea mult aici, explică el, cu o expresie vinovată. Din cauza stomacului meu cam sensibil.

– Liniștește-te, Tim. Toată lumea se poate simți ca tine când asistă prima dată. Eu una, îmi aduc aminte că îmi tremurau picioarele. Și totuși, nu mai eram o infirmieră debutantă...

Decoratorul clătină din cap cu o expresie circumspectă. Era clar că vorbele acestea, care se vruseseră liniștitoare, nu îl convinseseră. Cu o expresie neîncrezătoare, privi la ceea ce se întâmpla dedesubt. Pregătirile se terminaseră. Doamna Kehoe aștepta întinsă pe masa de operație, în timp ce James MacMillan vorbea cu ea. Pe urmă, practicianul anunță la microfon că tehnicile moderne în chirurgia oculară permiteau o anestezie locală, pe care urma să o aplice pacientei sale.

Auzind vocea chirurgului răsunând în vastul auditoriu nefiresc de gol de studenții obișnuiți, Tim sări în picioare.

– Îmi pare rău că te abandonez, Penny, mormăi el, dar tocmai mi-am adus aminte de niște desene importante pe care trebuie să le predau de urgență. Fii drăguță și spune-i lui Angus că m-am întors la LTV. Mulțumesc. La revedere!

Și dispăru de parcă o hoardă de demoni ar fi fost pe urmele lui.

Pe urmă, începu intervenția. Tehnicienii, ale căror camere fuseseră sterilizate cu grijă înainte de a intra în blocul operator, alunecau în liniște în jurul medicului și asistenților lui. Echipa de filmare fusese îmbrăcată cu halate albe și măști, lucru care amuzase foarte mult personalul spitalului. De altfel, membrii diferitelor servicii ale spitalului semănau din ce în ce mai mult cu niște ființe paranormale.

Penny schiță un zâmbet complice. Își imagina ușor ce bulversare ar fi provocat un asemenea eveniment dacă s-ar fi întâmplat la Saint Vicent, în perioada când era acolo.

– Fii atentă... acum este partea cea mai interesantă. Ca să racordeze vasele inactive, doctorul MacMillan folosește un microscop extrem de performant.

Simți o mână așezându-i-se pe umăr. Imediat, fără să mai aibă nevoie să se întoarcă, tânăra femeie știu cine era necunoscutul care îi vorbise. Se răsuci încet pe locul ei ca să se trezească față în față cu Justin Welles.

– Sper că nu te-ai speriat, spuse el imediat. Văd că suntem amândoi curioși. E pasionant, nu-i așa?

Penny, care se încordase instinctiv la atingerea degetelor lui, se destindea încet-încet. Într-adevăr, fără să vrea, glasul blând și grav al doctorului o făcea să se cufunde într-o stare plăcută. Curios, sub privirea albastră de azur care o contempla, uita hotărârea fermă de a se arăta indiferentă. Nu se gândea decât la un singur lucru: să se cuibărească la pieptul lui, cu ochii închiși, ca să alunge imaginea încântătoare necunoscute de la Covent Garden.

Această recentă amintire o exaspera. Cu o mișcare energetică, își dădu pe spate șuvița rebelă care îi stătea pe frunte. De când nu mai era claustrată la etajul cincisprezece al turnului Strand, de îndată ce avea ocazia, își lăsa părul liber.

O clipă, doctorul o privi admirativ înainte de a recunoaște un lucru clar:

– Ești într-adevăr fermecătoare...

Extrem de stânjenită, Penny preferă să se facă a nu auzi. Crezând că era mai bine să rămână la nivelul discuțiilor profesionale, se grăbi să întrebe încet:

– Ce spuneți despre profesor? Ce fel de instrument extraordinar folosește?

– Un microscop electronic, răspunse cu entuziasm cel întrebat. Este o ustensilă revoluționară. Cercetătorii de la Cambridge au pus-o la punct. Acolo au cea mai bună unitate

de macrofotografie din lume. În curând, vom fi în măsură să ne vedem propriile creiere în timp ce gândesc, concluzionă, amuzat.

Dar Penny era mulțumită că oamenii de știință nu puteau încă să descopere secretele ascunse în mințile celorlalți. Pentru că ea însăși era tulburată de ideile care îi treceau prin cap. Dacă în clipa asta, în loc să fie furioasă pe doctorul Welles, așa cum merita, ar fi fost agățată de gâtul lui? Fără îndoială, dacă ar fi existat o lunetă magică atât de indiscretă, ar fi murit imediat de rușine. Pentru că el ar fi văzut clar că, în ciuda aparentei detașări pe care o afișa, nu se gândea decât la el. Și că îl găsea la fiecare întâlnire, mai inteligent, mai cultivat și mai seducător.

Păstrând tăcerea, urmărirea cu interes operația. Profesorul MacMillan explica fiecare gest pe care îl făcea și ce rezultate trebuia să obțină.

După terminarea operației, Justin Welles se răsturnă pe fotoliul lui, vizibil încântat. Penny, care se ridicase deja, îi aștepta criticile.

– Ei bine, începu el după câteva clipe, cred că este o reușită completă. Și pentru MacMillan și pentru LTV. Expozeul lui a fost atât de limpede, încât cred că nu mai are rost să adaug nimic. Dacă e după mine, aș putea să plec imediat. Să vedem cât e ceasul?

Grăbit, se uită la ceasul de aur pe care îl avea la mână. Apoi, își privi zâmbind interlocutoarea, înainte de a preciza:

– Avem tot timpul să ne întoarcem. Unde să te las?

– Eu... nu... nu știu, se bâlbâi, luată prea repede.

Depinde. Vreau să spun, poate mai sunt unele lucruri de pus la punct și ar trebui să rămân aici.

Deodată, ideea de a călători singură în compania doctorului o puse pe jar. Inventase această scuză firavă care bineînțeles că nu îl păcălise. Într-adevăr, Penny se duse la Stanton nu pentru că avea treabă, ci pentru plăcerea ei. Doctorul Welles știa acest lucru. Examinând-o cu o sclipire malițioasă în ochi, îi propuse:

– În cazul ăsta, hai să mergem să vorbim cu realizatorul nostru mult iubit, de vreme ce soarta noastră este în mâinile lui...

Camionul care adusese instalația video care participase la operație era în parcare centrului. Ieșind din clădire, Penny clipi de câteva ori din ochi. După lămpile de veghe instalate acolo unde urmăriseră operația, lumina acelei după-amieze frumoase de primăvară o orbea. Nu era nici un nor pe cer și soarele își arunca peste tot razele binefăcătoare.

În momentul în care urcau scara metalică ce urca în rulotă, ușa se deschise brusc făcând loc capului lui Angus Murray. O expresie veselă îi destindea trăsăturile chipului, de obicei contractate.

– Ah! Iată-vă! exclamă el văzându-i. Tocmai mă pregăteam să mă întâlnesc cu voi. Ei, ce părere aveți?... În ceea ce mă privește, am impresia că am făcut ceva senzațional!

– Miss Shepherd și cu mine îți împărtășim punctul de vedere. Felicitări, Angus. Asta înseamnă televiziune de calitate. Programul va fi excelent. Apropo, ai nevoie de vocea mea pentru comentariu?

– Justin, profesorul a fost atât de sclipitor și atât de clar în descrierea minuțioasă a fiecărei faze a operației, încât nu mi se mai pare a fi nevoie de un comentariu. Dar, bineînțeles, dacă tu hotărăști contrariul, am să fac în așa fel...

– Liniștește-te, îl întrerupse doctorul, amabil. Personal, și eu am ajuns la aceeași concluzie. Nu este deci nici o problemă, nu retușați nici o secvență. Firescul ar avea de suferit. Și ar fi păcat.

– Îmi pare rău. V-am făcut să pierdeți timpul. V-ați deplasat degeaba.

– Nu este tocmai așa, replică chirurgul pe un ton enigmatic.

Însă realizatorul nu-i acordă nici o atenție. Cu agitația lui obișnuită, intrase din nou în veritabilul studio mobil unde acum manipula manete, apăsa pe butoane...

– Vă rog să intrați, le spuse el. Pun filmul de la început ca să verific banda. Dacă vă interesează proiecția, sunteți bineveniți.

– Mulțumesc, însă mă gândeam să plec de aici înainte de ora ambuteiajelor. Dacă nu mai ai nevoie de miss Shepherd, aș profita s-o duc și pe ea.

– Astăzi, Penny are liber. Cu toate astea, începând de mâine, prezența ei va fi indispensabilă. Trebuie să recunosc că fără ajutorul ei prețios, aș fi căzut lat de multă vreme.

Stânjenită de acest compliment mai puțin diplomatic, tânăra infirmieră se grăbi să protesteze. Apoi își luară rămas-bun de la Angus, pentru că se părea că acesta abia aștepta să vizioneze de la început până la sfârșit înregistrarea. Într-adevăr, vorbind cu ei, tropăia din picioare pe loc.

– Mașina mea e în partea asta, preciză doctorul în timp ce se îndepărta.

Mergând, o prinse cu blândețe de braț să o conducă spre stânga. Gestul nu avea nimic brutal în el, însă la presiunea ușoară a degetelor lui, Penny simți un fior. Ajunși în fața unui splendid Rover crem, el îi deschise galant portiera. Penny se așează pe scaunul de piele roșcată, admirând confortul și luxul mașinii, al cărei tablou de bord strălucea de parcă ar fi fost nou-nouț.

– Unde trebuie să te duc? o întrebă când se instalează la volan.

– La LTV, dacă nu te deranjează.

Tânăra răspunsese automat la întrebarea care i se pusese. De fapt, nu avea nici un motiv să se întoarcă la studiouri. De altfel, nu știa de ce acceptase să o conducă. Era ridicol! Gara era la doi pași de spital și trenurile circulau regulat. . .

Penny oftă încet, conștientă că mai cedase o dată farmecului irezistibil al doctorului Welles. El răsuci cheia în contact. Imediat, motorul puternic începu să vibreze, dând frâu liber hergheliei de cai putere.

Mergeau repede pe drumul de pe câmpia înverzită. În depărtare, se vedeau ferme înconjurate de pajiști unde pășteau turme de oi. Consternată de tăcerea grea care se instalase între ei încă de la plecare, Penny se prefăcu absorbită de contemplarea peisajului. Cu nasul lipit de geam, căuta cu disperare un subiect de conversație. Dar în zadar. Pentru că buzele îi rămâneau inexplicabil închise. De fapt, prezența în apropiere a chirurgului o paraliza. Se frământa stând nemișcată pe locul ei când, deodată, el rupse tăcerea.

– Îmi dau seama că ești grăbită. Nu e prea multă circulație și vom ajunge curând. Încep să mă plictisesc. Următoarea întâlnire pe care o am programată este abia la șapte și jumătate.

Spunând acestea, se uită la ceasul cu cristale lichide încastrat deasupra radioului. Cu toate că auzise foarte bine ce spusese, Penny se mulțumea să afișeze un zâmbet politic, cu privirea fixată pe șosea. Totuși, în ciuda aparentei indiferențe, în sinea ei își punea întrebări. Ce însemnau aceste aluzii? Și până la urmă unde vroia să ajungă? Încerca din nou să-și bată joc de ea? Încercând să răspundă numeroaselor întrebări care i se înghesuiau în minte, examina și mai atent parbrizul, adoptând o expresie încăpățânată. Așa, avea să o lase în pace.

– Știu la Windsor o terasă drăguță pe malul apei, reluă șoferul, imperturbabil. Vrei să ne oprim puțin ca să bem ceva răcoritor?

– E o idee minunată! replică femeia imediat, gata să-și muște limba.

Dar era prea târziu să-și ascundă entuziasmul pe care i-l stârnea această propunere. Rușinată că se dăduse de gol ca o puștoaică, Penny se înroși ca un rac în timp ce mașina se angaja pe un drum îngust, mărginit de iarbă măruntă. Avidă să simtă parfumul plăcut al florilor sălbatice care creșteau în iarbă, tânăra deschise fereastra portierei. Ceva mai jos, un râu curgea limpede și liniștit. Câteva clipe mai târziu, Roverul se oprea în fața unei cabane de lemn. Un ponton, sprijinit pe piloni, domina suprafața liniștită a unui lac.

– Doamne, e încântător! exclamă Penny punând piciorul pe pământ. N-aș fi crezut că există locuri atât de minunate așa de aproape.

– Vezi, nu știi chiar tot! îi spuse vesel, ajutând-o să urce treptele de lemn. Recunosc, nu este o construcție modernă, însă îmi place foarte mult locul ăsta. Când sunt obosit, vin aici să întâlnesc din nou liniștea și maiestuoasa frumusețe a naturii.

Luară loc la o masă albă de fier forjat, pe urmă, chirurgul comandă chelneriței băuturile răcoritoare. Aceasta le aduse imediat. Degustând pe îndelete băutura care îi fusese adusă, Penny era încântată de evoluția acrobatică a rațelor pe lac. Într-adevăr, iuți ca fulgerul, se înfingeau în apă cu capul înaintea ca să apară câțiva metri mai departe.

După vârtejul de care avusese parte în ultimele zile, savura din plin acest moment de tihnă și avea impresia că se găsea într-un colț de paradis. Împinsă de un instinct mai puternic decât voința ei, se întoarse spre însoțitorul său și văzu că privea departe, cu o expresie visătoare întipărită pe față. Curios, trăsăturile i se îmblânziseră în timp ce buzele aveau un zâmbet blajin.

Penny îl studia pe furiș, surprinsă și tulburată. Niciodată nu-l mai văzuse atât de senin, destins. În clipa asta, persoana lui o atrăgea asemenea unui magnet. Deodată, femeia simți nevoia să se lase cuprinsă de brațele lui. Pentru că deodată, era sigură că acolo va fi fericită pentru totdeauna.

- Ai mers vreodată cu șalupa pe un râu? o întrebă doctorul.
- Cred că nu. De ce?

El păru să ezite o secundă, apoi continuă:

- Pentru că am o ambarcațiune, pe mal, nu departe de aici. E mică, însă destul de confortabilă. În week-end, mi-am propus să vin aici ca să navighez de-a lungul râului. Dacă nu ți-e frică de o asemenea plimbare, aș fi încântat să te invit.

Penny făcu ochii mari, prea surprinsă ca să poată articula ceva. Chiar el spusese așa ceva sau inventase singură, ca să-și satisfacă iluziile?

- Ce părere ai? insistă doctorul aplecându-se spre ea.

Era atât de aproape încât îi simțea respirația pe obraz, îi respira apa de toaletă cu aromă de levănțică.

- Primesc cu plăcere, murmură tânăra, cu senzația că se aruncase în vid.

Capitolul 6

Pe moment, răspunsese fără să gândească, dar acum îi părea rău. Era absurd. Se aruncase singură în gura lupului. Era expresia cea mai potrivită ca să-i exprime sminteala. Știa destul de bine ce fel de om era doctorul Welles. Nu-l văzuse la teatru cu câteva seri înainte? Și totuși, în ciuda imaginilor crude pe care le avusese sub ochi, se arătase foarte încântată să petreacă o zi întreagă împreună cu el. Câtă vreme se afla tot timpul în preajma lui, de ce trebuia să renunțe la soluțiile rezonabile din ajun, ca să se poarte ca o puștoaică iresponsabilă?

În vreme ce Roverul îi ducea spre oraș, Penny își punea întrebări fără încetare. Însă degeaba își frământa mintea cu aceste întrebări neliniștitoare, nu putea să găsească un răspuns care să o mulțumească.

Fără să bănuiască gândurile sumbre care o frământau, doctorul conducea mașina prin circulația degajată, vorbind fără nici o grijă despre una și despre alta.

Se însera când opri motorul în fața locuinței înconjurată de arbuști a însoțitoarei. Se aplecă peste volan și aruncă o privire prin parbriz.

– Așadar, aici locuiește Penny, declară el privind iscoditor etajele.

Femeia se uită o clipă la el. Vroia să-și bată joc de ea spunându-i pe nume atât de degajat? Sau era sincer? Era un semn de afecțiune lipsit de subînțelesuri ironice?

Un zâmbet cald, pe care i-l zări pe față când se întoarse spre ea, o liniști.

– Exact. Aici stau. Nu este prea mare, însă e confortabil. Împart primul etaj cu prietena mea, Karen.

– Și ea este cadru medical?

– Da, recunosc Penny râzând. Ai ghicit. Este asistentă la spitalul Saint Vicent, la secția de pediatrie.

Chirurgul pufni în răs în timp ce schimbară o privire complice. Urmă o tăcere prelungită.

– Bine, rupse el brusc tăcerea. Atunci, rămâne pe duminică. La nouă și jumătate e bine?

O întreba, privind-o adânc cu ochii lui albaștri, asemenea apei limpezi a unui lac. De fiecare dată, cuprinsă de o bruscă ameteală, Penny simțea că era gata să se înece în ei.

Tânăra femeie scutură din cap ca cineva care iese din apă. Pe urmă, declară cu fermitate:

– Ne-am înțeles. O să fiu pregătită!

După aceea, îi mulțumi pentru că o condusesese acasă, înainte de a închide portiera. Urcând treptele peronului, îi făcu cu mâna un semn de bun-rămas. Și mașina dispăru pe strada pustie scrâșnind din cauciucuri.

– Cine era? o întrebă Karen imediat ce intră în casă. Din întâmplare, eram la fereastră când te-am văzut coborând dintr-un splendid Rover crem. L-am văzut și pe șofer. Părea foarte seducător...

Tovarășa ei de apartament se uita la Penny cu un amestec de malițiozitate și curiozitate.

– Îmi dau seama că te și gândești la o poveste minunată, o tachină nou-venita așezându-și haina pe un fotoliu. Îmi pare rău că te decepționez. Am cu doctorul Welles o relație profesională, nimic mai mult.

– E doctor! exclamă colega, deodată interesată. Ah, eram sigură că o să te măriți cu unul dintre ei până la urmă! Mai devreme sau mai târziu noi, sărmanele infirmiere, cedăm farmecului lor. E inevitabil. Eu nu i-am putut rezista lui David Emerson, și tu...

– Haide Karen, fii serioasă, o întrerupse Penny făcând pe supărata. Vorbești prostii! Ești incorigibilă, tot timpul ești gata să inventezi idile romantice... Or, te asigur că nu este vorba de nimic. Te asigur.

Jignită, Karen își strânse buzele, afișând o expresie semnificativă. Apoi se răsuci pe călcâie, disprețuitoare, și porni în direcția bucătăriei. În fața acestei comedii jucată perfect, Penny nu se putu abține să nu pufnească în râs.

De altfel, prietena ei avea dreptate. Era conștientă de acest lucru, însă nu vroia să recunoască. În ciuda protestelor ei vehemente, abia aștepta să vină week-endul ca să-l întâlnească pe Justin Welles. Perspectiva de a petrece o zi întregă cu el pe râu, o încânta și îi făcea inima să-i bată mai repede.

Poate din cauza acestei nerăbdări pe care abia putea să și-o stăpânească, săptămâna de lucru la LTV i se păru interminabilă. Cu toate astea, sarcinile pe care le avea de îndeplinit erau multe și interesante. Dar fără să vrea, parcă împinsă de o forță mai puternică decât ea, număra zilele, orele care o despărteau de întâlnirea atât de așteptată.

În sfârșit, duminica mult așteptată veni. Penny se trezise cu noaptea în cap. Într-adevăr, o sonerie care nu exista în realitate, dar pe care credea că o auzise, o trezise brusc din somn. Imediat, se grăbise să ajungă în baie, unde rămăsese o eternitate să se aranjeze. Totuși, meritase osteneala, își spuse Penny admirându-se în oglinda din cameră. Părul ei, cu grijă pieptănat peste umeri, sclipea cu un reflex castaniu-roșcat foarte atrăgător. Ochii migdalați, subliniați cu un fard deschis, o făceau să pară o căprioară. Cât despre rochia pe care șovăise mult până să o aleagă, decolteul ei îndrăzneț și imprimeul cu flori mari îi puneau în valoare pielea puțin bronzată. Într-adevăr, fusese vreme frumoasă în ultimul timp și se bronzase sub mângâierea razelor de soare.

Și astăzi, un soare minunat lumina cerul fără nici un nor. Ce șansă avea să se ducă cu el la iarbă verde! își spunea zâmbind în oglinda pe care o avea în fața ochilor. Oftă, încântată.

Chiar în clipa aceea, se auzi clopoțelul de la intrare. Imediat, Penny se uită la ceasul de pe noptieră. Nouă și jumătate, fix. De bună seamă, doctorul Welles era întruchiparea punctualității. Se pregătea să alerge să-i deschidă, ca o liceană la prima întâlnire. Din fericire, își veni

în fire imediat, dojenindu-se în sinea ei pentru entuziasmul excesiv. Făcu un efort să deschidă ușa încet. Și cu un ton liniștit, îi spuse bun venit, stând încremenită în fața lui. Pentru că în ciuda aparentei indiferențe pe care o etala, aștepta cu sufletul la gură să-i vadă reacția. Îi va plăcea cum era îmbrăcată?

Expresia de stupefacție și încântare care i se citea pe față în timp ce o cerceta grăbit din cap până în picioare, îi depăși speranțele.

– Ești pur și simplu adorabilă! reuși el să articuleze după câteva clipe. Cu siguranță, ești cel mai drăguț dintre „marinariii“ pe care i-am întâlnit vreodată.

Gazda se înroși de plăcere la auzul complimentului și își făcu de lucru să caute cheia în geantă ca să-și mascheze confuzia.

Roverul era parcat doar la câțiva pași. Ca să profite din plin de căldura care se anunța, proprietarul o făcuse decapotabilă. Penny se așază pe locul pasagerului, aranjându-și grijulie pliurile rochiei. În vreme ce el se instala pe locul șoferului, tânăra femeie observă că doctorul era, ca de obicei, îmbrăcat elegant. Purta pantaloni și o cămașă de pânză fină, care îi confereau o înfățișare sportivă, însă distinsă. Mânecele erau puțin suflecate peste brațele bronzate, scoțându-i la iveală mușchii puternici.

Mașina porni cu un scrâșnet de pneuri. Din cauza vitezei, părul lui Penny se desfăcuse și șuvițele mătăsoase fluturau acum în bătaia vântului.

– Îți stă și mai bine coafată așa, îi spuse șoferul privind-o cu coada ochiului.

– Nu cred deloc! strigă femeia să se facă auzită.

Pe urmă, nu mai spuseră nimic până la cabana unde trebuia să ajungă, bucurându-se de frumusețea peisajului și de prospețimea aerului.

– Așteaptă-mă o clipă, te rog. Mă duc să iau mâncarea pe care am comandat-o șefului de han pentru dejun, după care am să-ți arăt drumul.

Penny încuviință printr-o clătinare a capului. El se întoarse nu după mult timp, ducând în mână un coș din nuiele de răchită.

– Șalupa mea este la capătul drumului ăstuia, spuse el arătând cu degetul în față.

Merseră pe o cărare de pe marginea râului. Suprafața apei era liniștită. Libelule verzi și albastre zburau pe deasupra apei.

– Am ajuns, îi spuse el proptind proviziile de trunchiul unui copac.

– Oh! Ce șalupă! exclamă ea, în culmea bucuriei.

Ambarcațiunea era legată de un ponton. Penny, care crezuse că aveau să meargă cu o barcă mică, făcu ochii mari văzând despre ce era vorba. Mărimea ei depășea cu mult ceea ce se așteptase. La pupa, era o cabină mică de pilotaj, vopsită în roșu, în vreme ce la prora erau o sumedenie de jardiniere cu flori, o masă și câteva scaune. La ferestre, erau agățate perdele de un alb imaculat. În față, coca era ornată cu litere gotice.

Penny se apropie, să le vadă mai bine.

– « Ducele de Nemours », citi cu voce tare. Ce nume frumos!

– Ți place?

– Foarte mult.

– Și mie. Totuși, nu l-am ales eu. De fapt, era deja botezată așa când am cumpărat locuința asta plutitoare.

Pufniră în răs în același timp. Pe urmă, luând coșul cu mâncare, el înaintă pe pasarelă și-i întinse mâna.

– Pot să te invit la bord? o întrebă pe un ton deliberat bombastic și glumeț.

Când mâinile lor se atinseră, Penny simți în tot corpul ceva asemenea unui violent curent electric. Cu toate astea, chipul chirurgului rămânea imperturbabil. De fapt, părea preocupat doar să-i arate minunile pe care le amenajase ca să facă această construcție cât mai confortabilă. Se plimba cu pași mari pe punte, enumerând modificările pe care le adusese și cele pe care avea de gând să le facă în curând.

Penny îl privi, cu un zâmbet indulgent. Își dădea seama că fie pe pământ, fie pe apă, el rămânea un om de știință. Adică un om sclipitor și pasionat care putea uneori să uite de prezența celorlalți. Justin Welles aparținea pentru totdeauna acestei categorii de oameni, trase concluzia în sinea ei, privindu-l binevoitoare.

Deodată, el îi surprinse privirea.

– Dumnezeule, cât sunt de plictisitor! exclamă doctorul oprindu-se brusc. Te-am invitat să petrecem o zi relaxantă și uite că încep prin a-ți împărtăși o sumedenie de explicații tehnice. Mă ierți dacă-ți ofer o delicioasă băutură răcoritoare? Să coborâm, ca să pun câteva sticle cu suc de fructe în frigider.

- Ai așa ceva? întrebă Penny, complet năucită.
- Firește. Am și mașină de gătit, un duș. În sfârșit, tot confortul de care ai nevoie.
- Dacă înțeleg bine, ai putea să locuiești aici.
- Asta încerc să fac de multe ori. Din păcate, problemele mele nu prea mă lasă.

Spunând acestea, ridică din umeri, resemnat. Apoi continuă, vesel:

- Am să verific dacă merge motorul. Pe urmă, putem să plecăm.

Câteva minute mai târziu, părăsiră malul râpos al râului într-un ușor balans. Stând în picioare în fața unei timone în miniatură, Justin făcea manevrele cu gesturi sigure. Chipul îi radia o expresie liniștită, fericită. Conducea ambarcațiunea cu pricepere, ca și cum ar fi fost marinar toată viața.

Încântată, Penny contempla fără să vrea silueta dreaptă și mândră care se profila în depărtare. În clipa aceea, doctorul lăsa o impresie de forță, care o tulbura până în adâncul sufletului.

Stânjenită de sentimentul inexplicabil care o frământa, femeia își îndreptă atenția peste bordul șalupei. Pe măsură ce înaintau, casele de pe maluri deveneau mai rare. Curând, dispărură de tot, în vreme ce albia râului se lărgea. Legănată de zgomotul regulat al motorului, Penny asculta trilarurile canarilor ascunși în desișuri, gânguritul porumbeilor prin crengile pomilor. Soarele, acum în înaltul cerului, își trimitea razele peste câmpie. Se simțea o briză ușoară, parfumată.

Această plimbare pe apă era o încântare fără sfârșit, își spunea femeia care admira peisajul verde. Totul în jurul lor era atât de frumos, atât de prielnic unei vacanțe încât deodată, prezența lui Justin Welles i se părea firească, ca și cum armonia care domnea în natură ar fi șters tensiunile, neînțelegerile care îi despărteau.

În condițiile astea, atunci când „căpitanul“ îi strigă din cabină să se ocupe de cafea, se supuse fără să cârtească. Pentru că înțelegea că era vorba mai mult despre o sugestie decât un ordin imperativ. Într-adevăr, Penny își dădea seama că doctorul era cu totul altfel decât cel de la LTV. Aici, proasta lui dispoziție și implacabila lui aroganță dispăruseră, ca să-l transforme într-un însoțitor fermecător.

Tânăra era pe punctul de a pune ibricul pe foc, când el o mai strigă o dată din cabina de comandă. Părul lui negru care flutura apărea de după ușa culisantă.

– S-a schimbat programul, anunță el, malițios. Ne apropiem de o ecluză. O să am nevoie de ajutor.

Imediat, Penny opri gazul și se grăbi să urce cele câteva trepte care duceau pe punte. Afară, motorul mergea la ralanti în timp de doctorul fixa panourile grele de fier drept în fața lui, cu o mână streășină la ochi ca să se apere de reflexele orbitoare ale soarelui care avea în curând să fie la zenit.

– Mergem în susul râului, îi explică el. Paznicul golește acum apa din ecluză. Pe urmă, când o să ajungem noi acolo, o va umple ca să putem ajunge la nivelul superior. Apoi vom putea să ne continuăm drumul. Pe scurt, este un fel de ascensor. Este și amuzant în același timp. Ai să vezi.

Spunând aceste cuvinte, Justin îi adresează un zâmbet radios, pe care ea i-l returnează imediat. Entuziasmul lui era contagios și tânăra femeie abia aștepta să ajungă între pereții imenși ai ecluzei. Totul era nou pentru ea și-i plăcea foarte mult.

Se găseau acum la o distanță mică până la intrare. În timp ce depășeau primii stâlpi metalici, căpitanul făcu un semn spre partea din față a șalupei.

– Poți să rămâi acolo? o întrebă energic în vreme ce ea dădea afirmativ din cap. Bine, în cazul ăsta, când o să-ți spun, arunci peste bord colacul de frânghie celui de pe marginea ecluzei. Eu am să fac același lucru în spate. Pentru restul, stai liniștită. Supraveghetorul ecluzei își cunoaște meseria. Face asta de treizeci de ani. El o să te îndrume.

Spunând acestea, se îndepărta cu pași mari. Penny se conformă la ceea ce i se spusese. Nu se pricepea deloc la marinărie. Or, responsabilitatea pe care o avea dintr-o dată, o cam neliniștea. Cu toate astea, în ciuda nervozității, puse întocmai în practică tot ce-i spunea omul de pe margine.

„Ducele de Nemours“ trecu încet pe sub impozantele panouri care scârțâiau ridicându-se ca să deschidă maiestuos următorul tronson navigabil. Pe chei, cei câțiva gură-cască ce asistaseră la traversare, le făcură cu mâna și admirară alura splendidă a ambarcațiunii ce înainta, asemenea unei lebede uriașe.

– Bravo! exclamă Justin, ai cărui ochi mai scânteiau încă de încântare. Ești un excelent membru al echipajului!

Tânăra femeie îl privi suspicioasă. Apoi, renunță la orice reticență, pentru că ochii albaștri care o priveau nu dădeau

deloc semne de ironie. Dimpotrivă. În momentul acela, doctorul o învăluia cu o privire plină de blândețe care o bulversă pe Penny. Încurcată, ca să facă ceva, femeia începu să-și privească atent vârful pantofilor. Medicul își dresе glasul tușind de câteva ori, pe urmă spuse fără ocolișuri:

– Poftim, ia în primire cârma! Eu cobor să iau ceva de mâncare. Acum, e prea târziu pentru cafea .

Penny nu avu timp să protesteze. El dispăru cât ai clipi. O clipă, tânăra femeie simți că o copleșea panica. Într-adevăr, nu mai fusese niciodată la cârma unei șalupe! Își aduse imediat aminte ce i se întâmplase în copilărie. Însă amintirea asta nu era deloc plăcută. Împreună cu fratele ei, căzuseră în apă în timp ce conduceau neîndemânatici o barcă, pe canalul de lângă casă. Neliniștită, răsuci cârma spre dreapta și constată, surprinsă, că barca își schimba direcția. Încercă același lucru în cealaltă parte. Fenomenul se repetă. Hotărât lucru, era mult mai ușor de condus față de ce crezuse la început, constată ea, încântată de ceea ce reușise să facă.

– Rectific ceea ce tocmai am spus, interveni glumeț Justin Welles. Nu ești un mus oarecare, ci un căpitan minunat! Pregătește-te să arunci ancora, pentru că suntem lângă poiana unde poposesc de obicei.

Ambarcațiunea opri lângă malul apei, și odată pasarella instalată, o traversară veseli îndreptându-se spre întinderea verde unde câteva vaci liniștite erau întinse și rumegau la umbra copacilor din apropiere.

– Nu-ți fie teamă, animalele astea sunt blânde, o liniști Justin, în timp ce întindeau fața de masă pe iarbă.

Pe urmă, scoase din coșul de rafie proviziile pe care le îndesase acolo hangiul. Somon afumat, friptură rece de pui, șuncă, salată și căpșuni cu frișcă. Lui Penny nu-i venea să creadă.

– Dar e o adevărată masă festivă! exclamă femeia, neputând să-și ascundă bucuria, dar și pofta.

– Și nu e totul, continuă el scoțând la iveală o sticlă cu o etichetă tentantă. Țasta-i un vin alb pe care îl primesc în fiecare an din Alsacia, o zonă renumită în acest domeniu. E rece... Tocmai l-am scos din frigider.

Umplu două pahare apoi, privind-o în adâncul ochilor, rosti deodată cu gravitate:

– Pentru « Ducele de Nemours » și o minunată zi de primăvară!

Duse paharul la gură și bău privind-o atent. Dându-și seama că se înroșise ca racul, Penny î ntoarse capul imediat.

Dejunul fu într-adevăr ca o masă festivă. Mâncară încet, comentând din când în când bunătățile pe care le mâncau. O atmosferă complice se instalase treptat între ei. Când veni vremea desertului, ajunseseră deja la confidențe. Penny îi vorbea despre ferma părinților ei, din Kent, și despre fratele mai mic, Harry, uneori insuportabil. Doctorul Welles îi povesti cum tatăl lui nu vruse să-l lase să urmeze facultatea de medicină.

– Era avocat, și vroia să am și eu aceeași meserie. A trebuit să mă lupt cu înverșunare ca să-l fac să accepte alegerea mea. Bineînțeles, după aceea, și-a recunoscut greșeala. Totuși, trebuie să recunosc că am suferit din cauza lipsei lui de înțelegere.

– Acum ești un chirurg cu renume internațional, replică Penny, binevoitoare. Angus mi-a spus că ești specializat în operațiile la nivelul mâinii. Ce domeniu pasionant!

Poate din cauza vinului sec de Alsacia sau a căldurii soarelui, se exprimase cu un asemenea entuziasm, încât doctorul zâmbi.

– Ai dreptate, continuă chirurgul recăpătându-și buna dispoziție, îmi place foarte mult meseria asta. În plus, am ocazia să călătoresc prin lume, ceea ce iarăși îmi place. Pentru că evident, de multe ori este nevoie să ne întâlnim mai mulți profesioniști din țări diferite. În ziua de azi, cercetările și progresele tehnicii evoluează rapid. Suntem cu toți de acord că bolnavii trebuie să profite de acest lucru, fără să luăm în seamă frontierele naționale.

Femeia încuviință clătînând din cap. În jurul lor, câmpul părea acum toropit sub soare. Penny propuse să strângă masa și să caute să se răcorească puțin.

– Cred că subscriu la ideea asta, spuse el acoperindu-și cu palma un căscat. Sunt puțin obosit și cred că o siestă ar fi binevenită.

Câteva minute mai târziu, mutarea odată terminată, se rezemă cu spatele de trunchiul masiv al unui stejar, de bună seamă centenar. Deasupra lor, coroana stufoasă îi proteja, lăsând să ajungă la ei o lumină difuză, plăcută.

Nonșalant, chirurgul se întinse până la urmă lângă ea, rezemându-se în cot.

– Scuză-mă dacă adorm, îi declară el murmurând.

Apoi, fără să mai aștepte răspuns, se așază pe spate și închise ochii. Penny, care se simțea și ea cuprinsă de o

toropeală plăcută, îl imită nu peste mult timp. Totuși, în loc să fie cuprinsă imediat de somn, se amuză uitându-se la frunzele dantelate care se decupau pe cer. Începuse o briză, care le agita cu intermitență, aducând totodată o aromă de flori de câmp.

Trebuie să fi ațipit o clipă, fără să-și dea seama, pentru că o impresie ciudată o trezi din gândurile ei. Deschizând ochii, îl descoperi pe doctorul Welles care o privea atent doar de la câțiva centimetri. Pe buzele frumos conturate, avea un zâmbet liniștit privind-o cum se trezea.

– Bună dimineța, Penny, îi șopti la ureche. Ai visat frumos?

Fascinată de strălucirea albastră a ochilor lui care îi ajungea la inimă, Penny tăcea, neputând să rostească un cuvânt. Parcă avea un nod în gât și, în ciuda căldurii, simțea în tot corpul un frison de gheață.

Bărbatul se aplecă spre ea. Imediat, cuprinsă de o amețală lăuntrică, scoase fără să vrea un țipăt strivit de sărutul lui înfocat. O flacără devoratoare i se dezlănțui în vene. Știa totuși că nu putea să fie vorba de ceva serios, era vinovată că se abandona fără măcar să încerce să opună rezistență îmbrățișării. Însă Penny nu putea să țină piept emoției puternice pe care i-o trezeau mângâierile. Atingerea mâinilor lui parcă era o flacără vie. Răspunse dorinței sale cu o nerăbdare care o surprinse.

Deodată, din instinct, îl împinse hotărât.

– Justin, te rog, murmură, smulgându-i-se de la piept. Aerul de țară ți s-a urcat la cap.

El se încordă instantaneu. Apoi se ridică printr-o mișcare suplă, își trecu o mână prin părul de cărbune. În picioare, din profil, se uita fix la orizont cu o expresie tensionată care îi încorda fiecare mușchi el feței.

– Îmi pare rău, spuse el într-un târziu. E timpul să pregătesc cafeaua pe care ți-am promis-o.

Se răsuci pe călcâie rigid, apoi se îndreptă spre pasarelă. Penny rămase mult timp fără să facă nici o mișcare. Se simțea răspunzătoare în mare parte pentru scena penibilă care tocmai se desfășurase. La urma urmei, deși se comporta asemenea unei adolescente fără minte, era perfect conștientă că nici unul dintre ei nu era copil. Dar niște adulți, la vârsta maturității, aveau sentimente și porniri, pe care nu avea rost, era ridicol să le ațâțe. Pentru că e bine să nu te joci cu focul. Să pretinzi contrariul era o dovadă de curată ipocrizie, trase concluzia dojenindu-se în sinea ei.

Lăsă să-i scape un oftat disperat, apoi se ridică, hotărâtă. Nu ar fi folosit la nimic dacă ar fi continuat. Era mai bine să profite de această zi frumoasă care nu se terminase încă. Auzind un clipocit, se apropie de apă ca să vadă de unde venea. O rață, împreună cu bobocii, se bălăceau în mijlocul stufului.

Totuși, degeaba contempla zbenguiala lor fără grijă, pentru că mintea îi era în altă parte. Inima i se strânse inexplicabil când văzu silueta lui Justin Welles care mergea pe punte, având în mâini un platou supraîncărcat.

Imediat, se grăbi să se ducă spre el ca să-i dea o mână de ajutor.

– Nu-i nevoie, spuse doctorul imperturbabil, fără să-i arunce o privire.

Ajuns lângă stejar, puse jos platoul. Pe urmă, îi oferi politicos o cană aburindă, ca și cum ar fi devenit deodată străvezie în ochii lui.

– Mulțumesc, îi răspunse, gata să plângă.

– Cu plăcere.

Acest răspuns, rostit cu răceală, o răni teribil. Cu toate astea, se strădui să nu lase să se vadă nimic. O tăcere de plumb se lăsase între ei. Cu voce șovăitoare, ea încercă să o spargă.

– Nu sunt drăguțe? îl întrebă arătându-i rața și bobocii care pluteau acum pe râu. Crezi că puțină pâine le-ar plăcea?

– Din păcate, n-a mai rămas. Am mâncat-o pe toată... răspunse el ironic.

Penny avea certitudinea că de acum prezența ei îl deranja, orice ar mai fi spus... Confuză și rănită, tăcu. Soarele strălucea în continuare, totuși, nu mai era veselă ca înainte. Era ca și cum un voal invizibil ar fi întunecat peisajul, ștergând culorile atât de orbitoare adineauri. Doamne, de ce începuse ziua asta atât de bine ca să se termine cu o teribilă încurcătură?

În clipa aceea, doctorul renunță la mutismul lui ca s-o informeze pe un ton impersonal:

– Mă întorc pe șalupă. Trebuie să pun la punct bucătăria și vreau să verific o anomalie pe care am remarcat-o la puntea din spate.

– Pot să spăl eu vasele, se hazardă ea, sigură că va primi un răspuns potrivit.

Dar el se mulțumi să accepte, ca și cum această sarcină menajeră ar fi fost de la sine înțeles, a ei. Lui Penny îi păru rău

că își oferise serviciile. Umilită, își strânse pumnii, în vreme ce obrazii i se înroșeau. De fapt, avea impresia că primise o palmă usturătoare.

– De altfel, propun să plecăm în curând, adăugă doctorul după aceea. Se înserează repede. Vreau să mă întorc acasă înainte de căderea nopții. Nu uita cămile de cafea goale...

Cu aceste cuvinte puțin amărui, își lăsă cana jos înainte de a porni în direcția ambarcațiunii. Penny își mușcă buzele ca să nu țipe. Într-adevăr, se gândea că era mai bine să nu pună paie pe foc.

Așezată pe iarbă, privi cu regret cabina roșie. Își amintea de încântarea cu care o descoperise, la începutul plimbării, azi-dimineață...

Parcă i se întorcea stomacul pe dos atunci când traversă pasarela, în sens invers, de data asta. Puțin după aceea, în timp ce își făcea de lucru în bucătărie, auzi un zgomot de lanțuri rostogolite urmat de un șoc. Șalupa o lua din loc.

După ce termină să șteargă toate vasele și tacâmurile, scoase frigiderul din priză, apoi se duse în încăperea de sub punte ; acolo, cel puțin, nu îl mai deranja, își spunea femeia privind distrată camera. Un teanc de cărți îngrămădite la un loc, îi atrase deodată atenția ca un magnet. Instinctiv, alege una. Coperta arăta că era vorba de o culegere de fotografii de pe râuri; traseul lor, flora, fauna. Interesată, Penny începu să o răsfoiască. Deodată, o carte poștală ieși la iveală și căzu pe jos. Se aplecă imediat să o ridice. Pe ea, o floare de liliac era desenată în tuș. Admiră măiestria artistului apoi, mașinal, o întoarse. Imediat, văzu că îi era adresată doctorului Welles.

Nu era obișnuită să citească mesaje adresate altora. Totuși, neputându-și stăpâni curiozitatea, citi cele câteva rânduri care se găseau acolo. « Pentru Justin, în amintirea unui frumos week-end pe Ducele de Nemours. Nu este nevoie de un ghid pentru a aprecia farmecul vieții pe apă, dar cu atât mai rău! Cu afecțiune, Helen. »

Penny crezu că i se oprește inima. Fără să-și dea seama, cartea îi alunecă de pe genunchi ca să ajungă pe jos. Cu disperare, încerca să se convingă că această carte era cadoul unei prietene. Însă minciuna asta nu făcea altceva decât să o deprime și mai mult. De ce își închipuise că va împărți cu doctorul momente intime? Era o prostie din partea ei. În fiecare duminică, imbarca de bună seamă o nouă pasageră, de preferat tânără și drăguță. Și în fiecare duminică, se culca probabil cu ea, după un dejun savuros.

În timp ce se cufunda în fotoliul ei, cu trupul scuturat de hohote de plâns abia stăpânite, se gândea că, totuși, era prea târziu. Pentru că știa că de acum încolo îl iubea cu pasiune pe bărbatul acesta. Că era un sentiment mai puternic decât voința ei. Și nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să plângă.

Capitolul 7

În săptămâna care urmă, Penny nu avu răgaz să-și plângă de milă. Culoarele rețelei unde lucra erau pline de forfotă, asemenea unui stup de albine. Fuseseră lansate noi programe medicale dintre care unul referitor la colesterol. Angus o însărcinase să stea de vorbă cu pacienții, să întocmească un plan general de acțiune împreună cu scenariștii. Dosarul pe care aveau să-l pună la punct urma să fie discutat marți, pe data de opt, în biroul lui Jeremy Wheeler.

Tânăra femeie nu-l mai văzuse pe Justin Welles de la ultima lor plimbare. La ce i-ar fi folosit? Aparent, ziua pe care o petrecuseră împreună pusese capăt relației lor. Seara aceea, doctorul o condusese până acasă și o părăsise cu un „la revedere“ glacial. La rândul ei, se grăbise să-i răspundă pe același ton impersonal.

Zilele următoare se temuse să nu se întâlnească cu el pe neașteptate în vreun birou de la LTV sau la baza turnului Strand, ca altădată... Însă temerile i se risipiseră repede,

pentru că realizatorul îi spusese că Justin avea de rezolvat probleme la centrul de pe Harley Street.

În ziua de marți, intră temătoare în biroul luxos al directorului. Toată echipa era deja venită, și fiecare o salută călduros. Acum se simțea în largul ei în această lume care o impresionase atât de mult, cu câteva luni în urmă. În cele din urmă, își dădea seama că cel care o făcuse să aibă o imagine detestabilă despre oamenii din televiziune fusese Clive. Or, din fericire, nu erau deloc așa.

După ce strânsese toate mâinile care i se întinseseră, Penny aruncă instinctiv o privire prin încăpere, ca și cum căuta pe cineva care nu-i ieșea la socoteală. Apoi Jeremy Wheeler, care termina discuția la telefon, spuse că puteau începe consfătuirea.

– Dar, nu-l așteptăm pe Just... vreau să spun pe doctorul Welles? se trezi întrebând, încurcată.

Chiar așa! Se pregătea să-i spună chirurgului pe nume, inițiativă care ar fi fost foarte deplasată în public. Totuși, în ciuda grabei cu care își rectificase greșeala, domnul Wheeler o privi stupefiat.

– Penny, mă uimești, spuse el amuzat. Nu știam că-l aștepti pe chirurgul și prezentatorul nostru atât de nerăbdătoare. Tocmai mă pregăteam să vă explic motivul absenței lui aici. Este la New York. Vom avea vești de la el înainte de a ne despărți. Doar atât vă spun. Este o surpriză pe care v-am pregătit-o.

După aceste explicații străvezii, fură împărțite copii ale scenariului. Penny o deschise, distrată, pe a sa. Își dădea seama că în sinea ei era foarte dezamăgită. Pentru că dorise,

sperase să-l vadă astăzi. Adevărul era că nu putea să stea mult timp departe de el. Era un lucru inexplicabil însă evident și, deși ar fi vrut, nu putea să facă nimic.

Tânăra femeie oftă și citi primele rânduri ale scenariului. Imediat, avu o tresărire.

– Nu înțeleg asta, observă cu voce tare. Introducerea nu mai este. Redactasem un text despre prevenirea creșterii colesterolului printr-o alimentație sănătoasă. Mâncăm prea multe grăsimi, și...

Angus se agită nervos pe locul lui înainte de a o întrerupe:

– Exact, preciză el. Lipsește o parte din expunerea ta. De fapt, Justin și cu mine am crezut că nu este semnificativ pentru această maladie. În fine, nu eram siguri.

– Nu aveți dreptate, replică ea, sigură pe sine. Este dovedit că în timpul războiului, în Olanda, mesele conțineau o cantitate infimă de grăsime, din cauza raționalizării. În aceste condiții, problemele datorate colesterolului, practic dispăruseră.

– Înțeleg... spuse încet Jeremy Wheeler, cu o expresie perplexă. Probabil că s-a strecurat o neînțelegere. Propun să stăm cât mai curând de vorbă cu doctorul Welles.

Angus încuviință clătinând din cap. Pe urmă, Tim O'Driscoll puse o întrebare referitoare la decorul noii emisiuni. Abia terminase de rostit ce avusese de spus, că se auzi soneria telefonului. Imediat, directorul se grăbi să răspundă.

– Alo? Justin, tu ești! exclamă, jovial. Ce mai faci? Cu atât mai bine! Ce noutăți ai referitoare la afacerea noastră? Bine! Minunat! Splendid! Da, înțeleg.

Tăcu câteva clipe. Era clar că își asculta interlocutorul care îi vorbea despre un subiect important.

– Suntem de acord, spuse în cele din urmă. Aproape am terminat scenariul. Pe urmă, ne vom apuca fără întârziere de proiectul tău. Mai rămâne un lucru pe care ar fi bine să-l clarificăm.

Spunând asta, își îndreptă atenția asupra lui Penny. Stânjenită, aceasta întoarse capul. Într-adevăr, își amintea jenată de intervenția ei hotărâtă. Nu se îndoia că avea dreptate. Dar se exprimase fără diplomație, ceea ce nu era un lucru obișnuit într-o asemenea situație. Era pornită împotriva ei însăși, pentru că era conștientă că răfuielele personale o făceau să-și piardă sângele rece.

– ...aspectele dietetice. Perfect, spuse Domnul Wheeler continuând discuția la telefon. Să fiu sincer, nu sunt specialist. De ce nu vrei să stai de vorbă cu miss Shepherd? E lângă mine. Ți-o dau imediat.

Cu un gest al mâinii, o invită pe Penny să se apropie, apoi îi întinse receptorul. Neavând încotro, ea îl preluă. O îngrozea gândul de a se certa în public cu doctorul. Dar cum să facă altfel? Nu putea refuza să discute cu el. Toată echipa era cu ochii pironiți asupra ei.

– Alo, doctorul Welles? rosti Penny cu un glas pe care nu și-l recunosc.

– Bună, Penny. Ce nu iese la socoteală?

Auzindu-l, se simți ușurată. Slavă Domnului, părea bine dispus. Constatarea aceasta o încurajă și continuă, mai sigură pe sine:

– Am inclus câteva remarce în paginile de prezentare despre colesterol. Am vrut să-i pun pe pacienți în gardă în privința mâncărilor grase. În această optică, eu...

– Scuză-mă, Penny, sunt grăbit. Bineînțeles, am deplină încredere în părerea ta. Contez pe tine să faci adăugarea aceasta pe versiunea finală. Mă surprinde faptul că am putut lăsa deoparte această parte esențială. Bine, în orice caz, ne vedem în mai puțin de două săptămâni. Îmi pare rău că nu ești aici să mă ajuți, pantru că am foarte mult de lucru și abia fac față. Îmi pare rău, dar trebuie într-adevăr să plec. Jeremy o să-ți explice. Pe curând!

Un declic se auzi la celălalt capăt al firului, anunțând că se terminase convorbirea. Buimăcită, tânăra puse receptorul în furcă. În mintea ei era acum o confuzie deplină. Încă o dată, el nu se purtase așa cum se așteptase. În loc să o apostrofeze vehement, îi acceptase cu bunăvoință propunerea. Pe deasupra, se bucurase că o s-o vadă curând. Dar la ce întâlnire făcea aluzie? De bună seamă că Jeremy Wheeler poseda cheia acestei enigme, trase ea concluzia în cele din urmă, îndreptându-și toată atenția asupra lui.

Cu o mână ridicată, directorul le cerea să păstreze liniștea.

– Dragi prieteni, începu el, am o veste importantă! Eзитam să v-o spun înainte de a avea confirmarea. Or, de un minut am obținut confirmarea acesteia. Doctorul Welles va face o operație în direct pentru LTV!

Făcu o pauză ca să savureze efectul pe care îl produsese cuvintele lui asupra auditoriului rămas cu gura căscată. Pe urmă, continuă:

– După cum știți, Justin este un chirurg extraordinar. Încă de la începutul « liniilor vieții », am insistat pe lângă el să participe, în domeniul lui, la unul dintre programe. S-a eschivat tot timpul, pretextând că avea nevoie de un caz unic, exemplar. Colegii lui americani l-au chemat în ajutor, pentru că sunt confrunțați cu o problemă care este exact de competența lui. E vorba despre o tânără pianistă, de multe ori premiată, și care a fost de curând victima unui accident de mașină. Mâinile ei au suferit arsuri grave. Cu toate astea, doctorul Welles este convins că poate să i le salveze. Și eu sunt convins de acest lucru. Așa că vom filma această reușită.

Preț de câteva clipe, o expresie de stupefacție se întipări pe toate fețele celor prezenți, urmată imediat de o explozie de bucurie. Numai Angus Murray rămânea apatic la locul său, cu pieptul aplecat înainte, cu fruntea îngândurată. În jurul lui, hărmălaia se liniștise.

– Cât timp avem la dispoziție? se întrebă retoric Jeremy Wheeler. Nouă zile. Nici mai mult, nici mai puțin. Veți lua avionul miercuri dimineată.

– Nu vom reuși, șopti realizatorul, împovărat. Toată echipa este monopolizată pentru elaborarea emisiunii care urmează. În plus, îți aduc aminte că vineri se va desfășura cocteilul de presă pentru lansarea episodului despre cataractă.

– Fii liniștit, sunt la curent cu toate lucrurile pe care le ai de făcut, Angus. Dar am deplină încredere în tine. Sunt sigur că vei duce la bun sfârșit toate lucrurile pe care le ai de îndeplinit.

Acesta arboră o expresie îndoielnică apoi, ridicând din umeri, se ridică imediat de pe fotoliu ca să iasă din birou.

Colaboratorii îl urmară imediat. Penny, care se hotărâse să lucreze la infirmerie în după-amiaza asta, se duse înapoi, la turnul Strand.

În ascensorul care o ducea la etajul cincisprezece, trecea în revistă evenimentele tumultuoase ale acestei dimineți. În curând, avea să ajungă la New York! Această perspectivă o încânta și o puneă pe gânduri în același timp. De fapt, o singură problemă o neliniștea. Pașaportul ei... mai era valabil? Trebuia să verifice acest lucru. Cât avea să dureze sejurul? Ce haine trebuia să-și ia? Apropo, ce ținută trebuia să adopte pentru întâlnirea cu jurnaliștii despre care vorbise Angus adineauri? Dumnezeule, uitase cu totul să se gândească la lucrul ăsta. De asta trebuia să se ocupe în primul rând!

Între notele pe care le avea de redactat pentru LTV, invitațiile de trimis diferitelor ziare, pregătirilor pentru călătorie, Penny nu avu nici un moment de răgaz toată săptămâna. În consecință, în seara recepției, se simțea epuizată, dar fericită. Într-adevăr, terminase la timp tot ce avusese de făcut. A doua zi, avea să plece cu inima împăcată, hotărâtă să profite din plin de ceea ce considera un fel de vacanță.

Cu aceste gânduri liniștitoare intră, cu zâmbetul pe buze, în sala de proiecție privată. Numeroși critici se aflau deja acolo. Majoritatea dintre ei erau în jurul directorului care făcea tot posibilul să fie amabil cu fiecare. Impresionată de ceea ce vedea, tânăra femeie se opri, prea intimidată să mai facă un pas în plus. Însă Jeremy Wheeler, care o văzuse, o interpelă cu antrenul lui obișnuit:

– Miss Shepherd, veniți aici pentru că am nevoie de ajutor. Domnii ăștia îmi pun întrebări fără milă. Or nu sunt în stare să le satisfac curiozitatea pe plan medical.

El se întrerupse brusc, apoi o privi admirativ cum se apropia de micul grup.

– Dă-mi voie să-ți fac un compliment. Ești încântătoare!

Penny îi mulțumi, înroșindu-se. După lungi șovăiri în fața garderobei sale, alesese până la urmă corsajul și fusta de mătase roșie pe care i le recomandase Clive, pentru balul de la Saint Vicent. Parcă trecuse un secol de atunci, își spuse, fără să simtă nici o urmă de emoție la această amintire.

Stăpână pe sine datorită elogiilor domnului Wheeler, răspunse tuturor cronicarilor cu o seninătate care o surprinse și pe ea. În cele din urmă, descoperindu-l pe Angus ascuns într-un colț, se duse să-l salute. El avea o expresie sumbră, care se luminează când o văzu apropiindu-se.

– Penny, parcă ești o rază de soare în acest tablou cenușiu.

Pe urmă lăsa capul în jos ca să adauge:

– Simt oroare pentru felul acesta de reuniuni mondene. Nu-mi stă în fire. Bineînțeles, dacă aș fi un chirurg eminent, aș fi încântat să mă aflu aici. Însă din păcate, nu e cazul.

Spunând acestea, oftă din adâncul sufletului. Penny, care se încordase, spuse cu o voce ezitantă:

– Vrei să spui că doctorul Welles este prezent?

– Firește. A venit cu o cursă Concorde ieri după-amiază împreună cu Helen și un reporter de la Sunday Times. Dacă vrei să vorbești cu el, cred că este pe la bufet.

Era ca și cum i s-ar fi împlântat un pumnal în piept. Luându-și rămas-bun de la Angus, se îndepărtă clătînându-se

imperceptibil. Buimacă, se uită mașinal în jurul ei. Deodată, locul acesta îi devenea insuportabil și nu mai vroia decât un singur lucru: să fugă... nu conta unde, dar cât mai departe. Și să nu-și mai încrucișeze niciodată drumurile cu seducătorul doctor Welles!

O cuprinse amețea. Se prinse de clanța unei uși să nu cadă. Ca într-un coșmar, vedea din nou ilustrata de pe șalupă. Dedicatia afectuoasă înscrisă pe ea și semnătura... Astfel încât, în timp ce era atașat intim de o altă femeie, o lăsase să înțeleagă că ținea la ea. Penny parcă mai auzea cuvintele duioase pe care i le spusese la ureche, sub coroana stejarului. Nu fuseseră decât niște minciuni!

Palidă, căută cu disperare un scaun liber, pentru că era conștientă că nu o mai țineau picioarele.

– S-a întâmplat ceva, miss Penny? întrebă în clipa aceea o voce gravă, dar plină de căldură, pe care o recunoscuse imediat.

Tresări. Chirurgul era în fața ei și o privea îngijorat. În timp ce repeta întrebarea, Penny observă că era la braț cu o creatură încântătoare, blondă ca un lan de grâu, împodobită cu bijuterii scumpe. Ca într-o străfulgerare, tânăra infirmieră își dădu seama că frumoasa pe care o privea acum nu era alta decât frumoasa necunoscută de la Covent Garden. Își adună toate puterile ca să glumească:

– Nu-i nimic altceva decât obișnuita mea neîndemânare. M-am lovit destul de tare de un fotoliu. Nu este vorba despre o lovitură serioasă, dar am avut o clipă de amețea. Nu-ți face nici o grijă, pentru că deja mi-a trecut.

Spunând acestea, se părea că își revenise și le zâmbi politicos amândurora. Însă în sufletul ei, suferea cumplit.

– Cu atât mai bine, replică doctorul, vizibil ușurat. Să știi că m-ai speriat... Erai albă ca varul.

Pe urmă, adresându-se celei care îl însoțea, adăugă:

– Helen, ți-o prezint pe miss Penny Shepherd, consilierul nostru medical pentru emisiuni.

– Îmi face plăcere să te întâlnesc. Justin îți rostește deseori numele, enumerându-ți toate calitățile. Personal, te admir că poți să-l suportți. Pentru că are un temperament detestabil, nu-i așa? În plus, este distrat. A omis să-ți spună că mă numesc Helen Lampard. Și că lucrez la o agenție de publicitate.

Terminându-și fraza, strânse cu căldură mâna lui Penny. Dar pufni în râs văzând expresia de surprindere de pe chipul interlocutoarei sale. Jignită, Penny se înroși ca un bujor. Pretextând o necesitate urgentă, făcu stânga-mprejur și se îndepărtă cât putu de repede, spre surprinderea doctorului Welles și a invitatei lui.

În clipa aceea, mișcarea mulțimii o conduse în sala de proiecție unde filmul urma să înceapă. În mijloc, Jeremy Wheeler sfătuia pe fiecare să ia loc. Primele rânduri fiind deja ocupate, Penny căuta în zadar un scaun, când Tim O'Driscoll o strigă să-i arate unul, lângă el. Femeia ezită, apoi acceptă, conștientă că Justin Welles, instalat undeva în apropiere, nu o scăpa din ochi.

Lumina se stinse, și în timp ce imaginile familiare ale figurii chirurgului, apoi ale centrului Stanton apăreau pe ecran, Penny regreta atitudinea ei dezinvoltă. De ce îl lăsase să creadă că simțea ceva pentru acest decorator, de vreme ce nici nu putea fi vorba despre așa ceva? Doamne ferește, se purta

din nou ca o adolescentă fără minte! Doar ca să-i stârnească gelozia lui Justin printr-o stratagemă ridicolă! N-avea nici un rost așa ceva. Trebuia să-și revină și să-și stăpânească nervii, își spuse în întunericul sălii.

Hotărâtă să-și controleze mai bine reacțiile, își concentră atenția asupra ecranului. Profesorul MacMillan o opera pe doamna Kehoe. Copleșită de această intervenție interesantă, Penny își îndreptă într-acolo toată atenția. În prim-plan, apăreau detalii pe care nu le putuse vedea din amfiteatru.

În final, apăru pe ecran, colorată în roșu și negru, sigla LTV-ului, în timp ce luminile sălii se aprindeau din nou una câte una. Imediat, într-un elan spontan, asistența începu să aplaude. Intrigată, Penny se întoarse spre vecinul ei.

– Tim, tu ești obișnuit cu asemenea avanpremiere... Ce părere ai? E un semn bun?

– În principiu, da. Dar criticii de televiziune sunt niște oameni mai ciudați. Poate își vor schimba impresiile când se vor întoarce la ei acasă. Ca să le cunoaștem impresiile, este mai bine să așteptăm să le apară articolele. O să le știm când vom reveni de la New York.

Acum, sala se golea încet-încet. Instinctiv, Penny trase cu coada ochiului în direcția în care se așezaseră doctorul Welles și miss Helen Lampard. Însă locurile lor erau deja goale... Probabil că plecaseră înainte de terminarea programului. Gândul acesta o făcu să i se strângă inima.

Și-i închipuia cinând într-un separeu dintr-un restaurant în vogă al capitalei. La lumina lumânărilor, miss Lampard era mai seducătoare ca oricând, și-l sorbea din priviri, ca altădată, la operă.

– Cum ajungi la aeroport, mâine dimineată? o întrebă deodată Tim, curmându-i în felul ăsta firul gândurilor.

Femeia clipi din ochi de parcă atunci s-ar fi trezit din somn.

– Nu știi, spuse după o clipă. La ce oră e zborul?

– Din câte-mi aduc aminte, e cu noaptea în cap. Angus și cu mine am rezervat o mașină a LTV-ului să ne ducă acolo. Dacă vrei, ești binevenită cu noi. Spune-mi adresa și trecem să te luăm.

– Ce drăguț din partea ta, îi răspunse privindu-l binevoitoare. Ah... dacă toată lumea ar fi atentă ca tine, domnule O'Driscoll.

Oftă, descumpănită, apoi reluu imediat:

– Locuiesc pe strada Lester, la numărul 51. Am să vă aștept în fața casei. Mulțumesc mult.

– Cu plăcere, este firesc între prieteni. Apropo...

Decoratorul se ridică grăbit. Aparent, era stânjenit și vroia să facă ceva. Tuși zgomotos înainte de a continua:

– ... vroiam să te rog ceva. În curând am să mă căsătoresc cu femeia visurilor mele, dar nu știu ce alegere să fac, din moment ce mi-a cerut să-i fac cadou un parfum. Or, trebuie să recunosc că nu prea mă pricep în domeniu. Din cauza asta, ți-aș fi recunoscător dacă m-ai ajuta când vom ajunge acolo.

Tăcu, apoi o privi cu o expresie neîncrezătoare. Cât despre Penny, ea nu știa ce să mai facă să nu pufnească în râs.

– Fii liniștit, Tim, îi răspunse cu o expresie impasibilă. O să căutăm împreună ceva frumos. Îți promit.

Ajunsa acasă, Penny se cufundă în canapeaua din salon, cu zâmbetul pe buze. De fapt, nu râdea de decorator, ci de ea

însăși. Pentru că tentativele astea de a-i stârni gelozia lui Justin Welles i se păreau acum și mai derizorii. Tim O'Driscoll nu era în nici un caz rivalul ideal! În măsura în care era îndrăgostit la nebunie de viitoarea lui soție. El nu căuta de altfel să ascundă acest lucru, pentru că invitase toată echipa să asiste la ceremonie. Bineînțeles, și pe doctorul Welles.

De fapt, Penny era singura care nu știuse acest lucru până astă-seară. Decoratorul părea surprins. În condițiile astea, era clar că manevra ei în sala de proiecție nu putuse decât să-l distreze pe chirurg.

Neștiind ce să facă... să râdă sau să plângă, tânăra femeie aruncă o privire spre pendula așezată pe șemineu. Era târziu. Se simțea deodată obosită.

Acasă, abia intră în așternut și adormi imediat.

Capitolul 8

Penny își pusese ceasul deșteptător să sune la șase, dar se trezi mult mai devreme. Într-adevăr, nu mai putea să doarmă când perspectiva voiajului pe care urma să-l facă era atât de incitantă.

Intră în bucătărie unde bău încet o cană cu ceai cald, după care începu să se pregătească în grabă. Deschizând obloanele de la fereastra camerei sale, remarcase că afară era destul de răcoare, astfel încât își luă o jachetă de lână verde pal, asortată cu fusta plisată.

Nu după mult timp, coafată și machiată, ieși pe peronul casei și închise ușa fără zgomot. Karen se întorsese târziu de la Saint Vicent și nu vroia să o deranjeze. Cu valiza așezată la picioare, Penny se uită de jur-împrejur trăgând adânc aer în piept. Ziua promitea să fie frumoasă pentru că deja un soare magnific apăruse la orizont, făcând cerul să devină purpuriu. Văzându-l, tânăra femeie zâmbi nostalgic. Îi trecu prin minte imaginea micii ferme din Kent unde locuiau

părinții ei. Când era mică, îi văzuse de multe ori trezindu-se dis-de-dimineată... atunci când câmpul era scaldat în acest roșu-auriu.

În clipa aceea, zgomotul unui motor îi întrerupsese firul visului. O mașină de la LTV întorcea la colțul străzii. Făcu semn cu mâna și șoferul opri mașina chiar în fața casei sale. Îi deschise portbagajul ca să-i pună lucrurile înăuntru, apoi urcă la volanul mașinii în timp ce ea intra în partea din spate a automobilului, alături de Tim. Angus se găsea pe locul din față și își citea ziarul. Amândoi bărbații o întâmpinară cu căldură. Limuzina porni spre aeroportul Heathrow.

– Presa vorbește despre noi! exclamă deodată realizatorul, privind atent pagina pe care o avea în fața ochilor. Justin o să fie furios, trase concluzia.

– De ce? întrebă Penny pe un ton detașat.

Cu toate că nu vroia să se intereseze de persoana doctorului Welles, nu putea să-și stăpânească o vie curiozitate. Se întreba de ce numele chirurgului apărea astăzi într-un articol. Nu era singura intrigată, pentru că decoratorul se aplecă spre Angus ca să audă continuarea.

– Ascultați, continuă acesta din urmă citind pasajul cu voce tare. „Celebrul și distinsul chirurg Justin Welles, a cinat aseară la Berkeley, unul dintre restaurantele cele mai frecventate ale capitalei. Era însoțit cu această ocazie de încântătoarea Helen Lampard, cea mai dinamică și mai fermecătoare agentă de publicitate din generația ei. Poate se antrenau pentru „Liniile vietii“, viitoarea emisiune pe teme medicale lansată de rețeaua LTV, pe care eminentul profesor o va prezenta în curând...

Poate este vorba despre un subiect personal... Unele guri indiscrete afirmă într-adevăr că nu se mai părăsesc. Vom fi în curând martorii unei logodne?”

După ce termină fraza, Angus împături ziarul înainte de a comenta pe un ton vădit satisfăcut:

– Întotdeauna am fost convins că a fost o alegere bine gândită să-l avem colaborator pe doctorul Welles. Nu numai că este un doctor extrem de competent dar în plus, calitățile lui de seducător ne lansează o avanpremieră. Ceea ce este excelent pentru audiența programului nostru.

La aceste cuvinte, Tim pufni în răs în timp ce Penny se afundă în scaunul ei, încercând să pară indiferentă. În realitate, această veste îi confirma dureros temerile. Fără nici o îndoială, între chirurg și miss Lampard exista o legătură intimă. Ar fi fost ridicol de acum înainte să continue să spere contrariul.

Penny își scutură capul, ca și cum ar fi vrut să alunge gândurile negre care o copleșeau. Era hotărâtă să nu risipească plăcerea acestui voiaj din cauza unor frământări inutile. Uitându-se pe fereastră, văzu că se apropiau de clădirea uriașă a aeroportului. Restul echipei, scenariștii și tehnicienii, îi întâmpinară cu bucurie.

Nu după mult timp, erau preocupați de formalitățile de înregistrare, apoi se imbarcă într-un Boeing 747 al liniei Panam. Avionul decolă de pe pistă cu un zumzet înfundat. Așezată lângă hublou, Penny admira casele, apoi câmpurile care se îndepărtau și deveneau imperceptibile. Acum, aparatul zbura în înaltul cerului, în mijlocul norilor. Își desfăcu centura și își îndreptă atenția asupra lui Angus. Acesta ocupa locul de lângă ea. Era alb la față ca un cearșaf.

– Am rău de înălțime, îi explică el întâlnindu-i privirea neliniștită. S-ar părea că este o problemă nervoasă.

Spunând acestea, făcu o mutră pocăită și se adânci în studierea dosarului pe care îl avea în față.

– Poftim, ia asta! îi spuse Penny întinzându-i o pastilă pe care o scosese din geantă. E un remediu rapid. În cinci minute, ai să te simți mai bine.

Realizatorul se grăbi să-i mulțumească, după care o sună pe stewardesă pentru un pahar cu apă. După ce luă pastila și bău toată apa din pahar, o privi recunoscător pe Penny.

– De bună seamă, miss Shepherd, ești indispensabilă la toate nivelurile, preciză el pe un ton glumeț.

Chipul bărbatului își recăpătă culorile și acum părea mult mai relaxat. Tânăra infirmieră răsuflă ușurată și îl privi încruntată, ca și cum ar fi fost furioasă.

– Sinceră să fiu, nu ești deloc chibzuit, spuse femeia după câteva clipe. În calitate de membră a corpului medical, îți repet pentru a suta oară că ar trebui să te mai relaxezi din când în când, în loc să muncești fără încetare. Regimul de viață în care te complaci este inuman și mă tem că mai devreme sau mai târziu ai să plătești scump. Sănătatea nu este un capital care nu se uzează. Te rog să te menajezi.

Cu toate astea, realizatorul fu amuzat de seriozitatea cu care se exprimase asistenta. În aceste condiții, Penny ridică din umeri, capitulând. La urma urmei, era imposibil să ai grijă de oameni dacă ei nu vroiau acest lucru, trase ea concluzia. De altfel, un miros plăcut de ouă prăjite începuse să-i gâdile nările, anunțând micul dejun. Ajuns în dreptul ei, un steward îi așeză o tavă în față în timp ce Angus o refuză pe a lui cu un

gest îngrozit. Aceasta nu o împiedică pe Penny să se înfigă cu o poftă grozavă în micul dejun care îi fusese servit.

După ce termină de mâncat, prinse curaj să pună întrebarea care îi stătea pe limbă încă de la plecare:

– Doctorul Welles nu ne însoțește? întrebă cu o voce cât putu de neutră.

– Nu. Se va întoarce la New York așa cum a venit, cu o cursă Concorde, răspunse Angus. Avea de rezolvat urgent câteva lucruri pe Harley Street. Concordul este mai performant decât avionul nostru și astfel va putea să câștige câteva ore prețioase.

Penny încuviință clătinând din cap și nu mai spuse nimic. Această remarcă o făcu să-și dea seama că ea nu avea un loc bine definit în viața trepidantă a strălucitului chirurg. În schimb, era clar că sofisticata Helen Lampard îi convenea de minune. Părea să fie o femeie foarte modernă, care probabil obișnuia și ea să zboare doar cu avioane de lux în toată lumea.

Fără să vrea, Penny se compara cu seducătoarea ei rivală, iar rezultatul nu-i era favorabil. Din cauza cursurilor pentru a deveni infirmieră și a muncii la spitalul Saint Vincent, fusese foarte ocupată în ultimii ani și nu avusese timp să frecventeze restaurantele în vogă. Pe de altă parte, părinții ei nu erau prea înstăriți, așa încât trebuise să aibă grijă singură să-și plătească studiile.

Dar nu regreta nimic, pentru că meseria pe care și-o alesese justifica acum timpul și energia pe care i le consacrase. Era chiar o mare reușită, câtă vreme o făcea astăzi să ajungă la New York.

Ideea asta îi aduse un zâmbet pe buze și ochii migdalați care i se întunecaseră puțin și se luminau din nou. Șocul roților atingând pista aeroportului Kennedy după un timp o făcu să devină bine dispusă.

Colaboratorii de la Channel 5, canalul de televiziune împreună cu care echipa trebuia să colaboreze la filmare, îi aștepta în hol. După obișnuitele prezentări, toată lumea se grăbi să intre în cele două limuzine care îi așteptau în parcare din fața intrării principale. Înainte de a se strecura înăuntru, Penny remarcă, spre marea ei stupefacție că acest gen de mașină impozantă era destul de răspândit în oraș. Într-adevăr, mai multe vehicule similare erau staționate în apropiere.

În timp ce mergeau spre insula Manhattan, cartierul unde se găseau birourile de la Channel 5, Penny făcu ochii mari. Pe străzi, în intersecții, era o circulație atât de intensă încât depășea tot ce văzuse până atunci. Clădiri imense, ale căror acoperișuri abia le vedea se înălțau spre cer. O mulțime compactă, grăbită, intra și ieșea din acești giganți care o fascinau.

În cele din urmă, după ce parcurseseră un drum care i se păru o rețea încurcată de ramificații secundare și sensuri unice, Penny descoperi un turn care părea făcut din oglinzi suspendate. Mult mai înalt decât cel al LTV-ului, strălucea orbitor în lumina puternică a soarelui. Pe fronton, apărea sigla canalului, scrisă cu litere enorme. Angus Murray și Tim O'Driscoll trecură pragul clădirii siguri pe ei. Imediat, Penny îi urmă, străduindu-se să-și ascundă timiditatea care o cuprinsese deodată. De fapt, această construcție colosală o impresiona enorm. În fața ei, tânăra femeie se simțea dintr-o dată mai mică, parcă strivită de colosul care o domina.

Dimineța se desfășură într-o ambianță de lucru. Fu vorba, în primul rând, de problemele operației care trebuia filmată a doua zi la « Franklin Roosevelt Center ». Fiecare își planifică sarcinile pe care le avea de îndeplinit, în deplin acord cu membrii celorlalte echipe.

După-amiază, tehnicienii, Angus și Penny se duseră la spitalul unde urma să aibă loc turnarea. Ca de obicei, odată ajunși în amfiteatru, realizatorul începu să se agite din cale afară. Vizibil aflat într-o neliniște extremă, i se adresă brutal asistentei lui:

– Penny! Vino imediat aici, am nevoie de sfatul tău. Ți propun ca în timpul intervenției să rămâi cu mine în cabina de înregistrare. Aș vrea să-mi semnalezi unghiurile de luat vederi cele mai interesante, cele mai semnificative. În definitiv, ești o expertă, nu-i așa? Dacă o să-mi fii ghid în acest labirint medical, am să reușesc o filmare mai bună decât cea de la Stanton. Ce părere ai?

– Da, este de luat în considerare și aspectul ăsta, răspunse șovăitor cea întrebată. Totuși, nu sunt pusă la curent cu procedeele particulare pe care doctorul Welles le va folosi. De fapt, păcat că nu asistă și el la aceasdtă reuniune, adăugă femeia cu o notă de ironie în glas.

Termina de indicat poziția aproximativă a unei camere când deodată deveni conștientă de prezența cuiva în spatele ei. Instinctiv, se întoarse. Justin Welles îi stătea în față. Ochii lui de un albastru adânc erau cufundați în ai ei. O sclipire amuzată i se citea în priviri în timp ce îi zâmbea cu un aer malițios. Văzându-l, Penny se înroși ca racul.

– Îmi pare rău, dar greșești, miss Shepherd, spuse nou-venitul scoțânduși haina, dar după cum vezi, sunt aici în carne și oase. Gata să răspund tuturor întrebărilor care mi se vor pune. Îmi cer scuze, continuă el întorcându-se către ceilalți prezenți, dar am fost reținut de directorul de la Channel 5. Cu toate acestea, nu mi-am făcut nici o grijă, pentru că știam că Penny îmi va ține locul fără probleme.

Tânăra femeie care se pregătea să-i adreseze câteva replici mușcătoare, își înghiți sarcasmul, de acum inutil. Într-adevăr, chirurgul o privea cu o sinceră bunăvoință. Auzise foarte bine reproșurile pe care le formulase la adresa lui dar nu părea deloc să-i poarte pică. Dimpotrivă, părea să ia în glumă cele întâmplare, ca pe un eveniment fără importanță. Ba mai mult, îi recunoștea calitățile de organizatoare în fața unui auditoriu.

În fața acestei plăcute schimbări de atitudine, Penny uită vorbele răutăcioase pe care le rostise puțin mai devreme și îi zâmbi la rândul ei, conștientă că era suficient un cuvânt delicat din partea lui ca să o facă să se topească asemenea zăpezii la soare. După aceea, restul după-amiezii se desfășură într-o atmosferă destinsă. Justin Welles le explică lui Angus și celorlalți tehnicieni, detaliile care erau neclare. Pe urmă, doctorul le propuse să viziteze centrul spitalicesc. Într-adevăr, aici dispuneau de procedeele cele mai avansate în materie de tratament al rănilor grave produse de arsuri.

Ajunseră la bolnava care urma să fie operată a doua zi. Se numea Lauren Brewton și părea să aibă vreo cincisprezece ani, își spuse Penny când îi văzu fața mică și palidă pe pernă. Mâinile, înfășurate în pansamente albe i se odihneau pe pat, de o parte și de alta a trupului.

Când chirurgul o întrebă binevoitor cum se mai simțea, tânăra îi răspunse cu curaj că era bine, dar mai îmbătrânise o zi. La această glumă, toți cei din echipă pufniră în râs. Lauren râse la rândul ei, și le mulțumi că fuseseră drăguți să treacă pe la ea.

Ieșind din cameră, Penny închise ușa simțind un gol în stomac. Nu putea să nu se gândească la un lucru: dacă doctorul Welles nu reușea să-i poată reda folosința degetelor, tânăra pianistă și-ar pierde pentru totdeauna dreptul de a-și exercita talentul.

Idea asta era de-a dreptul ridicolă, și Penny și-o alungă imediat din minte. Da, fără îndoială, Justin Welles era omul care avea să rezolve situația. În afară de absoluta stăpânire de sine, avea o abilitate, o pregătire care îl plasau pe primul loc pe plan mondial într-o asemenea intervenție.

Mai liniștită, Penny îl privi pe furis. Cămașa lui maro-deschis se asorta cu eleganții pantaloni bej, cu dungă impecabilă și îi punea în valoare negrul de cărbune al părului tuns scurt. Cu chipul lui cu trăsături energice, pomeții înalți, pielea puțin bronzată, era de bună seamă extrem de atrăgător. Mergând alături de el, își simțea inima bătându-i cu putere în piept. Într-adevăr, prezența lui aproape o tulbura profund, cu toate că n-ar fi vrut. În ciuda voinței care îi cerea să fie rezonabilă, simțea totuși o pornire irezistibilă de a se arunca în brațele lui, unde să se cuibărească pentru tot restul zilelor.

Însă era o nebunie să-și închipuie așa ceva, trase concluzia în cele din urmă, cu durere în suflet. Niciodată doctorul nu îi

va mai murmura vorbele tandre care îi scăpaseră, într-o duminică pe malul apei. Și nici nu era de dorit așa ceva, câtă vreme nu era disponibil. Frumoasa Helen Lampard urma să-i devină cât de curând soție, după ceremonia oficială. Va fi invitată și ea la nuntă? Gândindu-se la așa ceva, simți un nod în gât în timp ce un val de tristețe o copleșea.

Când grupul format din colaboratorii de la LTV ieși din vastul parc de la « Franklin Roosevelt Center », se însera. În vreme ce se despărteau pentru a ajunge la hotelul unde erau cazați, medicul se întoarse spre Penny ca să-i propună să ia împreună un taxi. Ea acceptă de îndată. În timp ce mașina își croia drum prin înghesuiala de pe străzi obișnuită la ora asta, Justin Welles îi arăta în trecere principalele monumente sau curiozități ale New York-ului: Empire State Building, cartierul Broadway, Chinatown.

Penny era încântată, pentru că doctorul se dovedea un ghid fermecător, care deținea arta de a rezuma aspectele cele mai tipice ale locului pe care i-l arăta.

Femeia îl asculta, încântată de această plimbare neașteptată. Deodată, șoferul făcu un viraj mai brutal și doctorul o atinse cu umărul. Imediat, el își ceru scuze în timp ce Penny se trăgea înapoi, tulburată. De fapt, atingerea lui o făcu să resimtă un curent electric parcurgând-o din cap până în picioare.

După un drum destul de lung care i se păruse că nu durase mai mult de o secundă, mașina se opri în fața unei intrări luminate cu litere fluorescente. Coborând, Penny citi: « Hotel Edison ».

Jeremy Wheeler, care alesese locul șederii lor, era un om cu bun-gust, își spuse femeia când intră în holul savant decorat cu tablouri și statui. Îl văzu pe Tim O'Driscoll care stătea de vorbă cu un angajat al hotelului. Văzând-o, decoratorul o interpelă:

– Am o surpriză plăcută, o anunță, vizibil satisfăcut. Colegii noștri de la Channel 5 ne invită să cinăm la restaurantul din Greenwich Village.

– Ce idee minunată! exclamă Penny bătând din palme.

Din păcate, bucuria i se risipi imediat văzând expresia contrariată a doctorului.

– Îmi pare rău, declară el, dar nu pot să vin cu voi. Trebuie să mă odihnesc, gândindu-mă la operația de mâine și cred că am să rămân acasă. De altfel, s-ar părea că aici, sala de mese este o încântare a ochiului. Tavanul este ornat cu picturi datând din secolul nouăsprezece. La lumina lumânărilor, trebuie să fie splendid.

La aceste cuvinte, Penny avu impresia că o privea atent. Preț de o clipă, i se păru că vroia să mai spună ceva. Îi va cere să rămână cu el? Dar chiar în clipa aceea, cineva din echipa hotelului interveni între ei să le spună că, din păcate, li se rătăciseră cheile. Cuprins de zăpăceală, el le propuse să meargă la bar, unde să bea un aperitiv oferit de direcție.

Ca un irlandez get-beget, Tim începu să protesteze zgomotos, lucru care nu deranjă prea mult pe nimeni, pentru că era foarte clar că își păstrase o expresie jovială și că proasta dispoziție nu era decât de suprafață.

Odată așezați pe fotoliile de piele arămie, cei doi bărbați comandă fiecare câte un whisky. Penny, căreia îi plăceau băuturile mai slabe, optă pentru un pahar cu vin alb.

Terminară de băut când băiatul în uniformă veni să le spună că totul era acum pus la punct și că erau așteptați la recepție.

Invocând mii de scuze, recepționarul le comunică numerele camerelor care le fuseseră rezervate. În ascensor, Tim își luă rămas-bun de la Penny și Justin la etajul doi, în timp ce ei urcară până la șapte.

– Eu am 701, constată chirurgul aruncând o privire la plăcuța de plastic pe care o ținea în mână. Tu?

– Eu, 721.

– Cred că nu suntem prea departe unul de altul, spuse el, cu o sclipire malițioasă în adâncul ochilor. În condițiile astea, am să te conduc. N-aș vrea să te rătăcești. În definitiv, Angus are dreptate când repetă tot timpul că ești indispensabilă.

Neștiind cum să-i interpreteze cuvintele, Penny nu spuse nimic, mărginindu-se să-și contemple vârfulurile pantofilor. În sfârșit, spre marea ei ușurare, ușile culisante se deschiseră. În fața lor se întindea un culoar tapetat în oranj. O mocheta groasă de culoare maro le înăbușea zgomotul pașilor.

Mergeau fără să spună un cuvânt, uitându-se atenți la ușile pe lângă care treceau. Deodată, Penny se opri în fața uneia.

– Ei bine, mi se pare că am ajuns, declară pe un ton care ar fi vrut să fie degajat, fără să reușească acest lucru.

Într-adevăr, o tensiune insuportabilă se instalase în timp ce stăteau față în față. Nici un sunet nu se auzea din camerele lângă care erau și acest calm nefiresc o impresiună pe Penny. După tumultul străzii, acest brusc moment de intimitate cu

doctorul Welles căpăta o dimensiune care o speria. În mod inexplicabil, se simțea singură pe lume cu el și o cuprinse amețea.

– Sper să te distrezi astă-seară, rosti bărbatul cu o voce calmă și gravă.

– Mulțumesc.

– Atunci, noapte bună.

Spunând acestea, el făcu stânga-mprejur ca să se îndepărteze. Apoi făcu dintr-o dată cale-ntoarsă. Se apropie de tânăra femeie care împietrise, fascinată de silueta înaltă ce o domina.

Privind-o cu o gravitate neobișnuită, bărbatul ridică mâna să o mângâie pe față. Pe urmă, aplecându-se spre ea, puse stăpânire pe buzele ei cu o putere și în același timp blândete, care o bulversă până în adâncul ființei. Lacrimile îi umezeau obraji în timp ce el îi murmură cuvinte tandre pe care nici nu le mai auzea, atât era de emoționată.

Când deschise din nou ochii, îl văzu contemplând-o cu adorație și inima începu să-i bată violent. Pentru că speranța renăștea în ea. O iubea sincer, la fel ca ea? gândea Penny în timp ce bărbatul o îmbrățișa cu ardoare.

Îl adora din toată inima, pentru că de acum înainte era absolut sigură că nu va mai putea trăi fără el.

Capitolul 9

Restaurantul la care echipa LTV era invitată de cei de la Channel 5 se dovedi un loc plăcut și distractiv. Mâncărurile variate erau excelente, și o cântăreață acompaniată de orchestră, anima atmosfera. Așezată lângă Tim, Penny răspundea cu un aer distrat întrebărilor care îi erau puse. De fapt, mintea îi era altundeva. În ciuda eforturilor de a participa veselă la conversație, se gândea tot timpul la Justin Welles. Parcă simțea și acum tandrețea cu care o îmbrățișase și o sărutase. Îi părea rău că nu era și el aici, pentru că în mod curios, a nu împărtși cu el clipele fericite parcă îi răpea un pic din plăcerea momentului. Așa deci, își spuse Penny aplaudând spectacolul, de acum înainte fericirea ei era în mâinile doctorului Welles. Nu ar fi folosit la nimic să nu recunoască acest lucru.

Când se întoarse la hotel, se mai gândea melancolică la asta. Dar era atât de obosită încât abia așezată în pat, adormi

imediat. A fost un somn greu, și se trezi dimineța gata să înfrunte cu dinamism ziua de lucru care se anunța laborioasă.

După un mic dejun copios pe care îl termină repede, tânăra femeie ieși pe hol. Ideile întunecate care o făcuseră să nu fie liniștită în ajun se risipiseră cu totul. Încrezătoare în viitor, sigură pe ea, Penny ajunse la grupul de tehnicieni care vorbeau cu Angus.

Îmbrăcase o rochie roz care i se potrivea de minune și în vreme ce ceilalți îi făceau complimente pentru frumusețea ei, Penny contempla un colț de cer albastru care se contura dincolo de ferestre. Nu după mult timp, veni scenaristul pe care îl așteptau, și toată lumea urcă în mașinile destinate să-i conducă la « Franklin Roosevelt Center».

Odată ajuns în cabina de înregistrare, Angus începu să se agite dând din mâini, aparent foarte nervos. Cu coada ochiului, Penny îl supraveghea, neliniștită. Bineînțeles, atmosfera care preceda o acțiune importantă era totdeauna încordată, însă prin neliniștea lui, realizatorul ridica foarte mult tensiunea enormă care stăpânea amfiteatrul.

Lăsându-l deoparte pe Angus, Penny își îndreptă atenția asupra ecranelor luminoase pe care le avea în față. În ele, se profilau siluetele celor doi operatori care trebuia să filmeze operația. Era clar că stăteau de vorbă cu anestezistul și cu doctorul Welles. Cel din urmă, stând în picioare lângă tuburile cu oxigen, le explica primele planuri de turnare. Vocea lui caldă și gravă, amplificată de microfoane, răsuna în cabina de

înregistrare, tulburând-o pe tânăra infirmieră. Deodată, își aminti cuvintele blânde pe care i le șoptise la ureche cu o seară înainte.

Angus o bătu pe umăr, arătându-i ecranele mici plasate în fața lor. Într-adevăr, în câteva minute, tânăra pianistă rănită avea să fie adusă pe masă, sub lampa mare și rotundă care lumina ca un soare. Soarta ei depindea de priceperea și stăpânirea de sine a chirurgului.

Totuși, erau toate șansele de reușită, își spunea Penny privind trăsăturile impasibile ale chipului doctorului. Obiectivul camerei era fixat pe fața lui care apărea în prim-plan, arătând clar expresia concentrată pe care o afișa. La intrarea pacientei adormite, doctorul ridică privirea albastră și Penny fu frapată de gravitatea pe care o trăda.

Pe urmă, se aplecă asupra adolescentei, în vreme ce o tăcere adâncă luă locul freamătului din clipele precedente. Chiar Angus, care dirija de la distanță mișcările tehnicienilor, se exprima pe un ton mai scăzut. Atentă la degetele experte care mânuiau instrumentele chirurgicale cu dexteritate, Penny îl sfătuia cum să aleagă unghiul cel mai interesant.

Înconjurat de un personal cu înaltă calificare, specializat în grefele de piele la persoanele atinse de arsuri grave, Justin Welles opera cu gesturi precise, măsurate. Era prompt și extrem de eficace. Fascinată, Penny îl privea cu admirație cum lucra. Niciodată nu asistase la o operație atât de strălucită. De acum, reușita era o certitudine...

În clipa aceea, lacrimi de emoție îi încețoșară privirea, pentru că se gândea la tânăra pianistă salvată de un handicap

fizic ce i-ar fi năruit cariera. Fără îndoială, doctorul Welles era un magician veritabil, capabil să facă miracole.

– Este extraordinar, izbucni deodată Angus, care manifesta o mare bucurie. Omul acesta e un geniu și avem niște imagini excepționale cu prestația lui. Datorită lui, indicele de audiență a emisiunii va crește sensibil, bag mâna-n foc pentru asta!

Entuziasmul lui era contagios și atunci când practicianul termină în sfârșit ce avea de făcut, făcându-le semn brancardierilor că pot să ia bolnava, Penny și realizatorul erau gata să aplaude.

Ca și cum le-ar fi citit gândurile, Justin își aținti ochii albaștri asupra obiectivului unei camere, apoi le adresă un zâmbet călduros.

Imediat, realizatorul sări în picioare.

– Trebuie să-l felicităm, decretă acesta prinzându-și colaboratoarea de braț. Repede! Să ne grăbim să fim primii!

Penny nu avu timp să-și dea seama cum stăteau lucrurile, că deja o antrena pe culoarele spitalului. Chirurgul se găsea în camera de repaus, când cei doi cerură gardianului de la ușă permisiunea de a-l vedea. Aceasta încuviință din cap și le dădu voie să intre. Doctorul Welles încă nu își scosese bluza, dar își dăduse jos calota și masca de tifon. În ciuda faptului că operația durase ceva timp, trăsăturile lui nu trădau nici un semn de epuizare. Dimpotrivă, chipul îi radia nefiresc, de parcă ar fi fost vorba de o seninătate de necrezut.

O stagiară îi aduse o cană de cafea, înroșindu-se imediat. Văzând-o cum se îndepărtează cu pas nesigur, Penny schiță un

zâmbet amuzat și indulgent în același timp. Într-adevăr, își aducea aminte cât de mult o intimidase și pe ea la prima întâlnire. Din fericire, de atunci se obișnuise cu caracterul său, cu aureola de celebritate la nivel mondial. Dar până la urmă, nu fusese deloc ușor.

Astăzi, chiar în clipa asta, nu mai simțea nici o teamă. Și cu o sinceritate fără reținere, se grăbi să îl felicite, după care Angus îi strânse cu nădejde mâna.

Totuși, spre marea ei încurcătură, în loc să-i răspundă ceva, medicul păstră tăcerea privind-o cu o tandră insistență care îi accelera ritmul bătăilor inimii. Dezorientată, căuta în zadar un mijloc de a scăpa de tulburarea care o copleșea, moment în care realizatorul rupse farmecul situației, întrebându-l pe chirurg pe un ton dintr-o dată neliniștit:

– Scuză-mă, Justin, dar ai timp după-amiază o oră-două? Channel 5 îmi pune la dispoziție un studio ca să proiectez probele și aș vrea să fiu sigur că poți să le vezi și tu. Nu se știe niciodată, nu-i așa, dar poate să se strecoare vreo greșeală, și...

– Îmi pare rău, îl întrerupse practicianul binevoitor, dar sunt obligat să mai rămân aici ca să-mi duc treaba până la capăt. Dar fii liniștit, pentru că eu cred că miss Shepherd este suficient de pregătită ca să verifice înregistrările pe care le-ai făcut. Eu unul, am toată încrederea în ea. Altfel, nu te-aș lăsa pe mâinile ei.

Spunând acestea, o sclipire malițioasă i se putu citi în ochii azurii. Trebuie spus că tensiunea crescândă a lui Angus era un spectacol destul de comic. Într-adevăr, aceste ultime cuvinte

ale medicului nu îi temperaseră balansul de pe un picior pe celălalt, ca și cum s-ar fi aflat pe un mușuroi de furnici.

– Bine, în cazul ăsta, propun să plecăm imediat, lansă el întorcându-se spre Penny. Nu avem timp de pierdut dacă vrem să terminăm totul până diseară. Apropo, când avem avionul?

– În jurul orei șapte. Am să verific ora înscrisă pe bilete, preciză tânăra femeie oftând dezamăgită.

În realitate, sperase că va avea o jumătate de zi liberă. În această perspectivă, consultase chiar un ghid turistic al orașului. Împreună cu Tim O'Driscoll, se gândise chiar să meargă să cumpere faimoasa sticlă de parfum promisă, într-unul din magazinele luxoase de pe Charley Street. Din păcate, toate aceste planuri fuseseră înăbușite din fașă, își spuse femeia încercând să-și ascundă dezamăgirea.

– Trebuie să-mi iau rămas-bun de la voi, spuse chirurgul. Ne vedem la aeroport. Ne întoarcem cu același avion.

Penny își dădea seama că, vorbind așa, se adresa atât realizatorului cât și ei. Cu toate astea, privirea lui de un albastru intens rămânea ațintită numai asupra ei. După o clipă care i se păru că durează o veșnicie, el întoarse încet ochii și se îndepărtă repede spre ușa care ducea în camera învecinată.

După-amiaza fu exact așa cum ea nu ar fi vrut să fie. Nu numai că nu aveau timp să răsufle, dar Angus se enerva tot timpul pentru cele mai mici detalii. Penny îi repetă de mai multe ori că după părerea ei, imaginile înregistrate dimineață erau perfecte. Cu toate astea, realizatorul găsea tot timpul câte

un cusur secvențelor filmate. După părerea lui, fie că nu prezentau nici un interes, fie că lipsea un plan pe care cameramanul îl omisese. Pe urmă, măsura încăperea cu pași mari afișând o expresie îngrijorată.

Această atmosferă extrem de tensionată o epuiză în cele din urmă pe colaboratoarea lui. Mai târziu, când Penny se întoarse la hotel să-și ia bagajele, se simțea terminată, fără pic de energie. În taxiul care îi conducea la aeroportul Kennedy, Angus începu din nou să se agite. Acum se plângea de drumurile lungi care îl îmbolnăveau. Și Penny își aminti de dificultățile pe care le avusese la venirea la New York.

Imediat, răscoli prin geantă să caute remediul care o ajutase o dată, la zborul de la venire. Din păcate, nu reuși să găsească folia cu pastile. Auzind aceasta, realizatorul se înfundă în scaunul său, palid, tras la față.

Neliniștită, Penny îl privea pe furis. Era clar că lui Angus îi era teribil de frică să meargă cu avionul. Însă nu îndrăznise să spună asta niciodată, nimănui. Asta nu l-ar fi făcut să pară ridicol, pentru că această fobie era foarte des întâlnită la persoanele surmenate. Dacă ar fi știut acest lucru, probabil că realizatorului nu i-ar fi fost rușine să se adreseze unui doctor.

Vehiculul se opri în fața porții R a aerogării. În timp ce se îndreptau spre înregistrare, Penny parcurgea holul cu o privire pe furis. Într-adevăr, spera să-l vadă pe doctorul Welles, căruia i-ar fi cerut un sfat în legătură cu starea de sănătate a lui Angus. Pentru că era clar că acest lucru o pune pe gânduri.

Deodată, se încordă, pentru că îl văzuse stând de vorbă cu o funcționară de la primiri. Imediat, se grăbi să ajungă la el. În momentul în care ajunsese în spatele lui, doctorul se întoarse ca și cum i-ar fi simțit prezența.

– Bună seara, Penny, îi spuse zâmbindu-i radios. Tocmai vorbeam despre tine. O întrebam pe domnișoara dacă ți-a înmănat deja cardul de imbarcare. În cele din urmă, constat că nu. Locul de lângă mine nu este ocupat. Ți-ar plăcea să vii acolo? Vreau să adaug că este un loc la hublou.

– Accept cu plăcere, răspunse cea întrebată, aparent nepăsătoare.

Buna lui dispoziție o încânta, făcând-o să-și uite toate grijile. Totuși, Angus care se apropia împingând un cărucior cu bagaje, îi atrase din nou atenția și se încruntă, contrariată. Într-adevăr, silueta lui părea gârbovită ca a unui bătrân, și fața parcă-i era de ceară. Era transpirat pe frunte.

Instinctiv, Penny îl atinse pe Justin pe mână ca să-l avertizeze că se întâmpla ceva. Nu avea nici un rost, pentru că doctorul remarcase imediat expresia descompusă și purtarea neobișnuită a realizatorului.

– Angus, nu te simți bine? îl întrebă apropiindu-se grăbit de el.

– Mă doare în partea stângă... spuse Angus, încet.

Abia rostise răspunsul că scoase un geamăt, în vreme ce se îndoi brusc, fulgerat de o durere cumplită. Acum, zăcea întins fără cunoștință la picioarele doctorului.

– Valiza mea! exclamă doctorul la adresa lui Penny. Am înăuntru un stetoscop. Adu-mi-l repede!

Tânăra infirmieră se precipită spre biroul de înregistrări de unde se întoarce imediat ținând în mână instrumentul solicitat. De îndată, Justin îl aplică pe pieptul bolnavului ca să-i asculte bătăile inimii.

– E un infarct, rosti el privind-o deodată grav, încordat. Poți să-i faci respirație gură la gură în timp ce eu îl apăs pe piept?

Pe urmă, se uită vizibil îngrijorat la mulțimea de oameni care se strânsese în jurul lor.

– Dați-vă puțin înapoi, vă rog, le ordonă autoritar. Omul ăsta are nevoie de aer și de o ambulanță, adăugă el. Să cheme cineva una, de urgență! E o chestiune de viață și de moarte.

Apoi, fără să se mai preocupe de panica pe care o produsese răspusele lui, Justin Welles se aplecă din nou asupra lui Angus și începu apăsările pe piept. Penny nu stătu nici ea pe gânduri trecând la treabă și nu după mult timp, eforturile le fură răsplătite. O tresărire scurtă agită trupul bolnavului. Practicianul, care își lipise urechea de coastele celui întins pe jos, încerca să găsească cea mică urmă de reanimare. În sfârșit, chipul lui neliniștit afișă o expresie de ușurare.

– Aorta a început din nou să funcționeze, murmură el. Sper să fi acționat suficient de repede.

Doctorul se ridică dintr-o dată, apoi declară:

– Aveți grijă de el! Mă duc să văd dacă ajutoarele vor veni la timp.

Membrii serviciului de securitate al aeroportului erau preveniți și încercau să-i țină pe curioși la distanță. După ce le

spuse cum stăteau lucrurile, Penny le mulțumi pentru înțelegere cu un zâmbet, apoi se uită la trupul lui Angus, întins pe pardoseala de gresie. Aparent respira normal, cu toate că încă nu-și venise în fire.

Afară, se auzi zgomotul unei sirene. Imediat, în holul aeroportului intrară brancardierii îmbrăcați în alb. În mașina lansată cu toată viteza către spitalul cel mai apropiat, așezată în fața lui Justin care controla tot timpul respirația colaboratorului lor, Penny avea impresia curioasă că era detașată de realitate. Evenimentele se succedaseră într-un ritm infernal... își spunea privind fix geamul din fața ei. Perdelele albe fuseseră trase deoparte și în partea din spate, îi defilau prin fața ochilor străzile întortocheate ale New York-ului. La ora aceea, restul echipei probabil zbura deasupra oceanului.

Chirurgul se ocupă de formalitățile de internare, în timp ce Penny aștepta pe un culoar unde plutea un ușor miros de alcool și eter amestecate. După câteva minute, medicul veni lângă ea și o asigură că totul era bine.

– Angus nu mai e în pericol, declară el prinzând-o de umeri, privind-o în ochi.

Tânăra femeie oftă adânc apoi, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc cu putință, se cuibări la pieptul lui. Chirurgul îi mângâie părul fără să spună un cuvânt. Rămaseră așa multă vreme, fără să se clintească, înainte de a se despărți.

– Bietul Angus... declară ea atunci. I-am repetat de atâtea ori că i se poate întâmpla așa ceva. Însă e foarte încăpățânat. N-a vrut să țină seama de spusele mele.

– De acum, va fi obligat. Cel mai bine ar fi să-și schimbe meseria. Ritmul năucitor de lucru în televiziune i-ar putea fi fatal. Creierul nu i-a fost atins și dacă pe viitor va fi mai prudent, mai are mulți ani de trăit.

Doctorul, afișând o expresie nelămurită, continuă:

– Acum, mă întreb ce se va întâmpla cu noi? Ultimul avion de astăzi cu care am fi putut ajunge acasă a plecat, iar următorul este abia mâine dimineată.

– Ce vrei să spui? întrebă Penny făcând ochii mari.

– Păi... doar că suntem singuri împreună, undeva... departe de casă. Vrem sau nu...

Femeia se încordă imediat, pentru că aceste cuvinte îi trezeau vechea neîncredere.

– Îmi pare rău, se scuză ea pe un ton rece privindu-și vârfurile pantofilor cu o aparentă indiferență.

– Mie nu, spuse el ridicându-i ușor bărbia. În realitate, mărturisesc că sunt încântat.

Făcu o pauză.

– Miracolul pe care îl sper, este ca bagajele noastre să se fi întors misterios la hotel, camerele noastre să mai fie libere pentru o noapte și, în sfârșit, restaurantul meu preferat să mai aibă o masă disponibilă pe care vreau să o rezerv imediat. Ce părere ai, miss Shepherd?

În ochii lui azurii era o sclipire malițioasă, amestecată ciudat cu o întrebare gravă. Ca și cum se temea să nu-l refuze.

– Oh, Justin! exclamă Penny, neputând să-și ascundă bucuria. Ar fi minunat!

– Perfect, trase el concluzia, malițios. De fapt, adevărul este că am pus la punct desfășurarea serii care urmează, dând câteva telefoane de la recepția spitalului. Cu toate astea, aveam bineînțelele nevoie de confirmarea ta.

Femeia pufni în râs, fiind prea fericită ca să se înfurie. După o oră, erau așezați la o masă pe o terasă intens luminată, decorată cu plante ornamentale mari. Chirurgul făcu comanda de mâncare fără să mai consulte meniul. Ospătarul le aduse farfuriile și le așeză în fața lor, întreținându-se cu clienții de parcă s-ar fi cunoscut de o viață.

– Îl cunosc pe Andrew de cinci ani, îi spuse doctorul acoperindu-i mâna cu a lui. De fiecare dată când ajung la New York cu treburile mele, cinez aici.

Mâncarea se dovedi delicioasă, așa cum promitea cadrul. Calcanul prăjit, într-un sos acrișor, urmă platoului de stridii. Platoul cu deserturi o făcu pe Penny să exclame de încântare.

Tot gustând mâncărurile care le erau servite, Justin îi vorbea despre planurile lui de la « Franklin Roosevelt Center». Era în curs de stabilire un acord cu rețeaua LTV pentru viitoarele emisiuni la înalt nivel medical, și o întreba și pe ea ce părere avea despre acest lucru. Penny îi punea întrebări despre un aspect sau altul pe care nu-l înțelegea. Îi răspundea imediat, plin de interes. În clipa aceea, femeia își dădea seama că trecuse de poarta paradisului. Într-adevăr, nimic nu era mai important decât momentul acesta privilegiat care îi reunea în centrul acestui oraș, la mii de kilometri distanță de casele lor.

Curios lucru, lui Penny i se părea că între ei nu mai existau opreliști. De altfel, cu bună știință, refuza să se gândească la ce se va întâmpla mâine. Poate că el se va grăbi să ajungă acasă pentru a se întâlni cu Helen Lampard... Ea era singura femeie la care se gândea? Cu toate acestea, astă-seară, profita în fiecare moment de plăcerea de a se afla în compania lui. Orice s-ar întâmpla mai departe, în suflet va rămâne cu o amintire plăcută.

Nu după multă vreme, sala se goli. Ei doi rămăseseră singurii clienți.

– Este timpul să plecăm, decretă doctorul făcându-i semn lui Andrew să aducă nota de plată.

Afară, era mai rece. Penny se cutremură, apoi se înfășură mai bine în eșarfa mătăsoasă.

– N-ai vrea să mergem puțin pe jos? o întrebă cu o voce caldă și gravă. Aș vrea să-ți arăt ceva.

Fără să spună un cuvânt, fu de acord să meargă. Se înnoptase și fațadele cluburilor de noapte și cafenelelor erau sclipitor luminate. Justin o cuprinsese tandru de mijloc, în vreme ce femeia se strângea înspre el, copleșită de plăcere. Printr-o fereastră deschisă ajungea la ei o muzică melodioasă. Penny recunoscuse Frumoasa din pădurea adormită, de Ceaikovski.

– Ți place baletul, nu-i așa? îl întrebă, împinsă de o pornire pe care nu și-o putea stăpâni.

Pe urmă, cu inima bătându-i cu putere, așteptă răspunsul.

– Îmi place mult, dar de unde știi?

Se oprise și o privea uimit.

– Te-am văzut într-o seară la Covent Garden, răspunse tânăra femeie, aparent dezinvoltă.

– Asta a fost luna trecută! exclamă doctorul. De ce nu ai venit să stăm puțin de vorbă?

– Erai însoțit de o femeie încântătoare. Cred că era vorba despre miss Lampard, spuse jenată de propria indiscreție.

– Doamne, ai perfectă dreptate, încuviință el clătînând din cap. Draga de Helen... țin foarte mult la ea! Soțul ei mi-a fost cel mai bun prieten. Din păcate, a murit într-un accident de mașină. Helen îl adora. A fost o nenorocire! La început am crezut că nu-și va mai reveni. Apoi, încetul cu încetul, viața ei a reintrat pe făgașul firesc. Am reușit să o conving să iasă din nou din casă, să vadă lumea. Acum, rănilor se cicatrizează încet. Draga de Helen... repetă ca pentru el însuși. Fără ea, de bună seamă că nu ne-am fi întâlnit niciodată. Ea este cea care mi-a vorbit pentru prima oară despre « Liniile vieții ». Îl cunoaște foarte bine pe Jeremy Wheeler, directorul de programme documentare.

Penny tăcu. Se simțea bulversată, incapabilă să mai rostească un cuvânt. Așadar, își închipuise o idilă ce nu era deloc adevărată. Zi de zi, noapte de noapte, totul nu fusese decât o născocire a minții ei. Dumnezeule, cât se mai torturase singură! Neștiind ce să facă, să râdă sau să dea frâu liber lacrimilor de bucurie, se cuibări și mai mult la pieptul lui.

Deodată, un curent de aer rece o sili să se îndrepte. Ajunseseră undeva unde locul clădirilor înalte fusese luat de case mici, așezate de-a lungul cheiului.

– De necrezut! Parcă am fi în Scoția... spuse, uimită.

– Nu te înșeli prea mult. Sunt scoțieni care au venit să se instaleze aici, în Statele Unite. Bănuiesc că pentru a nu se simți prea înstrăinați, au ridicat pe aceste locuri cadrul care le lipsea. Am descoperit locul ăsta nu cu mult timp în urmă, pentru că nu este trecut în ghidurile turistice și sunt bucuros că îți place.

Se întorsese spre ea și o contempla intens. Privirea lui de un albastru de oțel care o speriasc cândva atât de mult, devenise adâncă și luminoasă ca un lac de munte iarna. Imediat, Penny deveni conștientă că ea era aceea care topea zăpada asemenea razelor unui soare orbitor.

În clipa în care închise ochii, el îi puse stăpânire pe buze.

– Penny, dragostea mea, îi șopti la ureche, știu că am un caracter mai dificil, însă ai fi de acord să construiești împreună cu mine casa fericirii noastre? Cea care va adăposti tot ce este al nostru, și al copiilor noștri... Te întreb asta și te doresc pentru că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut.

– Da, Justin, murmură tânăra femeie din tot sufletul. Și eu am așteptat atât de mult să-mi spui cuvintele astea, dragul meu.

Se îmbrățișară pătimaș și Penny își spuse că de acum înainte liniile vieții sale erau trasate pentru totdeauna. Pentru că destinul ei era legat de cel al lui Justin, pentru eternitate.

Sfârșit